

HARLEQUIN®

Страст®

119

март '95

ДИВ СВЯТ АН МЕЙДЖЪР

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

GERMONT

АН МЕЙДЖЪР ДИВ СВЯТ

Превод: Саша Христова

chitanka.info

Суровият тексасец Тед Джексън е решен на всяка цена да преуспее в дивата пустош на Австралия. Но на пътя му се изправят алчността и предателство в лицето на красивите близначки Джесика и Дирдри Банкрофт. Заслепен от прекрасната Джесика, той едва през първата брачна нощ разбира, че е бил измамен. Оженил се е за нейната сестра близначка Дирдри. След години, останал вдовец, Тед отново застава лице в лице с жената, предала го някога. Той е убеден, че сега Джесика се мъчи да му отнеме най-скъпото — неговата дъщеря.

ПРОЛОГ

Слънцето бавно залязваше зад нащърбените хребети на планините. Половин час по-късно изпепеляващият западен вятър, поел жегата на хилядите километри австралийска пустиня, утихна.

Пилотът се взираше напрегнато. Очите му бяха зачервени. Движенията му — забавени. От часове се бореше с горещината и напористия насрещен вятър.

Червеното небе се обагри във виолетови отблясъци. Планините и клисурите преляха от алено в бледолилаво и тъмновиолетово и дивите, ловуващи нощем, животни заизлизаха от скривалищата си. Никое местно същество, човек или животно, не би се изложило на палещите слънчеви лъчи.

Правеха го само белите.

Самолетът летеше все по-ниско, следвайки посока север-северозапад. Прелитайки над най-северния край на забранената територия на имението „Джексън Даунс“, Гайгер-Мюлеровия брояч запищя лудо. Пилотът забеляза необичайно високите показания и пулсът му заби в слепоочията. Загриза нокът и закръжи още по-ниско. Направи два кръга над обширните територии, ала всеки път броячът се отклоняваше силно. Ръцете му затрепериха. Под него наистина се намираще огромно находище на уран.

Погледна надолу. Под двумоторния самолет се простираха милиони декари нажежена кървавочервена пустош, която тъмнееше в здрача. А отвъд тези навяващи страх хълмове, следваха други и други, а под тях — несметно състояние, ако се съдеше по цената на урана на световния пазар.

Той бързаше да се върне в станцията и да разкаже на Ноел. Най-после тя щеше да оцени способностите му. Досега се бе отнасяла пренебрежително към него като към невръстно момче.

Въпреки че брат му лекомислено бе продал тази адска земя и тя вече не им принадлежеше, той не можеше да потисне вълнението си от откритието.

За момент пилотът си спомни за Тед Джексън — собственика на земята. Никъде в тази безкрайна пустош нямаше човек, по-твърд и по-уважаван от него.

Джексън и неговото семейство трябваше да бъдат сломени.

Самолетът вече беше започнал да се издига, когато като че изпод земята, точно пред него, изникна страховит планински зъбер. Във вълнението си пилотът бе забравил да следи набордния висотомер. Той издърпа лоста, за да се издигне силно нагоре, но не последва нищо.

Не можеше да се разбие в проклетата планина!

Не и тази вечер.

Кървавочервените хребети сякаш се устремиха към него. Животът никога не бе му се струвал толкова хубав. И жесток.

Самолетът тежко пропадеше из въздушните пластове.

В тези последни критични секунди той си помисли, както много пъти преди това, защо винаги на него му се случваше така. Тъкмо всичко започваше да се подрежда и изведнъж се проваляше.

Ноел! О, Боже, Ноел...

Самолетът се взриви в скалистия скат.

Лавина от пламъци погълна момчето-мъж.

Ято птици изхвърчаха уплашено. Размахваха криле и неистово кряскаха като обезумели прилепи над лумнал пожар. После огънят утихна и птиците се върнаха в гнездата си.

Летящите лисици и малките сиви планински кенгура вече излизаха от убежищата си да търсят храна и вода.

Настъпи мъртва тишина. Сенките се сляха в тъмнината, освен бляскавия лунен сърп, плуващ в черното като катран небе.

ПЪРВА ГЛАВА

— Не е ли това онзи янки, който уби...

— Трудно е да го познаеш с тази брада.

— Мисля, че си права. Той е.

Гласовете на жените бяха пискливи, възбудени и безмилостни. Попадаха точно в раната. Необуздан убийствен гняв измести болката в душата му.

Всички очи се приковаха в стройния златокос гигант, облечен в джинси и риза в цвят какви — неизменната униформа на австралийските фермери. Лицето му бе обгоряло, а косата — изрусена от прекалено силното южно слънце.

Разбира се, те го бяха забелязали веднага, още с влизането му в сградата. Жените винаги го забелязваха. Дори и сега, независимо че си беше пунал брада.

Глеещият гняв изостри чертите му и сиво-сините му очи се присвиха. В изражението му се, четеше безразсъдство, нещо неуловимо, диво и опасно, нещо враждебно, излъчващо груба мъжественост. Точно на това особено, необяснимо излъчване жените не можеха да устоят.

Някога той го считаше за предимство, но през последната година се оказа недостатък. Не можеха ли да го оставят на мира? Защо всички в Австралия — мъже, жени и деца — искаха да го разпънат на кръст?

Не беше ли достатъчно, че той, семейството му и хората му бяха тероризирани вече от две години, че огражденията му бяха разрушавани, животните — убивани, хората му попадаха на засади, а влаковете, откарващи добитъка му на пазара — нападани? Преди една година жена му, обезумяла от страх, тайно взе дъщеря им Лизи и избяга. Върна се, за да му вземе парите и отново избяга. Той обичаше дъщеря си, но не и съпругата си. А после се понесе мълвата, че ги е убил. Не беше истина! Отчаяно искаше да ги открие.

Жените го гледаха, ужасени и очаровани едновременно. Заля го топлина. Погледът му се плъзна по групичката и устните му се

изкривиха в горчива усмивка. Може би един ден някоя от тях ще направи погрешна стъпка и ще разбере какво е да си преследван за престъпление, което не си извършил.

— Добър ден, госпожи! — Тед вдигна пръст към веждите си.

Поздравът му беше австралийски, акцентът — тексаски, но усмивката върху това смръщено мъжко лице предизвикваше тръпки на ужас.

— Чул ни е — засушукаха жените.

Той се насили да задържи усмивката си, въпреки че чувстваше как околните стени сякаш пълзят към него заплашително. Господи, дали този кошмар щеше да свърши някога? Дойде в Австралия, защото искаше да бъде независим, да разчита единствено на себе си. Не се разбираше със семейството си в Тексас, още повече, след като брат му Джеб бе поел семейните работи. Тед доведе Дирдри тук и разби живота ѝ. За какво? Сега бе готов да продаде имението, да опакова багажа и да се върне обратно в Тексас. Дори това да означава, че ще трябва да се подчини на Джеб.

Усещаше как женските погледи го пронизват.

— Казват, че убил жена си... А също и дъщеря си... На един от онези модни курорти на Големия бариерен риф. Миналата седмица отново писаха за това в местните вестници.

— Какъв ужас!

— И дори не е подведен под отговорност! Не са намерили тялото.

— Горката жена! Няма и да я открият. При тези акули около островите. А детето им? И то е изчезнало без следа. Убиец, макар да е... очарователен мъж. Не е ли така?

Тед остави вратата да се затръшне след него и се спусна по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж. Изкачи тичешком осем етажа. Тича, докато не почувства, че сърцето му ще се пръсне. Спря и се облегна на стената, прекарвайки трепереща ръка през косата си. Посегна към джоба за цигара, запали и дръпна. Гърлото му пламна и това му припомни, че е болен и не трябва да пуши. От цигарата болката в гърдите му се засили. Той я хвърли и я стъпка с тока на ботуша си.

Тед бе саможив затворен човек. Не го интересуваше какво мислят другите за него. Поне досега.

Дано Ян да има основание, като го накара да долети в Бризбейн. Всеки път, когато идваше в града, Тед се чувстваше зле. Хората го гледаха с ненавист, говореха зад гърба му и го обвиняваха, че е затрил жена си и дъщеря си. Като че ли той изобщо можеше да нарани жена или дете! Камо ли неговото дете — Лизи...

Повечето от приятелите му го изоставиха. Дори Ян, собственият му адвокат, не му вярваше напълно, че не е убил Дирдри. Ян го уговаряше да продаде имението и да напусне Австралия.

Тед изкачи последния етаж и нахлу в приемната на кантората, подминавайки секретарката. Тя тъкмо старателно нагласяваше вълнистите къдри на изрусената си коса. Прекалената ѝ кукленска красота би накарала повечето мъже да паднат в краката ѝ. Тя изпусна четката си и изумена отвори уста, но след миг скочи и се спусна след него. Тъкмо когато докосваше дръжката на вратата, той чу токчетата ѝ да чаткат зад гърба му.

— Чакайте, господин Джексън! Не можете да влезете!

Той се извърна и тя едва не връхлетя върху него.

— Мислиш, че можеш да ме спреш ли, сладурче? — усмихна се Тед и тя отстъпи назад.

Дори да бе изправена пред седемметрова змия, готвеща се да я нападне, нямаше да изглежда по-уплашена.

— Защо не се заемеш с нещо, което ти е по силите — каза по-мекко Тед и отвори вратата.

В луксозно обзаведения кабинет цареше спокойствие и тишина. Човек се чувстваше така изолиран от реалния свят, като че ли се намираще в банков трезор. Януарското австралийско слънце можеше да те изгори жив навън. Вътрешността на тази, изпълнена с градски разкош, клетка се охлаждаше от ледени струйки въздух, плъзгащи се по персийските килими, облицованите с махагонова дърворезба стени и панорамните стъкла, заемащи цялата външна стена.

Ян беше един от най-богатите хора в Куинсланд. За разлика от Тед, той бе започнал от нищото. Нищо, освен амбиция и алчност, горчиво помисли Тед. Две от най-мощните сили, движещи света. Ян беше израсъл в Куинсланд, в една ферма, син на коневъд и овчарка. На шест години бе се научил да преследва гущерите в скалите по-добре от повечето аборигени. Към десетата му година имението бе продадено на американски заселници и семейството му остана без препитание.

Ян не беше навършил още четиридесет, но вече бе натрупал завидно благосъстояние и се справяше чудесно.

На една от стените бяха окачени картите на Куинсланд и Северните територии. Ян бе очертал владенията си. Беше собственик на милиони декари земя, находища на руда, сол и гипс, добитък и вълна. Девизът му беше: „Притежавай всичко, на което другите са хвърлили око.“ Той беше най-добрият адвокат в Куинсланд, но независимо от принадлежността си към богоизбраната прослойка на обществото, по душа си остана уличен разбойник. Той бе най-добрият приятел на Тед в Австралия.

Тед разглеждаше картите с гръб към откриващата се под него панорама на Бризбейн — историческия мост над разлятата река, плъзгащите се по гладката водна повърхност яхти и суетенето по пристанището. Забеляза по картите, че Ян разширява дейността си. Този факт добави още сол в раната на собствения му провал.

Ян издаваше нареждания по телефона. Пурата му догаряше в пепелника. Беше нисък и набит мъж. Излъчваше суровата животинска сила на състезател по вдигане на тежести. Само блясъкът на черните му като въглени очи подсказваше остър ум и интелигентност. Имаше твърдо, грубо изсечено лице, гъсти черни вежди и кичури преждевременно посивели къдрици. Ян срещна погледа на клиента си, набързо се сбогува и затвори телефона.

— Дано да имаш да ми кажеш нещо хубаво, Ян.

За разлика от своя клиент, Ян бе ведър и спокоен. Той посегна към пурата си, дръпна няколко пъти и я остави обратно в пепелника.

— По-хубаво отколкото очакваш — произнесе той бавно. — Седни и ще разбереш. Искаш ли кафе?

— Кафе? Не, по дяволите! — избухна Тед и се тръшна върху кожения фотьойл срещу бюрото. — Хайде, казвай!

Ян се усмихна. Той никога не се притесняваше от избухванията на Тед.

Тед мислеше, че приятелят му извлича някакво перверзно удоволствие от това да държи в напрежение събеседниците си.

— Не можеш ли да се отпуснеш, Джексън?

Не можеше. Не и когато беше притиснат между стени, сред хората и града, не и когато адвокатът му бе настоял да долети спешно тук.

— Мислех, че ще се чувстваш по-добре, след като вече си решил да продаваш — продължаваше Ян.

— Нима съм имал възможност да решавам? Принуден съм да продавам. Не искам да се откажа, но аз вече не управлявам фермата. Това е война. Хората ми са въоръжени до зъби. Никой от нас не се осмелява да напусне стопанството сам. Бих искал да знам поне с кого се бия. Те просто изникват от нищото. Винаги се случва, когато най-малко ги очакваш. Днес ти събарят оградите, след седмица взривяват сонда. Другите собственици също имат проблеми. Суша е. Добитъкът измира, но всеки път, когато се опитвам да продам стотина глави, влаковете биват нападани. От месеци в „Джексън Даунс“ не е валяло. Непрекъснато съм на червено през последните три години. Прелетял съм хиляди километри над опърлена земя и измиращ добитък, за да дойда при теб, а ти ми казваш да се отпусна!

— Значи нещата не са се подобрили?

— Да се подобрят? Откакто самолетът на Холт Мартин бе взривен преди две години в планината Уулибара...

— Мислиш, че е бил взривен? — Ян протегна ръка през ледената струйка на климатичната инсталация.

Лицето на Тед потъмня.

— Кой знае! Ченгетата се появиха по-важни отвсякога, помотаха се около останките на самолета, паркираха в станцията новите си джипове и написаха доклада. Оттогава нищо не се е чуло. Навремето не му обърнах внимание, но от този момент започнаха моите неприятности. Холт беше безобиден, горкото момче — геолог! Винаги си пъхаше носа, където не му е работа, търсеше минерали. Не съм чул да е намирал кой знае какво. Предполагам, че изобщо не е разбрал защо се е разбил.

— Имаш ли някаква представа кой стои зад цялата тази история?

— Мисля, че да, но нищо не мога да докажа. Не вярвам на никого от семейство Мартин. Дори и на Ноел, братовчедката им от Америка.

— Не вярваш на жените, откакто те познавам.

— Откакто си нахлузих примката и се ожених за една от тях. Не мога да забравя, че докато Ноел не се появи, нямахме никакви проблеми. А сега положението е — брат срещу брата, собственик срещу собственика! Някога си имахме доверие. Сега, когато всеки е

застрашен, никой на никого не вярва. По дяволите! Както и да е. Не съм дошъл тук, за да предъвкваме това отново.

— Извиках те, защото имам добра новина — широко се усмихна Ян. — Един от хората ми е открил Дирдри.

Тед скочи от стола и се наведе над бюрото, забравил убийците, които го тормозеха ден и нощ, забравил семейство Мартин и сушата.

— Какво? — изрече дрезгаво той. — Имаш предвид тялото й? Къде? Сигурно е обезобразено. А, Лизи?

Ян също се приведе напред. Лицето му беше невъзмутимо. Само острият поглед издаваше безпокойството му.

— Не тялото й, негоднико! Нея. — Той хвана Тед за ръката. — Тя е жива и детето ти също.

— Жива...

Полазиха го тръпки. Не можеше да повярва. Той не искаше Дирдри да е мъртва, но и не я искаше отново в живота си. Искаше само Лизи.

Дирдри трябваше да е мъртва. Нямахме как да напусне Австралия без пари. А той намери парите във вилата.

Спомените от онова кошмарно време преди година отново се върнаха. Ченгетата го бяха закарали във вилата й на острова. Той все още си спомняше полуотворения куфар върху неоправеното легло и дантеленото й бельо в него. Останалите й дрехи бяха разхвърляни навсякъде по тапицираните в розово дивани и по килимите. Въпреки педантичността й, когато пътуваше, тя винаги разхвърляше всичко наоколо. Казаха му, че вероятно се е удавила.

Тед си припомни соления дъх на морето, промъкващ се през отворените прозорци, онзи кошмарен ден. Беше вдигнал бледолилавата й копринена блуза паднала под люлеещия се стол. Бе усетил парфюма й. Беше облечена със същата блуза последния път, когато я видя, три дни по-рано. Върна се в имението под претекста, че иска да обсъдят проблемите им и да му каже къде е Лизи. Всъщност, това, което е търсила, са били парите, които той държеше в наличност в сейфа. Тя ги бе откраднала, всичките седемдесет и пет хиляди и самолета му, и бе избягала повторно. Беше изпразнила общите им банкови сметки в Бризбейн. Той нямаше и най-малка представа къде е заминала, докато ченгетата не дойдоха да го вземат.

Спомни си как стоеше в пустата вила. Чувстваше присъствието ѝ навсякъде. Изглеждаше така, като че ли е излязла преди минута и ще се върне всеки момент. Имаше обаче някаква мистериозност в изчезването ѝ, която му подсказваше, че тя няма да се появи. И тя наистина не се върна повече. И дъщеря им също не бе открита.

Каза на полицаите да проверят подплатата на куфарите ѝ, защото беше забелязал, че понякога крие нещата си там. Откриха парите и счетоха това за улика срещу него.

Полицаите предположиха, че се е гмуркала сама, или някой се е погрижил да изглежда така. Знаел ли той защо е дошла на острова с парите? Къде е бил по времето, когато е изчезнала? Какво е алибито му? Бяха открили, изхвърлени на брега остатъци от нещо, което би могло да бъде водолазният ѝ костюм, — смачкан жълт найлон, парчета от черен клин... Не можеха да са сигурни. Тя бе изчезнала без следа, както и Лизи.

После започнаха да го измъчват с въпроси за Лизи. Единственото, което можеше да им каже, бе, че нищо не знае. Дирдри я беше взела със себе си.

— Не е тайна за никого, че вие и съпругата ви не се разбирахте много добре, господин Джексън. Не е тайна, че я мразехте.

Омраза... Тази единствена дума не беше подходяща, за да опише сложността на чувствата, които изпитваше към нея.

— Казвате, че ви е отнела детето. Взела ви е парите. Не я ли проследихте дотук? Имате мотив да я убиете. Сторихте ли го?

Разпънаха го на кръст от разпити.

Тед нае професионалисти да открият Лизи. След като и те не успяха, той се затвори в болката си сред тишината на имението за повече от година. Понякога беше благодарен за атаките срещу земите му, понеже те успяваха да го откъснат от черните мисли.

— Няма начин Дирдри да е жива — прошепна Тед.

Той нямаше да я приеме дори и да е жива, между тях всичко бе свършено. Бе приключил с жените.

— Значи не мислиш, че тя може да се върне? — попита Ян напрегнато.

— Не. Това е някакъв трик. Мистерия...

— Не е никаква мистерия. Голям късметлия си, тя се появи. Можеш да спреш да се криеш и да обръснеш проклетата си брада —

Ян хвърли няколко снимки пред Тед. — Един от моите хора ги е направил вчера.

Тед гледаше снимките, без да може да отрони и дума. Красива млада жена — ако не беше Дирдри, беше свършено нейно копие — на плажа, на фона на тропическа гора. Беше с тъмни очи, висока и загоряла — като валкюра. Гладка и стройна и въпреки това богато надарена точно там, където мъжете най-много желяеха. Блестящи водни струйки браздяха кадифената ѝ кожа. Беше облечена в цял бански костюм, прилепнал по тялото. Държеше в ръцете си Лизи, мокра и уплашена, и я успокояваше.

За Дирдри винаги бе имало други неща в живота, много по-интересни от собственото ѝ дете...

— О, Лизи! — промълви Тед. Ръцете му започнаха да треперят. За пръв път, от една година насам, можеше да си позволи да се надява, че дъщеря му е жива.

Той жадуваше да я прегърне, така както тя я прегръщаше. Да докосне меките рижи къдрици, да чуе звънкия ѝ смях, да я гледа как припка наоколо в нейните вечни костюмчета с динозаври отпред. Той би слушал с наслада дори и плача ѝ, и темпераментните ѝ избухвания, наследени от самия него.

На снимката косата ѝ изглеждаше същата, блестяща и медночервена, но момиченцето беше пораснало. Беше вече на шест години. Косата ѝ бе дълга, вързана отзад с виолетова панделка. Разбира се, любимото ѝ виолетово! И динозаври... Той с болка осъзна, какъв дълъг период е за малкото момиченце една година. Дали би го познала?

Тед поглъщаше с поглед снимките. На една от тях тя си играеше с морска звезда. На друга жената се бе навела над нея и оглеждаше нараненото ѝ пръстче. Доверието, което цареше между двете, докосна дълбока струна у него. За същото копнееше душата му.

Джес...

Забравеното име изплува от дълбините на съзнанието му.

Джес — сестрата близначка на Дирдри?

Милостиви Боже! Той затръшна бързо вратата на предателското чувство, което само Джес можеше да пробуди.

При тази жена, която и да бе тя, се намираще детето му. Тя съвсем съзнателно ги бе разделила за повече от година.

Последният удар му бе нанесен с Лизи.

Той бе вперил невярващи очи в познатото лице, докато чипото носле и червените къдрици не се размазаха пред погледа му. Вълнението, облекчението, че тя е жива бяха непосилни за него. Зави му се свят. Опита се да фокусира погледа си, но детският образ плуваше пред очите му. Той не можеше да пренебрегне съществуването на жената, прегърнала Лизи. Дъщеря му изглеждаше по-щастлива, отколкото когато и да било с Дирдри. Опита се да се съсредоточи.

Взе снимката и отново я разгледа. С престорено нежелание погледът му се плъзна по стройното съблазнително тяло. Джес... Знаеше, че е тя.

Припомни си как вятърът развява дългата руса коса. Представи си как заравя пръсти в меките като коприна кичури. Знаеше колко топла е кожата ѝ, ако я докоснеш, и как блестят очите ѝ, когато се смее. Как умело може да се възползва от красотата си, за да върти мъжете на пръст. Някога тази жена го беше омагьосала. И днес едно-единствено нейно докосване би го възпламенило за миг.

Сърцето му се изпълни с жесток черен гняв. Никога повече!

Той изучаваше, красивото лице, каращите дъха да секне прекрасни гърди, тънката талия и устата му се изкриви от болка.

Лицето на Дирдри.

Жената, която доведе живота му до катастрофа. Само че не беше Дирдри.

Беше сестра ѝ. Доктор Джесика Банкрофт Кент.

Стомахът му се сви.

Мразеше я повече и от Дирдри.

Защото тя беше тази, която той обичаше някога.

Преди много години, когато самият той беше още хлапак и учеше в университета в Остин, Джесика Банкрофт го беше измамил. Въпреки че се представяше за добродетелна интелектуалка, вършеща всичко в името на доброто и решена да стане лекар, за да спаси света, той разбра, че тя е също такава лъжкиня като сестра си.

Банкрофт беше главната героиня в театъра, завършил с най-голямата грешка в живота му. Единственото ѝ оправдание бе, че помага на собствената си сестра. Но предателството не можеше да бъде забравено. Да помогнеш някому... Това беше ключовата теза,

която хора като Джес използват като извинение, за да се месят в живота на другите. Тед вярваше, че ако всеки се занимава само със собствените си проблеми, животът би бил много по-лек.

Въпреки че Джес и Дирдри поддържаха връзка, Тед винаги я избягваше. Не се интересуваше какво мисли тя за него. Знаеше само, че тя беше помогнала на Дирдри да го впримчи в този ужасен брак. После и Джес се омъжи. Но тя не се държеше като нормална съпруга. Обикаляше света да лекува бедните и беше оставила мъжа си и детето си да се грижат сами за себе си. Преди три години загуби и двамата при автомобилна катастрофа в Остин.

Дирдри отиде при нея, но тя едва ли е била много съкрушена, защото скоро след това замина на едно от своите медицинско-мисионерски странствания. Тя не беше жена по сърце, макар да бе си изградила име на ангел на доброто. Истината беше, че обичаше да заповядва на другите. Имаше високо мнение за себе си. Харесваше ѝ да се подвизава в бедните мизерстващи райони на света, където никой не бе по-образован от нея. Там тя можеше да се перчи и да важничи, като учеше нещастните бедняци да преваряват водата и да си мият ръцете, докато израждаше бебетата им или ги лекуваше от поредната епидемия.

Два месеца след погребението Дирдри се прибра. Чувството на изолация, което я обземаше винаги, когато се връщаше в отдалечената ферма в Австралия се засили.

Тед нямаше нищо против Дирдри да не стои там. Когато беше в имението с Лизи, той беше спокоен. Това отсъствие обаче бе повратна точка и след него бракът им тръгна по наклонена плоскост. Като че ли и двамата знаеха, че всичко вече е свършило и се бяха предали.

Холт Мартин се разби в планината Уулибара. Дирдри отлетя за Бризбейн при Ян, умолявайки го да склони Тед да напуснат Австралия или да ѝ даде развод. След това започнаха нападенията срещу имението и напрежението помежду им се засили...

Тед продължаваше да гледа снимката. Ако Дирдри е мъртва, това може да е само Джес.

Не след дълго той я остави при другите снимки.

Полазиха го тръпки. Сякаш призракт на нещо отдавна погребано, изплува в съзнанието му. Опитваше се да се убеди, че това няма значение. Важното бе, че неговата Лизи е жива.

— Това е невероятно — прошепна Тед. — Наистина невероятно... Лизи... Дирдри...

— Значи мислиш, че това е Дирдри?

— Кой друг може да е? — отговори Тед, без да повдига глава.

Сигурно е изглеждал необичайно, защото Ян го гледаше втренчено, не пропускайки нито един нюанс от неговото бързо сменящо се изражение.

— Много странно... Бяха ме търсили по телефона. Женски глас. Предала на секретарката ми, че един наш клиент, Тед Джексън ще е много заинтересуван от това, което има да каже. Била американка. От тези, които се нагърбват с цялата отговорност. Арогантна. Познаваш този тип жени — присъствието им никога не остава незабелязано. Нямало да затвори, докато не разговаря с мен.

Значи наистина е Банкрофт. Отказала се е от доброволните си мисии и е свободна да се меси отново в живота му.

Боже Господи! Да, той добре познаваше този тип жени. Тед стисна зъби. Дори само споменът за нея го нараняваше дълбоко.

Но Лизи беше при нея! И от снимките личеше, че се разбират чудесно.

Бащинските и собственическите му инстинкти заговориха. Изглежда свирепо червенокосото момиченце. И тя го беше предала!

После погледна блондинката, виновна за всичко това, и тук сгрещи. Невъзможно беше да откъсне поглед от впития бански, прилепнал по мекия овал на гърдите ѝ.

О, тези гърди! Бяха прекрасни. Той изпитваше слабост към добре оформените женски фигури. Убеждаваше се, че това е нещо обичайно. Но усещането, породено от спомена за онази нощ, опъна всяко мускулче по тялото му. Нощта, която се бе зарекъл да забравят.

Една нощ изпълнена с миризмата на цъфтящи портокалови дървета и лунна светлина, проблясваща върху набраздената повърхност на градското езеро. Незабравима нощ на необикновено вълшебно удоволствие.

Джес Банкрофт беше твърде добра в любовта, за да може да бъде забравена.

Кой би си помислил, че пуританка като нея ще бъде толкова освободена в леглото. Той беше зашеметен от първичната ѝ необузdana

страст. Накара го да мисли, че тази, с която се люби, е Дирдри. Това той никога нямаше да ѝ прости.

Тед се намръщи.

— Непознатата каза, че трябва да отида на определеното място, където ще намеря нещо интересно — проговори Ян. — Мислех, че е някаква шега, но изпратих човек за всеки случай. И той направи тези снимки.

Тед бавно потъна в креслото. Беше онемял. Пребледнял. Усещаше яростните удари на сърцето си. По челото му изби пот. Дали болестта му беше причина да се чувства толкова зле, или убийствената всепоглъщаща ярост, породена от възможността съпругата му или близначката ѝ да се появят отново.

— Къде са направени снимките?

— Наистина, не мисля, че трябва да се срещаш с нея — отвърна Ян хладно. — Поне засега. Не и докато не се успокоиш. Лицето ти е мораво.

— Тя ми е жена, по дяволите! Направи живота ми ад. А ти ми разправяш, че не трябва да я виждам. Ще я удуша със собствените си ръце! Ето какво ще направя! — Тед не можеше да обуздае гнева си. — А ако не ми кажеш, ще удуша теб.

— Като твой адвокат съм длъжен да заявя, че не съм те чул. И те съветвам да не говориш подобни неща пред други хора.

— Добре. Но ти си само мой адвокат, не и мой пазач. Аз сам управлявам живота си. Никой друг! Къде е тя?

— Може би, не иска да те вижда — още се двоумеше Ян. Не позна. Джес Банкрофт не е дошла в Австралия, за да изучава живота на морските звезди.

— Нали тя ти се е обадила?

Ян се обърна към него и хладно рече:

— Това е най-странното. Не мога да си го обясня. Защо се обади на мен... а не на теб?

— За Бога, Ян! Лизи е при нея! Никога ли не си изпитвал непреодолимо желание? — Тед погледна към картите на стената. — Освен алчност?

Ян се усмихна.

— Не съм. Откакто бях млад — не. Не и откакто собственият ми дом ми бе отнет и продаден на някакви янки, а родителите ми останаха

да гладуват на улицата. Не и откакто сестра ми умря в нищета. Научих се да обуздавам емоциите си, а не да действам под тяхно влияние. Ожених се за жена, на която ѝ харесва да си стои вкъщи. Жена, която разбра, че този свят принадлежи на мъжете. Тя знае мястото си и моето също. А ти... Оженил си се за най-красивото създание на земята. Богиня, създадена да омайва и да ѝ се възхищават. Но я погребя в „Джексън Даунс“, сред крави, термити и пълзящи гущери за компания. И се учудваш, че когато започна стрелбата, тя те напусна.

— Ако можех да върна времето, ще бягам презглава от всяка жена, която дори и най-бегло ми напомня за Дирдри.

За момент двата чифта очи се приковаха в изкусителния образ от снимката.

— Трябва да ми кажеш къде са, Ян. Какво ще стане, ако тя отново отведе някъде Лизи?

Светът беше пълен с бедстващи райони, където лекар като Банкрофт можеше да се скрие.

— Те са на острова — рече Ян.

— Какво?

— Отседнали са във вилата — сами.

— Тя е луда да отиде там!

— Май предизвиква съдбата, не мислиш ли?

Да предизвиква съдбата беше любимото занимание на Джесика Банкрофт.

— Това е последното място, където бих я потърсил.

— Ти ще си точно толкова луд, колкото е тя, ако тръгнеш сега. Какво ще стане с „Джексън Даунс“ като заминеш?

— Зет ми, Кърк Макей, е там. Нямам друг доверен човек, на когото бих оставил имението.

— Трябва да се срещнеш с нея на неутрална територия. Това може да е някаква клопка.

Леденосиният поглед премина за последен път по изящния образ на жената от снимката. Припомни си как си подхождаха телата им. Сърцето му се раздираше от ярост, но той не можеше да прогони спомена. Почти усещаше как розовите ѝ зърна се притискат към гърдите му. Въпреки огромните си гърди, тя беше прекрасна. Зареждаше го с пламенно пулсиращо желание, а след това го утоляваше по начин, надминаващ и най-смелите му очаквания. Беше

толкова добра, толкова мила! Някога... беше толкова лесно да я имаш, и невъзможно да я забравиш.

Защото я обичаше.

Онази нощ той я бе потърсил. Джес каза, че и тя го е търсила. Но когато се намериха, се престори на сестра си Дирдри.

Нейната сестра близначка Дирдри, за която той се ожени, заради тази единствена, изпълнена с възторзи нощ.

Неговата съпруга Дирдри, която през последните десет години оставаше безчувствена и далечна, поне в неговото легло...

Неговата разглезена себична жена, която се бе омъжила за него заради парите му. Която му бе отнела детето и бе избягала още при първата неприятност.

Джес го бе прелъстила, представяйки се за сестра си, и след това й го бе прехвърлила като непотребна вещ.

Тед се усмихна отмъстително, напипвайки снимките в джоба си.

Тогава беше клопка.

Но той щеше да им даде да разберат...

ВТОРА ГЛАВА

Уханието на мимози и олеандри се смесваше с тръпчивия дъх на море.

Всички на острова си почиваха по това време на деня. Всички, освен едно аборигенско момче, което я наблюдаваше, стаено в тропическата гора.

В същото време многобройните гости на хотела, разположен на другия край на острова, плуваха, гмуркаха се и се носеха на сърфовете си. Някои наблюдаваха екзотичната флора и фауна на Големия бариерен риф на специални лодки със стъклени дъна.

Но Джес не бе дошла в този гъсто залесен рай с великолепни, окъпани в слънчева светлина плажове, като туристка. Тя имаше мисия.

Думата почивка липсваше в нейния речник.

Искаше ѝ се да не е така. От умората и горещината пулсът ѝ се беше учестил и сърцето ѝ биеше така, сякаш ще се пръсне.

Момчето изпълзя от джунглата. Очите им се срещнаха. Джес се усмихна, но както винаги, когато се опитваше да го предразположи, то се уплаши и избяга. Жилавите му почернели крака профучаха край нея и изчезнаха по кораловата пътека.

Тя отново остана сама. Чувстваше се като в сауна. Току-що бе валяло и горещото лятно слънце безмилостно жареше острова. Беше задушно дори и под дебелия сянка на тропическата гора, заслонила пътя. Джес пъшкеше и охкаше под товара на косачката, която трябваше да избути нагоре по хълма. Малко по-нататък тесният път се оказа непроходим, защото някакъв тъпоум негодник, без съмнение от мъжки пол, бе паркирал булдозера си точно по средата.

Косата ѝ се бе разпиляла и полепнала по врата и челото ѝ. Дрехите ѝ бяха пропити с пот, все едно че бе взела душ, без да се съблича. Блузата ѝ прилепваше неприятно по твърде пищните гърди.

Дори и сега, толкова години след като бе завършила училище, фигурата ѝ на момиче на месеца, ѝ създаваше притеснения. Тя я прикриваше под блузи с високи яки и обемни свободни дрехи.

Първото, което мъжете забелязваха в нея, бяха гърдите, умът — последното.

„Изненадва ме интелекта ти, скъпа“ — бе поредният обиден бисер на един неин приятел.

Джес се отказа да придърпва прилепналата мокра материя и започна да си вее с ръце. Целият ѝ ентузиазъм да окоси избуялата трева около вилата на Дирдри, се бе изпарил.

С безкрайно облекчение би върнала косачката, ако не трябваше да се изправи пред самодоволната усмивка на Уоли. Беше я предупредил. И както всички мъже щеше да триумфира, че се е оказал прав.

— Косачката е твърде тежка, за да я избута жена по хълма.

— Жена... — Джес ужасно мразеше подобни презрителни или снизходителни квалификации, изтъкващи превъзходството на мъжкия пол над женския.

Погледът му се бе заковал безсрамно от строгото ѝ лице към онези две твърде изпъкващи меки части на фигурата ѝ, които привличаха мъжките очи като магнити.

— Може би ще почакате, докато Хариши се върне?

— Глупости, ако си губех времето да чакам всичките Хариши на света да се върнат от тук и там, нямаше да съм направила нищо досега.

Беше се справила много лесно с Уоли. Погледът му отново се бе върнал на лицето ѝ и остана там до края на разговора.

Макар и грубоват, той бе добра душа. Сега ѝ се искаше да бе малко по-убедителен и да я бе възпрял. Не че това щеше да промени нещо. Не беше трудно за една жена, притежаваща поне малко воля, да се справи с някой като Уоли. А Джесика имаше достатъчно воля.

Не беше мъжемразка, въпреки инсинуациите на множество представители на този пол. Бе разбрала обаче, че като се започне от впечатляващо красивия ѝ и деен баща, малко бяха мъжете на този свят, на които може да се вярва. По нататъшния ѝ опит потвърди това правило.

Прекара ръка по челото си. Изведнъж ѝ се прииска студено питие и душ. Жадуваше да се прибере във вилата при Мийта и Лизи.

Някъде наблизко в джунглата пропука клонче. Джесика потрепери и се озърна. За пръв път си помисли колко отдалечена е тази част на

острова, колко безлюдна е пътеката и колко тайни крият тъмните сенки на дърветата.

Тя бе дошла на този остров и бе започнала да си задава въпроси, твърде много въпроси, около нелепата смърт на сестра си.

Почувства как стомахът ѝ отново болезнено я присвива. Усецане, издаващо страха на преследвана жертва.

Джесика усети подсъзнателно, че това не е момчето. То се промъкваше предпазливо из джунглата и не вдигаше никакъв шум. Беше същество по-голямо и по-тромаво.

Преглътна с усилие. Не бе от жените, които лесно се плашат. Баща ѝ я беше научил да презира този тип жени. Бе работила без страх цели две години в бедняшките коптори на Калкута. Техните засипани с боклуци улици, въпреки цялата си мръсотия, не бяха по-малко опасни, от която и да е улица в Америка нощем.

Тревожен полъх премина през гората. Зеленогърдите папагали замлъкнаха. Джес бе чужденка в тази страна, на този остров. Не познаваше джунглата и нейните опасности. Очевидно не биваше да се заблуждава, че може да играе ролята на детектив. Тя се взря в сенките и се ослуша уплашено.

В джунглата сякаш избухнаха бели фойерверки.

Джес извика и отскочи назад под дъжд от пера.

— Глупава гъска — успокой се тя на глас, проследявайки жълто-зеления папагал носец се между клоните на дърветата. — Просто една птица.

Беше изпуснала косачката и тя се търкаляше надолу, към ръба на двуметрова скала.

— Внимавай с нея, скъпа — бе казал Уоли. — Може да не е за вярване, но това е единствената работеща косачка на острова.

— Винаги се грижа отлично за всяка вещь, която вземам назаем — тя се втурна след взетата назаем вещь и успя да я хване тъкмо когато достигна ръба на канарата. След като пулсът ѝ се успокои, тя започна да я дърпа с всичка сила, но едно от колелата се заклеци в камънаците.

Точно в този момент от джунглата се чу кихане. Тя подскочи, а машината потъна още по-дълбоко. Там имаше някой! Някой се криеше зад дърветата. Джес стоеше като парализирана.

— Кой е...

Напъваше се да измъкне косачката, но тя не помръдваше. Ако я пуснеше, щеше да падне. А ако не я пуснеше...

Много пъти през двадесет и деветгодишния ѝ живот дързостта ѝ я беше спасявала.

— Излез от там, който и да си, и ми помогни да измъкна проклетата машина — извика тя с тон, който трябваше да звучи като „Не ме е страх от нищо“.

Не последва отговор. Нито звук. Чуваше само ударите на сърцето си.

Усети, че още едно от колелата преминава ръба и извика.

Нещо голямо изскочи от гората зад нея. Преди да успее да се обърне, една ръка обгърна талията ѝ. Нечии пръсти се впиха в гърдите ѝ.

Джес не понасяше да я докосват точно там. Изпусна количката и ужасена я проследи как се търкаля надолу. Груба мъжка ръка запуши устата ѝ. Тялото ѝ бе притиснато до стена от мускули.

— Престани да се биеш, глупачке! Нищо няма да ти направя — избоботи дълбок, смътно познат мъжки глас.

Тя овладя паниката си и спря отчаяното си боричкане.

Нападателят ѝ отпусна хватката си и сгрещи. Някога Джесика бе учила бойни изкуства.

Заби зъби в пръстите му. Коляно в слабините. Силен удар с пета в слънчевия сплит.

Мъжът се преви от болка. Тя го ритна в пицяла и огромният, брадат гигант изгуби опора и се затъркаля към пропастта.

Докато падаше надолу ревеше като ранен бик.

Джес не бе чувала гласа на Тед Джексън повече от четири години — от онзи паметен ден, когато го изхвърли от къщата си, след като бе принудена да изслуша тирада обиди по адрес на вечно заетите жени, галопиращи по света като стадо объркани кобили, претендирайки, че помагат на другите, когато всъщност всичко, което правят, е да бягат от собствените си проблеми. Не познаваше друго човешко същество, което можеше да вие така злобно и яростно.

Тя трепереше, но целият ужас на случилото се достигна до нея, едва когато пропълзя по издатината и погледна надолу.

Позна го веднага, независимо от брадата. Джексън! Мили Боже...

Огромното му мускулесто тяло се бе проснало, като мъртво върху бледия коралов плащ. Лекият бриз отметна златистата коса от челото му и Джес видя бликналата кръв.

Обзе я ужас.

Какво ѝ беше казал: „Спри да се боричкаш глупачке! Няма да те нараня...“ И тя знаеше, че независимо от всичките му недостатъци, — а те бяха твърде многобройни, за да ги изтъква, не че не се беше опитвала доста пъти — той никога не би наранил физически жена. Дори и нея.

Чакаше го от четири дни. Той отчаяно се нуждаеше от помощта ѝ, но това бе последното нещо, което би приел доброволно. Същото важеше и за нея. От четири дни очакваше Тед да нахлуе във вилата, да вдигне шум до Бога с някой от неговите бесни скандали, да поиска дъщеря си и да настоява Джес незабавно да напусне.

Вместо това, както повечето мъже, той беше избрал най-неочаквания, най-глупавия и най-пагубния начин на действие.

Прокрадваше се след нея и се чудеше как да я изплаши. Тя го надигра и в тази битка. Ако оживееше, щеше да прибави и сегашния случай към дългия списък непростими злини, които му бе причинила. И ако оживееше...

И тя се запуска след него надолу по скалата.

ТРЕТА ГЛАВА

Тед лежеше върху скалистите отломъци в несвяст. Дойде на себе си и едва разпозна заобикалящата го среда.

Курортът се разрастваше. Навсякъде из джунглата копаеха булдозери. Но не докосваха канарата, заради останките от скални рисунки на аборигени. Грубо изсечени крокодили, кенгура и други неизвестни животни пресъздаваха местния мит за сътворението на света. Тед не беше в състояние да се наслади на този великолепен пример на аборигенско скално изкуство.

Натъртеното му тяло се гърчеше от болка. Беше си ударил главата, докато падаше, и ле му беше лесно да фокусира погледа си върху жената-дявол. Видя я как се спуска по скалата, пъргава като коза, с намерението да го довърши.

Бе я следил през целия ден, опитвайки се да разгадае плановете ѝ, да реши кога и къде да я изненада. А след като дъждът го измокри до кости започна да киха и се издаде.

Хвърли се върху нея, само заради тъпото ѝ упорство да спаси онази раздрънкана косачка, която щеше да я завлече в пропастта. И ето го сега долу.

Джес сграбчи коренището на една виеща се лоза и с пъргав скок се озова при него. Приземи се леко като перце. Нима имаше нещо, което жените не можеха да правят? Наблюдаваше я как коленичи и гърдите ѝ натежаха. Представяше си настръхналите им зърна, които някога бе докосвал, и стисна зъби. Опита се да се съсредоточи върху заплахата от нейната близост и да заглуши пулсиращата в крака му болка.

Толкова беше лесно да я сграбчи за гърлото, да я събори и да я накара да плати за всичко. Той едва не се поддаде на това неистово желание, но му беше интересно да разбере, какво смята да прави Джес. Освен това в момента най-лесно и безболезнено бе да лежи неподвижно.

Ръката ѝ беше студена и освежаваща, като пролетна вода. Памучната блуза мокра, колкото и неговата. Гърдите ѝ — меки и приятно топли.

Джес, която мразеше повече и от Дирдри.

Джес, която обичаше, както никога не бе обичал Дирдри.

Джес, която току-що го бе бутнала от канарата... Какво всъщност можеше да прави тук, освен да се опитва да го доубие.

Жената-дявол се наведе към гърдите му, за да чуе сърцето му и русите ѝ кичури загъделичкаха носа и брадичката му. Когато вече едва издържаше да не кихне, тя изправи глава и приближи лице към неговото.

Усещаше устните ѝ на два сантиметра от своите, отворени предизвикателно. Усещаше уханието на тялото ѝ.

Отдавна забравените спомени изплуваха.

Не бяха забравени. Никога не бяха забравяни, само потискани. Защото болеше твърде много да си спомняш.

Усети сладката миризма на портокалов цвят. Нейната миризма.

— Джексън... — прошепна тя. — Джексън, чуваш ли ме?

Нямаше нужда да отговаря. Щяха да се скарат, а той беше твърде слаб, за да се втурне в някоя от техните словесни битки.

— Ах ти, голямо невъзможно животно, не исках да те нараня — разнесе се плачът ѝ.

Тед я наблюдаваше през едва отворените си клепачи, разкъсван от противоположни желания. Слънцето играеше в косата ѝ. Мократа ѝ блуза очертаваше прелъстителната ѝ фигура. Дори и така, раздърпана и разстроена, пак беше прекрасна.

Не искаше мисълта му да поеме точно в тази посока, но какво можеше да направи един мъж, когато жена като нея поклащаше гърдите си под носа му.

По дяволите! Тя въобще не приличаше на онази пуританка Джес. Всъщност изглеждаше така, сякаш току-що е слязла от страниците на „Плейбой“.

Искаше да я мрази. Беше решен да я мрази. Но не беше лесно да мразиш жена, която ридае над теб, независимо какво ти е направила.

Образът ѝ го преследваше. Понякога сънуваше онази нощ преди десет години. Нощта, която го накара да я желае вечно. Сънуваше

горещи, похотливи сънища, в които Джес се увиваше около него, обзета от необузdana страст.

Беше се оженил не за тази, за която трябва.

Проклятие! Може би затова мразеше Банкрофт повече и от Дирдри.

Пръстите ѝ зашариха по светлата коса, опипвайки цицината и парещото лепкаво място около нея. Тед изстена силно и ръцете ѝ се отдръпнаха като опарени.

— Не бъди такъв пъзльо — прошепна тя. — Не искам да те нараня. Трябва да те прегледам.

Пъзльо! Да вика, беше най-доброто, което можеше да направи, ако не искаше да я сграбчи и да си го върне.

Ръката го докосна отново. Повдигна клепачите му един след друг. След това опипа тялото му, като разгледа всяко натъртване и драскотина.

Трудно му беше да си повтаря, че тя е лекар, че го докосва лекаря, а не жената.

Когато свърши, погледна замислено лицето му.

— Джексън... — гласът ѝ беше мелодичен и по-малко наставнически от обикновено.

Усети пръстите ѝ да докосват страните му.

— Джексън, моля те, ако ме чуваш...

Тя взе ръката му. С другата отметна косата от челото му. Докосваше го нежно, внимателно, успокояващо.

— Джексън, пулсът ти е наред. Не мисля, че си лошо ранен. Ще се справиш, но сега трябва да те оставя сам за малко. Трябва да потърся някой, който да ми помогне да те пренесем...

Тя продължаваше да говори, но гласът ѝ ту затихваше, ту се усиливаше. Чуваше само отделни думи. Опита се да отвори очи, но когато успя, не я видя никъде. Изведнъж му се прииска да не беше толкова горделив. Трябваше да говори с нея, докато можеше. Страхуваше се, че има вътрешен кръвоизлив и че няма да има друга възможност.

Такава раздяла не му харесваше. Искаше повече от един край, дори без сбогуване. Дори без да може да ѝ каже „Съжалявам“. Беше разбрал, че иска много, много повече от едно сбогом.

Когато отново се свести, премалая от болка. И от облекчение.

Все още беше жив. Във вилата. В безопасност. Тук нямаше пушки. Никой не го дебнеше. Единствено тази жена.

Беше нощ. Жегата бе намаляла и през прозорците се процеждаше лунна светлина. Въздухът беше плътен и влажен и миришеше на дъжд и мокри евкалиптови листа. Джунглата пируваше, огласяна от птичи песни и крясъци.

Над леглото му, перките на вентилатора хвърляха подскачащи сенки върху тавана. Дори и на тъмно можеше да забележи, че стаята беше по-чиста и подредена отвсякога. Когато ставаше дума за чистота, Джес бе неотразима.

От долния етаж се носеше миризма на готвено. Нещо, което му напомняше за отдавна отминали времена — Тексас, майка му, у дома... детството му. Щастието. Онова прекрасно време, преди родителите му да се разделят, преди да настъпи самотата, преди Джеб да надделее и да го накара да се чувства отхвърлен от собственото си семейство. Пилешка супа.

Джес винаги е знаела как да се добере до него. Дирдри никога не готвеше пилешка супа. Въпреки всичките си недостатъци, Джес имаше и някои добри черти. Гърдите й... Той изтласка тази мисъл настрана и се съсредоточи върху възхитителния аромат на пилешката супа. И това, че можеше да готви по-добре от всяка друга. А той изпитваше слабост към добре приготвена храна.

Наблюдаваше перките на вентилатора и сенките им върху тавана. Би искал да не е толкова податлив към големи гърди и хубави ястия. Опита се да чуе музиката, носеща се от бара на хотела. А после чу смеха на Лизи и строгия глас на Джес.

Лизи... Той се опита да стане, но беше твърде слаб. Малко помалко обстоятелствата се проясниха. Лежеше горе, в господарската спалня и беше чисто гол под твърдите чаршафи.

Чисто гол.

Жената-дявол го беше разсъблякла и му беше отмъкнала дрехите. Мисълта, че ръцете й са се разходили по тялото му, го вбеси.

Спомни си дългите хладни пръсти плъзгащи се по пламналата му кожа. Спомни си ножици да разрязват панталона му. Спомни си леденостудени кърпи да притискат челото, врата и гърдите му. Спомни

си една внимателна млада индийка в алено-златисто сари. Спомни си гласа на Джес. Беше му говорила в тъмното, докато гласът ѝ загуби успокояващата си мекота и пресипна.

Пушеше му се страшно. Но къде са цигарите? Беше му взела всичко.

От колко време беше тук? Дни? Часове?

Тед чу стъпките ѝ по стълбите, а пред тях едни по-леки и по-бързи стъпки.

Вратата се отвори с трясък.

Дръжката се удари в стената.

Тед затвори очи.

— Лизи! По-внимателно! — прошепна Джес в тъмнината.

Настъпи неловка тишина. Тед не знаеше какво да каже.

Беше свикнал с огромните мащаби на пустинята, можеше да пътува дни наред от лагер на лагер, без да говори с никого. Нямахше нищо против тишината.

Всички стояха в очакване. Чуваше се само мързеливото съскане на вентилатора.

После една мъничка нетърпелива ръчичка обхвана ръката му със студени, лепнещи пръсти.

Кошмарът на отминалата година беше свършил.

Тед отвори очи едва осмелявайки се да повярва на ангелския образ със светлочервени къдрици, вързани отзад с лилава панделка. Големи тъмни очи блеснали радостно...

— Татко!

Носеше шумолящ дъждобран в жълто, зелено и динозаври и държеше изядена наполовина близалка, разтапяща се в ръцете ѝ. Повдигна я към устата си и лакомо я облиза.

— Той е буден — заподскача Лизи.

— Време беше — промърмори сухо Джес.

Тя също изглеждаше развълнувана, доволна и горда, че той се подобрява.

— Лельо Джес — изчурулика Лизи и се обърна отново към баща си, — той плаче.

Очите ѝ бяха широко отворени, гласът ѝ секна.

— Глупости мила — отвърна Джес спокойно.

— Лизи... — гласът му беше дълбок и преливащ от вълнение. Ръката му нежно похлупи малката ръчичка.

Джес повдигна детето, много внимателно, така че да може да го прегърне и да залепи бузка до брадясалата му страна.

— Татко! Липсваше ми ужасно!

— И ти ми липсваше.

Едва ли тези думи можеха да изразят празнотата на изминалата година.

— Изглеждаш чудесно — бе всичко, което каза.

Джес гледаше през прозореца, като се опитваше да скрие чувствата си.

— Татко, знам защо мама избяга, но защо взе и мен? Не ме е страх от лошите.

— Не сега, Лизи, скъпа — намеси се Джес. — Нали се разбрахме да не го разстройваме.

Лизи млъкна. Прекара пръсти през брадата му и ги отдръпна.

— Лепне. Не ми харесва. Преди нямаше брада.

— Ще я обръсна.

Лизи опипа превръзката на главата му.

— Как се нарани, татко? Леля Джес каза...

Очите му се впериха в Джес, която стоеше като на тръни зад Лизи.

Сега тя беше изрядно облечена. Блузата с висока яка бе закопчана чак до носа ѝ. Беше обута в широки панталони и косата ѝ бе прибрана зад врата.

Прическата ѝ не можеше да бъде по-опъната, дори ако всеки косъм бе пригладен поотделно.

Приличаше на учителка. Беше по-хубава дори отпреди в размъкнатата, мокра блуза с разпуснатата коса.

След въпроса на Лизи вълнението и блясъкът в очите на леля ѝ угаснаха. Сянка от вина мина през лицето ѝ.

— Какво ти каза леля ти Джес? — Тед продължаваше да гледа Джес, докато тя не започна да се изчервява.

— Кажи ѝ каквото искаш — процеди тя през зъби.

— О, разбира се. Ще ѝ кажа. Всяко нещо с времето си. Първо искам да чуя версията на леля ти — обърна се той към дъщеря си.

Лизи слезе от леглото и я погледна несигурно.

— Каза, че си паднал от скалата с големите рисунки, където винаги ми напомня да внимавам.

Погледът му се плъзна към Джес, която гледаше през прозореца. Тед нагло се усмихна.

— Паднах, така ли? Каква интересна... интерпретация на събитията.

По лицето на Джес нахлу още кръв. Тя започна да отстъпва от леглото, но Тед се пресегна и я хвана за китката.

Извикаха едновременно — тя от изненада, той от болка. Един поглед върху лицето му беше достатъчен, за да я накара да спре да се противи.

Уханието на портокалов цвят го обгърна. Нейното ухание. Насили се да го пренебрегне.

Това, което не можеше да пренебрегне, бяха онези две възбуждащо меки части от анатомията ѝ опрени в гърдите му.

— Изпрати Лизи — прошепна той в ухото ѝ.

— Трябва да лежиш неподвижно, Джексън — измърмори тя. — Ти си твърде уморен и слаб, за да се държиш така идиотски, като че ли досега не си си навлякъл достатъчно неприятности с подобно държание.

Напомнянето колко лесно се справи с него го вбеси още повече.

— Махни Лизи отгук! Трябва да говоря с теб насаме.

Двамата приковаха поглед един в друг и това трая цяла вечност. Накрая Джес отвърна очи и каза тихо:

— Лизи, скъпа, бъди добро дете. Слез долу в кухнята и кажи на Мийта да стопли супата, която направих за баща ти. След малко ще дойда да я взема. Първо трябва да го прегледам.

Останаха сами и той леко отпусна ръката ѝ.

— Банкрофт, какво мислиш, че правиш?

— През последните двадесет и четири часа се грижех за теб. Повярвай, това е доста неблагодарна задача. Както повечето мъже и ти си безпомощен в критични ситуации. Първо отказа да ходиш. Наложих се да те носим нагоре по хълма. А си тежък като олово.

— Преувеличаваш, както винаги. Това, в което съм сигурен, е, че бях здрав, докато не те срещнах.

— Здрав! Да, да. Караш пневмония на крак. И муха можеше да те събори от онази скала.

— Бях настинал, нищо повече.

— Пневмония, Джексън! Вероятно си продължавал да работиш и да пушиш.

— Разбира се, продължавах да работя и да пуша.

— Мислиш, че е много мъжествено и се гордееш с това. Дори и глупак като теб би трябвало да има малко мозък в главата си. Е, сега няма да пушиш. Очевидно някой трябва да се заеме с теб и очевидно няма кой друг да го направи, освен мен. Унищожих и двата пакета цигари, които намерих в джоба ти.

Беше точно като брат му. Винаги знаеше кое е правилно.

— Какво си направила?

— Не се нуждаеш от тях в това състояние. Ти си на ръба на кризисно състояние.

Не можеше да понесе самодоволството й. Какво знаеше тя за неприятностите му.

— Не, ти си последното нещо, от което имам нужда — Тед я привлече по-близо до себе си. — Опита се да ме убиеш, вещице.

— Сам си го изпроси като ме нападна.

— Не съм те нападал. Опитах се да те спася, да не се хвърлиш от скалата заедно с онази косачка.

— Е, сега това няма значение — каза тя меко.

— Нямало значение!

— Поне веднъж, за моя изненада, можеш да се опиташ да мислиш разумно — продължаваше тя с хладния си наставнически тон. — Така или иначе, не можем да променим случилото се. Освен това не си ранен чак толкова лошо. Както повечето мъже и ти се превръщаш в едно голямо бебе, когато се разболееш.

— Голямо бебе... — той водеше неравна война, сам-самичък, цели две години. Ако се беше разболял, то е защото му беше дошло твърде много.

— Няколко натъртвания, малка цицина на главата, а ти се държиш така, сякаш е настъпил краят на света.

— Малка цицина! Виждам те двойна. Повярвай, това е повече, отколкото един мъж може да понесе.

— Една малка цицина, едно много леко сътресение, разтегнат мускул в слабините — това е всичко — продължаваше тя.

— В слабините? — почервения Тед. — За Бога, надявам се, че не си ме преглеждала и там.

— Разбира се, че съм... Джексън, причината, поради която се чувстваш толкова скапан, е пневмонията и ти сам си виновен за това. Ти изгаряше в треска. Трябваше да те натъпча с лекарства, за да ти смъкна температурата. Увивах те в мокри чаршафи целия следобед и цялата нощ.

Едва сега Тед забеляза тъмните сенки под очите ѝ, следите от умора по лицето ѝ. Това доказателство за загрижеността ѝ по необясним начин го накара да я атакува още по-ожесточено.

— Не очаквай благодарности или извинения — подигравателно подхвърли той.

Тя стисна устни. Е, изпитваше лекарска привързаност, нали се беше грижила за него цяла нощ. Той видя как сантименталната нотка в погледа ѝ угасна. Очите ѝ потъмняха.

— Доброто възпитание, скъпи зетко, е последното нещо, което очаквам от теб — остро отговори тя. — Не трябва да се чувстваш задължен. Бих направила същото и за едно болно куче.

Пръстите му стиснаха крехката ръка.

— Върни ми Лизи, омразна вещице! И се махни от живота ми. И без теб си имам достатъчно врагове.

— Зная — повдигна брадичка Джес и го погледна високомерно. — За пръв път да сме на едно мнение — отговори тя с вбесяващо спокойния тон на учителка, укротяваща хулиганстващ малчуган.

Тед ликуваше. Никога не се бе справял толкова лесно с нея. Като я гледаше как самодоволно оправя една гънка на блузата си почувства, че изражението ѝ не пасва никак на думите ѝ.

— Какво имаш предвид?

Тя сладко се усмихваше. Тази усмивка го отвращаваше най-много.

— Само това, че този път и двамата искаме едно и също нещо, Джексън — беше свършила с гънката. Не и с него. — Виждаш ли, Джексън, и аз също искам Лизи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тед беше стиснал ръката ѝ като в белезници. Усещаше топлината на гърдите ѝ, поклащащи се прелъстително над него. Тялото ѝ бе меко и подканващо. Но сърцето и главата ѝ бяха хладни като камък.

— Виждаш ли, Джексън, и аз искам Лизи.

Гласът ѝ бе вездесъщ. Омразният му звук пропълзя навсякъде наоколо.

Тя бе казала, каквото имаше да казва, и отново го гледаше високомерно. Господи! От всички злини на света, със сигурност няма по-голяма от жена, наумила си да се меси в живота ти.

Вентилаторът бръмчеше. Лунната светлина посребряваше косата ѝ.

Тед не можеше да прогони думите ѝ от съзнанието си.

Настъпи неловко мълчание. Те се дебнеха един друг напрегнато. Бяха казали достатъчно и никой не се осмеляваше да продължи. Все едно че стояха пред бомба, която ще избухне всеки момент, и бяха толкова втрещени, че бяха в състояние единствено да чуват цъкането на часовниковия механизъм.

— Какво искаш да кажеш?

— Същото, което разбираш, Джексън.

— Лизи е мое дете.

— Твое дете, не твоя собственост — отговори Джек с отвратителния си наставнически тон.

Въпреки моралното превъзходство, с което говореше, тя бе тази, която му бе откраднала детето. Искаше му се да изкреци — „То е мое, мое, глупачке!“, но това нямаше да помогне при Джек. Трябваше да разсъждава логично. Логично — независимо, какво означава това за нея. Той започна спокойно:

— Сигурно не смяташ за нормално някой да отвлече чуждо дете и повече от година да не каже на баща му дори къде е.

— Би могъл да разплачеш всекиго. Но аз не съм отвличала Лизи, Дирдри ми я повери, тъй като имението ти е във военно положение и

ти не предприемаш нищо...

— Не предприемам нищо? Отбранявах се с всички сили. А скъпата ми женичка ми взе детето и изчезна.

— Не я обвинявам. Като всички мъже виждаш само собственото си положение. Тя беше уплашена до смърт, а ти не я защити. Винаги си бил невъзможен като съпруг — дори и в най-добрите ви времена. Разбира се, че ще избяга!

Тед усмири гнева си и продължи горчиво:

— Като остана без пари, тя се върна и открадна оборотните ми наличности и един от самолетите ми.

— Трябваша й пари, за да живее.

— Остави ме без стотинка! Беше изпразнила и общите ни сметки. После дойде тук и не се върна повече.

— Защото са я убили.

— Детето ми изчезна и единственият човек, който знаеше къде е, беше мъртъв. Имението ми се превърна в бойно поле. Всички мислеха, че аз съм ги убил. Собственото си дете? Нямах как да се защитя. Единствено адвокатът ми ме спаси от затвора. А хонорарът, който трябваше да му платя заедно с всички останали разходи, довършиха имението.

— Дирдри ми е споменавала за Ян — отбеляза Джес със странно изражение.

— Знаеш ли какво е да те мразят и презират за нещо, което не си извършил? Да живееш с мисълта, че детето ти е някъде, наранено или мъртво, а ти нищо не можеш да направиш? Всяка вечер да си лягаш със снимката й и да се питаш дали някога ще я видиш отново? Това ме измъчваше повече, отколкото непрекъснатите нападения.

— Съжалявам — каза Джес меко.

— Дължиш ми много повече от едно „Съжалявам“.

— Не знаех какво да правя — промълви тя най-накрая. — Когато Дирдри не се върна, аз направих някои проучвания и разбрах, че имаш ужасни неприятности.

— Неприятности? Бях в ада! Ти си знаела и въпреки това не доведе Лизи.

— Никога не си бил измежду любимите ми хора.

— Дори не ми писа. Поне един ред, за да разбере, че е жива.

— Но тогава щеше да разбереш къде сме.

— Значи признаваш. Умишлено си я крила, независимо че си знаела какво ми е.

— Какво можех да направя?

— Можеше да я доведеш вкъщи.

— Как? Работех в Калкута, в една клиника. Не можех просто да напусна. Дойдох веднага, щом намерих заместник.

— Не, била си твърде заета да спасяваш света, за да те е грижа за някакъв си мъж, чийто живот започна да разрушаваш още от момента, когато за пръв път го погледна.

— Това не е вярно!

— Напротив! Вярно е!

— Как можех да ти доведа Лизи? Особено след това, което Дирдри ми каза. Не и след като ме накара да ѝ обещавам...

— Хващам се на бас, че е казала достатъчно. Сладката ми женичка имаше навика да очерня името ми пред всеки, който имаше желание да я слуша, и съм сигурен, че ти е било приятно да чуеш за неудачите в брака ни.

Очите на Джес се разшириха.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че не си прав?

— Дирдри вече я няма. Каквото и да ти е казала, няма значение.

— За мен има. Тя дойде при мен преди година и каза, че имате големи неприятности. Помоли ме да се грижа за Лизи. За нея тази година не беше лека.

— Разкажи ми — подкани я той хапливо.

— За мен също не беше лесно. Бях в Индия. Работех в една клиника, по четиринадесет часа на ден. Опитвах се да забравя за... за случилото се. Дирдри ми остави едно петгодишно дете и не се върна. А Лизи, която между впрочем ти е одрала кожата, трудно може да се нарече лесно дете. Животът ми се обърна с главата надолу. Трябваше да се приспособявам. Лизи беше далеч от дома, от всичко, което обичаше, от всичко познато. Разбирах я. Няколко месеца си мислех, че Дирдри ще се върне. След това разбрах, че е умряла и че според слуховете ти си замесен в смъртта ѝ.

Джес спря и презрението и страха в изражението ѝ го накараха да потрепери.

— Значи и ти мислиш, че аз съм я убил?

Джес не отговори. В уплашения ѝ поглед се, четеше нещо, което той не разбираше.

— Не, не мисля така — сведе клепачи тя.

Тед не можеше да понесе хладното ѝ държание.

— Така мислиш.

Тя се опита да го погледне отново.

— Аз никога не лъжа.

— Не е вярно! Излъга, спомняш ли си, преди десет години.

Джес отричаше, клатейки глава, но продължаваше да я гледа.

— Добре, излъгах. Тогава, преди десет години, но сега не лъжа. Не знам какво се е случило с Дирдри, но знам... Знам, че ти не си я убил.

— Тогава защо ме гледаш така?

— З-защото знам, какво е да си виновен за нещо толкова ужасно. Виждаш ли, когато Джонатан и Бенджамин загинаха... Аз карах.

— Вината не е твоя — той леко стисна ръката ѝ.

— Да бях и аз толкова сигурна. Иска ми се да можем да върна времето. Всички правим грешки и понякога не ни се предоставя възможността да ги поправим.

Тед усети странно чувство. Завладя го неразумното желание да я прегърне, да я погали и утеши.

Тя му вярваше! В момент, когато всички се съмняваха в него, тя му вярваше. Тя знаеше какво е да страдаш, да си обвинен в нещо, което не си направил.

Той се почувства невероятно облекчен, че някой го разбира. Дори и това да беше Банкрофт, най-големия му враг. Тя не мислеше, че той е убил Дирдри. За пръв път от една година насам Тед се почувства по-малко самотен.

Искаше му се да я сграбчи и да я целуне. Изведнъж разбра колко абсурдно е това желание. Тази великолепна русокоса, чието тяло така добре му пасваше, беше неговата безотговорна, тиранична роднина.

Искаше да може да я изхвърли от стаята и никога вече да не я види. Не му трябваше нейното разбиране. Но нещо отвътре му подсказваше, че точно тя е това, което иска.

Спомни си как Джес мразеше сантименталните глупаци. И той също ги мразеше.

— Виждаш ли, знам, че не би наранил човек. Но просто не можех да дам Лизи на някой, който... Не можех да я изпратя в „Джексън Даунс“ сред цялата тази жестокост, след като съм сигурна, че няма да се грижиш за нея както трябва.

— Аз съм ѝ баща — каза Тед грубо. — Щях да съм до нея, по дяволите! Аз отговарям за нея, не ти.

Усещаше ръката ѝ да трепери в неговата. Тя беше разстроена толкова силно, колкото и той.

— Значи отново сме един срещу друг — каза тя спокойно. — Както обикновено. Защото смятам, че аз също съм отговорна за Лизи.

— И изпълняваш сериозно всичките си отговорности?

— Много добре знаеш, че го правя. Особено, що се отнася до Лизи. Джексън, не искам да се караме.

Тед погледна спокойното ѝ лице и разбра, че е решена да се бори за Лизи не по-малко от него. И също толкова упорито.

— Не те искам в живота си! — каза той, като стискаше ръката ѝ, като че ли тя бе единствената му връзка с живота.

— Не съм молила Дирдри да прави Лизи част от живота ми, но така или иначе това е факт. Не съм искала да обичам друго дете. Не и след... — гласът ѝ заглъхна. — Особено пък твоето дете. Но я обичам. И няма да ти разреша да съсипеш живота ѝ, така както баща ми...

Един облак засенчи луната и за няколко секунди лицето на Джес потъна в тъмнина. След това луната, по-ярка от преди, отново се промъкна през щорите и той забеляза отчайващата уязвимост в погледа ѝ. Не само той беше минал през ада.

Протегна ръка и прекара пръсти по брадичката и шията ѝ. Усети пулсът ѝ да се ускорява. Видя долната ѝ устна да потрепва. Тя се опита да се овладее.

Собственият му пулс заби лудо и той бързо отдръпна пръсти от омайващо меката ѝ кожа.

Джес си пое дълбоко дъх. Ръката ѝ беше спряла да трепери. Той се опита да контролира собствените си чувства.

Предстоеше битка. Най-жестоката досега.

— Държиш детето ми — каза Тед — повече от година, без дори да ми кажеш къде е...

— Някой трябваше да се грижи за нея! Беше очевидно, че родителите ѝ са твърде ангажирани със собствените си проблеми, за да

го правят.

Това беше повече, отколкото Тед можеше да понесе.

— Да не би да искаш да кажеш, че съм лош баща?

— Пусни ме, Джексън! Нека да говорим за това утре.

— Не, ще приключим сега.

— Слаб си като пале — тя изви ръка и се освободи от хватката му. — Виждаш ли!

Начинът, по който се измъкна, беше твърде унижителен.

— Утре — настоя тя, отдръпвайки се в сянката. — Сега трябва да спиш.

И тя си отиде.

„И аз искам Лизи. И аз искам Лизи...“ Думите се смесваха с крясъците на папагалите отвън.

Още едно, много по-опасно предчувствие пулсираше в кръвта му.

Тя му бе наредила да спи. Дори и да беше от мъжете, който се оставят да бъдат командвани, как би могъл да заспи, когато думите ѝ не излизаха от главата му? Как би могъл да заспи, когато уханието на портокалов цвят се промъкваше в леглото му, когато присъствието ѝ беше извикало заключените спомени?

Не го преследваше само красотата ѝ, но и тъгата в очите ѝ, и ужасяващата жажда в гласа ѝ, и топлата копринена кожа под пръстите му...

Искаше му се да изпитва към нея само леден гняв и още по-голямо удовлетворение от това, че и нейният живот беше провален също както неговия. Но в сърцето му се бе притаило нещо по-силно от омразата и то го изпълваше със страх.

Той отхвърли неспокойно завивките и остана да лежи, изнемогвайки от горещината. Опитваше се да не мисли за нея.

Не можеше да мисли за нищо друго. Беше без жена повече от година. Може би точно за това непрекъснато си мислеше колко е красива Джес, с коса блестяща в тъмнината. Спомни си как гърдите ѝ изпълваха поплинената блуза и опъваха копчетата. Мразеше я! Мразеше онази тъпа, упорита жилка в нея, която не се пречупваше. В същото време жадуваше да я прегърне и да я държи в ръцете си цяла нощ. Искаше да я успокои, да я накара да забрави Джонатан и

Бенджамин. Не искаше никога повече да вижда лицето ѝ така отчаяно. Ужасът, който бе преживяла, му беше до болка познат.

Вентилаторът се въртеше над него и започна да му става студено. Той се зави, но скоро му стана горещо, непоносимо горещо.

Стана и уви чаршафа около кръста си. Отвори вратата към верандата. Не усети дори и лек полъх. Само плътна, влажна топлина, носеща се от джунглата. Прималя, почувства се болен и упоен. Тъмнеещите дървета се завъртяха около него като ужасяващи гиганти.

Банкрофт беше виновна! Тя го набуца в този ад. Тя му взе детето. Тя го бутна от скалата. Тя го натъпка с тези лекарства...

Щеше да падне всеки момент.

Знаеше, че трябва да се върне в леглото.

Въпреки това продължи напред.

ПЕТА ГЛАВА

Минаваше полунощ. Джес лежеше будна и разсеяно увиваше кичур коса около пръста си. Беше будна от часове, мислеше за Джексън.

Когато дойде в Австралия, знаеше, че той ще се държи невъобразимо. Не очакваше от него доброволно да ѝ сътрудничи.

Проклет да е! Как може да е такъв невъзможен и себичен мъжкар. Още малко и ще се удави в собствената си гордост. Въпреки цялото му перчене и биене в гърдите, той бе просто един мъж.

Но какъв мъж! Тя леко се усмихна. Устните ѝ пламнаха.

Господи! Какво ѝ ставаше? Как би могъл този перверзен тип да я привлича все още.

Защо трябваше да е толкова мъжествен? Толкова объркващо мъжествен, че дори и жена с характер като нея да не може да му устои. Защо той? Защо точно той имаше такава власт над нея? Грамада от мускули и самомнение — упорит, вечно недоволен, егоистичен и разглезен. Списъкът беше безкраен. Изобщо не се интересуваше от света около него. Само от себе си. Тя бе израсла в чужбина. Беше се сблъскала със световните проблеми и искаше да направи нещо за хората.

Но сега трябваше да му помогне — заради Лизи. Нямахте да е лесно. Като всички мъже, независимо от националност и цвят на кожата, той трудно щеше да преглътне горчивата хапка, че една интелигентна жена може да уреди работите му по-добре от самия него.

Без съмнение беше забъркал голяма каша. Имението му бе под обсада. Подозираха го в убийството на жена му. Имаше цяла година, за да изчисти името си и разреши конфликтите около „Джексън Даунс“, и какво беше направил? Да не би да мисли да се крие в имението, надявайки се, че слуховете ще замлъкнат. Бе чула, че възнамерява да продава, ако нещата вървят все така. Едно дете не можеше да живее в подобна обстановка. Не и нейната скъпа Лизи!

Нещо, тъмно и малко, се промъкваше под сенките на дърветата. Момчето отново беше на поста си. Следваше я навсякъде. Защо ли? Знаеше ли нещо? Защо толкова се страхуваше от нея?

Джес беше решила да му направи някакъв подарък, за да спечели доверието му. Излезе в коридора. На стълбите бяха разхвърляни някои от играчките на Лизи. Тя имаше толкова много.

Джес взе един розов бронтозавър с виолетова панделка около врата и тръгна към дърветата. Както винаги при нейното приближаване, то изчезна. Не бе отишло далече. Остави динозавъра във високата трева и изтича обратно в стаята си.

Едва се беше прибрала и нещо се строполи пред вратата на спалнята ѝ. Помисли, че е детето и отскочи към прозореца. В началото не виждаше нищо, освен тъмнина и звезди. Южният Кръст блестеше над главата ѝ.

Джес отвори вратата към верандата. Подът проскърца и изведнъж от тъмнината изникна голяма, призрачна сянка. Чуваше сухото шумолене на белия плащ, който съществото влачеше след себе си. Едва не извика, но в същия миг позна Джексън. Беше увил чаршаф около кръста си и така изглеждаше още по-черен и огромен. Приличаше на първобитен дивак, силен и опасен.

Джексън се заклати над перилата и тя се уплаши, че ще падне.

— Джексън!

Невиждащият му поглед подмина сенките, спря се върху нея и започна да попива гледката на съвършено оформеното ѝ тяло, разкриващо се под прозрачната нощница.

Неприкритата чувственост в този поглед я обезсили.

Сърцето ѝ замръзна и после заби лудо.

— Джес... — тръгна той към нея.

Протегнатите ѝ ръце обгърнаха мускулестото тяло. Усещането от допира я накара да потрепери. През телата им премина тръпка на трескаво желание. Чаршафът се свлече и хладните ѝ пръсти докоснаха пламналата гола мъжка плът.

Джес се страхуваше, както никога досега.

— Чух някакъв шум — каза тя обезпокоено.

— Няма да ти дам Лизи! — изрева той.

— Господи! Пак те е втресло. Трябва да се върнеш в леглото.

Стаята му беше доста далече и тя го поведе към своята. Едва го принуди да легне. Той продължаваше да я държи и тя не успя да се изправи.

При боричкането косата ѝ се освободи и се разпиля по загорялата му шия. Бе само по нощница и тънката материя се набра чак до бедрата ѝ.

Острите косми на мускулестите му крака дразнеха нежната ѝ кожа. Сетивата ѝ се предадоха пред силата на неговото първично желание.

Джес си спомни една друга нощ, когато тя пак лежеше върху него, изпаднала в екстаз. Онази ужасна нощ, когато предаде сестра си и така разруши живота и на тримата.

— Лизи... Не ми я взимай — отново умоляваше той. Беше толкова болен, толкова безпомощен. Дирдри го беше съсипала. А и през последната година не му бе било лесно.

Въпреки решимостта ѝ, да не се поддава на молбите му, тя почувства прилив на необяснима нежност. Внимателно избърса страните и устните му.

— Няма да те отделя от Лизи.

— Не?

— Не — прошепна тя.

Тед започна да диша по-спокойно.

Тя отново се опита да стане, но той я задържа в стоманения обръч на ръцете си.

— Не си отивай! Имам нужда от теб толкова дълго време.

Тя знаеше какво е да си сам. Беше сама години наред, дори и като омъжена. Джексън изглеждаше толкова безпомощен, болен и уязвим.

Облада я още един неволен импулс нежност. Искаше да му помогне, повече отколкото на всеки друг. В треската си той беше много по-очарователен и доверчив. Джес се наведе по-ниско с намерението да го погали и откри, че не може да устои на желанието си. Целуна брадясалата му буза и продължи към устните.

Усещаше твърдите очертания на тялото му, изгарящо под нейното. Той не беше дете. Беше мъж. През целия си живот го бе желала.

Тед зарови пръсти в косата ѝ.

— Не си отивай — шепнеше дрезгаво той.

Нищо нямаше значение в този миг. Единствено действителни бяха неговото докосване и ласките му. И устните му, изгарящи под нейните с лекия привкус от лекарствата, с които го бе натъпкала.

— Не ме оставяй!

— Не се тревожи за това — промърмори тя. — Тази нощ ще се грижа за теб, а когато станеш по-добре, ще заминем заедно за „Джексън Даунс“ и ще ти помогна да направим онова място безопасно за Лизи.

— Опасно е. Твърде е опасно.

— Глупости! Лизи има нужда и от двама ни. Знам, че не ме харесваш...

— Не е вярно!

— Е, дори и да е така, имението ти е достатъчно голямо и няма да ни се налага да сме непрекъснато заедно. В момента пиша книга по записките си от Индия. Освен това трябва да се подготвям за поредните изпити за нова лекарска специалност. Така че ще имам достатъчно работа. Както сам знаеш, не обичам да си губя времето.

— Тогава защо позволи да загубим последните десет години?

Щеше ѝ се да отбележи, че той се е оженил пръв, че винаги е принадлежал на някой друг, но вместо това прошепна:

— Ще се грижим заедно за Лизи.

— Заедно — простена той.

Тялото му се отпусна.

За момент я обзе ужас. Потърси пулса му. Беше ускорен, но стабилен. Джес се освободи от прегръдката му и се спусна да донесе лекарствата, вода и няколко хавлии. Извика Мийта и ѝ нареди да седне върху едната му ръка и да му запуши носа. Завърза другата ръка за леглото и пхна лъжицата с лекарството в устата му. Той се дърпаше и се бореше като разярено животно, но погълна лекарството.

— Госпожо доктор — прошепна Мийта на перфектния си английски, докато Джес го развързваше, — той изглежда много зле.

— Сам влоши състоянието си, като се опитваше да ме заблуди. Но не е опасно. Силен е като бик. Освен това, нали аз съм се заела с него.

Безпокойството изчезна от лицето на помощницата ѝ и тя се усмихна заговорнически.

През цялата нощ двете жени увиваха в мокри кърпи отлятото като от бронз мъжко тяло. Джес се опитваше да не забелязва колко добре е оформено то, но винаги, когато го докосваше, нещо ставаше с нея. Никога преди не се бе чувствала толкова жизнена.

Беше прекарала живота си, обикаляйки света в търсене на нещо, което все не откриваше. Единствено, когато беше с него, имаше усещането, че си е на мястото.

Вече се разсъмваше, когато треската му премина. Джес изпрати Мийта долу и тъй като Тед я държеше за ръката, тя се отпусна уморено до него.

Той обгърна кръста ѝ и я придърпа към себе си.

— Не, не — запротестира тя.

Но Тед беше от мъжете, които не признаваха „не“ за отговор. Бе свикнал да получава всичко, каквото поиска. И беше по-силен.

Дълбоко в нея се надигна желание да остане в прегръдките му завинаги и удовлетворението, което изпитва в този момент да не я напуска. И тя се предаде.

Джес сънуваше Джексън. Беше се върнала назад в спомените си, в Тексаския университет, когато беше още млада и наивна, и сигурна, че единственото, от което светът се нуждае, е Джесика Банкрофт.

Беше приятно октомврийско утро. Във въздуха се носеше мирис на дъжд и тенис кортовете бяха препълнени със студенти, които нямаха занятия и трябваше някак да убият времето до вечерта.

Джес се бе облегла на мрежата и чакаше сестра си. Погледна часовника си нетърпеливо. Започваше да се ядосва. Тогава чу някой да идва зад гърба ѝ. Помисли, че е Дирдри и се приготви да продължат играта.

Без предупреждение един рус гигант пресече корта и я прегърна откъм гърба. Тя се вбеси и се обърна. Младежът погледна намръщеното ѝ лице, засмя се и я придърпа към себе си.

Никога досега не бе я докосвал някой толкова висок и голям, с толкова гореща кожа и тяло, твърдо като камък. Не приличаше на колегите ѝ от университета. Личеше си, че е свикнал да живее на открито. Ръцете му бяха груби, но докосването му бе нежно.

— Кортът е зает — изсъска тя.

— Не искам корта. Искам жената — провлече той в каубойски стил и се ухили.

Усмивката му озари красивите му сини очи.

Чертите му — високо чело, изпъкнали скули и челюсти, волева брадичка и прав нос — изглеждаха като изсечени от тъмен камък.

Каубой или не, беше чудесен. Прекалено хубав, за да се хили така смахнато.

Носеше избеляла памучна риза, която подчертаваше мускулестите му плещи. Джес беше объркана и уплашена.

— Скъпа, не се ядосвай толкова.

— Скъпа? — Лицето ѝ пламна.

— Боже, ама ти си била красива. Какво ще кажеш за една целувка?

— Да не си луд!

— Само по теб, сладур.

Джес се опита да се отскубне, но беше все едно да се бори с планина.

— Една целувчица — шепнеше той, докато се навеждаше над нея.

Дългите му пръсти се заровиха в косата ѝ и леко я дръпнаха, така че тя неволно повдигна глава.

Отвори уста да извика и той безцеремонно залепи устни върху нейните.

Джес усети лекия вкус на цигари и мириса на топлото му мъжко тяло. Влажната му кожа гореше под пръстите ѝ. Едни огромни ръце я притискаха така, че костите ѝ омекнаха.

Една целувка с този нахакан, почернял каубой и тя вече се разтапяше. Тази целувка беше предястието, което отвори апетита ѝ.

В ушите ѝ зазвъняха предупредителни звънци, но тя не искаше и да чуе.

Ръцете ѝ обвиха врата му. Изведнъж мъжът я пусна.

— Боже, ти си възбудена — прошепна той пресипнало. — Не трябва да си губим времето тук. Къде да отидем, при теб или при мен?

Джес стоеше втрещена. Нямаше представа, кой е този сексуален маниак и защо я целуваше, нито пък защо самата тя беше така подлудяла, че бе престанала да мисли.

Господи!

Беше потресена. Реакцията дойде инстинктивно и мигновено. Ръката ѝ шамароса загорялата буза с всичка сила.

— За какъв се мислиш, лунатик такъв?

Очарователният му овчи поглед моментално се изпари. Той я зяпаше, докато опипваше пламналата си страна, а очите му се изпълниха с гняв, не по-малък от нейния.

— Какво, по дяволите, ти става?

— Какво, по дяволите, ти става на теб?

— Скъпи — провикна се Дирдри от другия край на корта. — О, Тед? Виждам, че си решил да ми простиш.

Тед и Джес се гледаха замаяно, разбирайки какво е станало.

Който и да бе той, беше я объркал със сестра ѝ. И тази невероятна и разтапяща целувка не беше за нея. Беше за Дирдри. Поради някаква идиотска причина ѝ се прииска да заплаче.

— Запознахте ли се вече?

— Може да се каже — отвърна Джес хладно.

— Тед, запознай се със сестра ми, Джесика Банкрофт. Джес, новият ми приятел, Тед Джексън. Той е тук на разменни начала за един семестър, от университета „А&М“.

Мъжът и жената, които току-що бяха опитали устните си, отвън и отвътре, стояха като истукани и се гледаха объркано под топлото октомврийско слънце.

— Защо, по дяволите, не ми каза, че имаш близначка?

— Защо не ми каза, че имаш нов приятел?

Двата въпроса бяха изстреляни едновременно от двете засегнати страни.

— Защото Джес никога не харесва приятелите ми — обясни Дирдри. — А този път исках мъжът на моите мечти да ѝ направи добро впечатление.

— Е, бъди сигурна, че успя — отговори Джес бавно и дистанцирано.

— Наистина ли? — ентузиазирано подхвърли натрапникът.

— Не ѝ обръщай внимание. Тя се занимава само с учене. Мисля, че мрази мъжете.

— Да, вече се убедих — промърмори той, опипвайки бузата си. — И въпреки това, жените, които най-много се дърпат, са най-привлекателни.

— Мъжете отнемат много време — намеси се Джес. — А аз смятам да ставам лекар.

— Всичко, което искам, е да се омъжа — каза Дирдри шеговито. — Но Джес иска да спасява света.

— Е, светът със сигурност има нужда от спасители, но моето мото е: „Всеки за себе си“.

Гласът му беше плътен и объркващ, а едва забележимата собственическа нотка прониза Джес. Той не сваляше поглед от нея.

По лицето ѝ се разля топлина и причината не беше слънцето.

— Личи си от пръв поглед. Но това мото не е много оригинално. То принадлежи на почти всеки човек, живял някога на тази земя. Точно затова светът сега е в такова състояние.

Джес никога не би рискувала да го обиди, ако знаеше, че това ще разпали интереса му.

Тед забрави за Дирдри и се приближи към нея.

— И ти обвиняваш мен за това?

— Може и така да се каже.

— И смяташ, че можеш да го промениш?

— Толкова ли е лошо?

— Не. Но не е ли малко лицемерно от твоя страна? Какво може да промени един човек? Една... жена?

— Как смееш... — отвърна тя разтреперана.

Тед се приближи още повече.

— Виждаш ли, още щом те видях, разбрах, че и ти си същата егоистка като мен. Само че не си достатъчно честна, за да си го признаеш — погледът му се плъзна по тялото ѝ. — Аз знам какво искам — спря се върху гърдите ѝ. — Но ти не знаеш.

— Май и ти не си много честен — изсъска тя и се обърна към сестра си. — Дирдри, този самовлюбен... индивид е най-безнадеждният приятел, който изобщо си имала.

— Приемам го като комплимент — прошепна самодоволният тип в ухото ѝ, така че дъхът му погали шията ѝ. — Нищо не ми харесва повече, от това да се отличавам от тълпата.

Погледът му се плъзна по устните ѝ и тя трябваше да се насили да не ги навлажни. Спомни си целувката му. Беше гладна, но не за храна, а за него.

Той я наблюдаваше. Някак странно — топло и нежно.

Дирдри го прегърна собственически.

— О, Джес, моля те, спри да се заяждаш!

Той се засмя и сведе русата си глава към нея, за да може да го гали по-лесно. Но синият му развеселен поглед не слизаше от Джес. Беше ужасен!

Джес се завъртя на пета и тръгна към изхода.

— О, скъпа, толкова исках вие двамата да се разбирате.

— Е, поне ще се запомним — каза Тед.

— Мисля, че даже не те хареса.

— Аз пък мисля, че ме хареса — заключи той.

Това вече я довърши. Джес толкова се ядоса, че едва не се задави. Искаше ѝ се земята да се разтвори и да я погълне. Защото в действителност той беше прав. В тази гореща, нещастна сутрин Джес срещна и безвъзвратно се влюби точно в такъв мошеник, каквито винаги бе презирала. А на това отгоре не беше неин, а на сестра ѝ.

Забраненият плод! Затова ли целувката му беше по-сладка и от бонбон?

Затова ли, дори след като ускори крачка през нагорещените кортове, цялото ѝ същество отново жадуваше да усети сладкия му вкус?

В един от ъглите на корта лежеше кафяв, нагънат стетсън с две самодоволни пуешки пера, затъкнати в лентата.

Неговата шапка!

Изведнъж всичкият ѝ яд се фокусира върху широкополата шапка с пера. Тя се засили, приземи се точно отгоре ѝ и заподскача върху ѝ, докато шапката не стана по-плоска и от палачинка, а перата клюмнаха и се изпочупиха.

— Джес! — извика Дирдри.

Джес се отдалечаваше към изхода като непослушно дете.

— Не мога да повярвам, че ти смачка шапката — простена Дирдри. — И погледни какво направи с перата ти!

Тед се изсмя.

— Какво може да направи едно невъзпитано момиче още с мляко по устата на една шапка, оцеляла след набезите на раздразнени бикове? — Тед вдигна шапката, изтупа я, постави юмрук в средата ѝ и я оправи. — Но ще трябва да отскубна едно-две пера отнякъде. —

Дирдри, скъпа, колко мъже си имала... преди мен? — чу го да казва Джес.

— Никой, за който си струва да говорим — промълви Дирдри. — Тя каза това само за да те ядоса.

Тед сложи шапката с изпочупените пера и я наклони предизвикателно.

— Е, не успя да ме ядоса, но наистина ме подразни.

Джес затръшна вратата на колата си.

През целия път си повтаряше, че го мрази. Но неизвестно защо образът му не излизаше от главата ѝ. Защо продължаваше да трепери, когато си представяше устните му, слети с нейните, и ръцете му, бродещи по тялото ѝ.

Защо той! Господи, защо точно той?

Тед Джексън не приличаше, дори и най-бегло на онзи мъж, когото тя възнамеряваше да избере за свой спътник в живота. Не беше ли мечтала за някой строен мъж, приветлив и чаровен? Някой, който да го е грижа за бедните. Някой чувствителен и мил, който би я ухажвал внимателно. Някой с нейните възгледи или поне такъв, който може да бъде убеден в тях. Тя не искаше да признае, но търсеше някой послушен мъж, който може лесно да бъде управляван.

Тед Джексън беше пример за всичко, което мразеше.

Но беше висок, нашепваше един предателски глас вътре в нея: И доста красив.

Но беше рус, а на нея никога не ѝ вървеше с русите мъже.

И имаше най-обезсилващата усмивка, продължаваше гласът. И знаеше как да се целува.

Беше буен, арогантен и егоист. От онези мъже, които смятаха, че жените непременно трябва да се подчинят на волята им.

Беше нахлул на корта и ѝ беше дал най-непростимия урок. Истината.

С една целувка си проправи път до сърцето ѝ.

С една целувка ѝ показа, че изобщо не познава себе си.

С една целувка я накара да предаде собствената си сестра.

От този ден нататък тя се преструваше, че го мрази и всяка обида, която му нанасяше, беше чиста лъжа. Джес го желаше. И това стана причина да провали живота и на трима им. До този миг тя не си бе простила тази грешка.

Той също.

ШЕСТА ГЛАВА

Тед се събуди и усети мекото женско тяло до себе си. Помисли, че сънува. Дълги, проблясващи под лунната светлина, кичури галеха ръката му.

Джес... жената, която мразеше. Ръцете ѝ го обгръщаха. Лежеше до нея в тясното ѝ легло. В съня си тя доверчиво се бе сгушила в него.

Какво правеха тук? Двамата заедно?

Бегло си спомняше, че се грижеше за него през нощта. Трябва да е била съвсем изтощена.

Тед дишаше едва-едва от страх да не я събуди. Внимателно промуши ръка под главата ѝ, прегърна я и остана така, вдъхвайки аромата на нейната близост. Мислеше си, че трябва да е полудял, за да се държи по този начин.

Чаршафът се беше свлякъл и той виждаше как гърдите ѝ се повдигат под тънката нощница. Всеки път, когато тя вдишваше, можеше да различи по-тъмния кръг на зърната ѝ и настръхналите им връхчета.

Тед продължаваше да поглъща омайващата сладост на портокаловия цвят, въпреки че знаеше, че красотата ѝ и това нейно ухание са фатални. Привлече я по-близо.

Тя простена тихо.

— Джексън...

Харесваше му да чува името си от нейните уста. Господи! Какво му ставаше? Как можеше да изпитва такава нежност към жената, която го беше предала и разделила от детето му?

Мразеше я! Но омразата не можеше да го накара да не жадува нейната топлина и нежност.

Джес отвори очи и го погледна сънливо. Тялото ѝ се стегна и тя се опита да се освободи от прегръдката му. Искаше да каже нещо. Ако ѝ дадеше и най-малката възможност, щеше да последва цяла лекция. И пак щяха да се скарат. Той бързо я сграбчи. Нещо дълбоко в него, което сам той не разбираше, я желаше силно. Така, както беше заспала,

доверчиво и без да говори. Знаеше, че тя не е жена за него. Знаеше го до мозъка на костите си. Но имаше нужда от нея, както от никой друг. Като животно, следващо примитивните си инстинкти, той сложи пръст на устните ѝ. Надяваше се да я накара да замълчи, преди да е успяла да развали магията с някоя забележка.

Тя се опита да се освободи, но той не я пускаше. Известно време не сваляха очи един от друг. След това тя въздъхна и затвори клепачи.

И заспаха отново.

Когато се събуди, Джес не можа да разбере веднага къде се намира. Беше оплетена в загорелите ръце и крака на Тед, облегнала глава на рамото му. Острата брада дращеше лицето ѝ.

Той все още спеше. Изглеждаше толкова прелъстително мургав на белия фон на чаршафите. Голотата и мъжествеността му я накараха да се изчерви. Кожата му бе хладна, а дишането — равномерно.

Джес не можеше да се остави да бъде намерена в това състояние. Тед беше отвратително самомнителен и нямаше да спре да се хвали как я е намерил в прегръдките си. Нямаше да признае, че е невъзможен пациент и тя просто е припаднала от умора до него.

Смешно! Колко уютно и сигурно се чувстваше в ръцете му. Нямаше смисъл да го отрича. Тя внимателно измъкна краката си изпод неговите. Веднъж озовала се в безопасност, извън леглото, не можа да се въздържи да не го разгледа на спокойствие.

Изглеждаше измъчен, дори в съня си. И не беше толкова арогантен. Ужасът на последната година се бе отпечатал върху изпитото загоряло лице. Под очите му се бяха появили бръчки, жълто-кафявата кожа бе опъната върху скулите. Ръцете му бяха загрубели от тежката работа и на места дланите му се лющеха. Джес се бореше срещу някакъв идиотски инстинкт. Искаше ѝ се да отмести златисторусата коса от челото му и да заличи бръчките с ласките си. Беше се измъчил. Себе си и всички около себе си.

Само преди няколко минути се чувстваше толкова сигурна и доволна в прегръдката му. А вече искаше да го предпази от света, от лъжите, от предателството, от всичко, което бе разрушило живота му.

„Сантиментална глупачка — нашепваше вътрешният ѝ глас. — Той те мрази.“

Тед никога не трябваше да разбере, че е успял да разтърси цялото ѝ същество.

Джес излезе от стаята и веднага щом се разсъмна, напусна къщата. Трябваше да се види с Уоли заради косачката. Тръгна през гората към мястото, където я беше изпуснала. Както винаги момчето я следваше някъде зад нея. Надвеси се над скалата, от която Джексън бе паднал. Имаше късмет. Почти всеки друг на негово място би загинал при подобно падане. За нещастие, косачката също не бе оцеляла. Дръжката се беше счупила, ножа и оста бяха изкривени. Джес повдигна едно от колелата и го захвърли до смачкания алуминиев карбуратор.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да си признае пред Уоли и да плати машината.

Неочаквано небето притъмня и птиците замлъкнаха. Тревожната тишина нажежи атмосферата. Джес не бе суеверна по принцип, но този път долови нещо.

Предупреждение!

Беше нелепо, необяснимо, нелогично. Суеверието можеше да намери място в главата на някой необразован глупак, не и в нейната. Неочакван повей раздвижи горещия, влажен въздух. Детето изчезна в храсталака.

Джес чувстваше присъствието на Дирдри. Предупреждаваше я. Сестра ѝ е била тук. Нещо ужасно се е случило с нея точно тук.

Сърцето ѝ заби неистово. С треперещи пръсти сграбчи близката виеща се лоза. Суеверия! Бабини деветини.

Някаква тъмна, мощна сила се бореше с не по-малко силната ѝ воля.

С писък Джес пусна лозата и се втурна нагоре по скалата. Храстите раздираха дрехите и кожата ѝ. Лицето ѝ се разкървави, но тя продължаваше да се катери, обезумяла от страх.

Над себе си чу стъпки. Те внимателно спряха, но едно камъче се изтърколи по скалата.

— Ей, има ли някой — извика тя, и след това разгърна дивите лози и се изкачи до върха. Там нямаше никой. Но тя беше сигурна, че преди малко някой е бил там. Някой, който не искаше да бъде видян.

Тропическото слънце бе заляло верандата и напичаше яростно. Но без Джес, с която можеш веднага да се скараш, на утрото му липсваше блясък. Къде, по дяволите, беше тя?

Присъствието ѝ личеше навсякъде. Боядисания в сиво под, бе избърсан с нещо, което го караше да свети. Под стрехите и в сенчестите ъгли нямаше паяжини. Тед отбеляза тези подробности със задоволство.

Джес и нейната мания за чистота! Някога тази нейна черта го отвращаваше. В крайна сметка, малко прах не би навредил никому. За момент мисълта му се прехвърли на неговата икономка, госпожа Би, която предпочиташе само да се оплаква, колко много работа има, вместо да я свърши. Как ли би се развихрила Джес в занемареното от година имение. Не че би я допуснал там при някакви обстоятелства.

Джес... Къде беше? Щом се събуди и видя, че я няма, настроението му веднага се помрачи.

Тед се протягаше в градинския стол и потриваше току-що обръснатата си буза. Лизи го бе наблюдавала, докато се бръсне, и бе очарована. Кожата там бе по-бледа от останалата част на лицето му, но беше прекрасно да се почувстваш отново същият.

Около него, под триметровите папратови дървета растеше изобилие от бегонии, пълзящи лилии и орхидеи. Цветните лехи в близост до къщата бяха окопавани наскоро и между цветята не надничаха никакви плевели. Със сигурност Джес добре се бе потрудила около тях, след като бе приключила с верандата. Избуяла, изумрудено зелена ливада, нападната от плевелите, се простираше чак до самия шубрак, където папагалите кряскаха в захлас. Вероятно точно за нея ѝ трябваше косачката.

Треската му беше преминала. Чувстваше се много по-добре. Това, разбира се, не се дължеше на грижите на Джес. Той отказваше да си спомни как тя снова около него през цялата нощ. Казваше си, че е силен като бик. Една пневмония — той все още не вярваше на диагнозата на Доктор Всезнайко, — и едно падане от скала не бяха достатъчни да го повалят.

Обилната закуска — яйца, препечени филийки, конфитюр и грейпфрут — бе изпълнила предназначението си.

Тед си сърбаше кафето и се чувстваше изпълнен с енергия.

Беше нов човек — готов за една цигара. Опипа разсеяно джоба си и веднага си спомни, че там няма нищо.

Нов човек, по-непокорен отпреди и след празния джоб, готов за битка. Но Джес я нямаше и нямаше с кого да се бие. Беше в настроение за една от нейните лекции.

Той погледна празния плетен стол срещу него. Къде, по дяволите, беше отишла? Вероятно пак си пъхаше носа в нечии работи. След като бе изчезнала, нямаше с кого да се сражава и това го изнервяше повече дори от липсата на цигари.

Лизи и помощничката му бяха поднесли закуската. Тед беше попитал за Джес и Мийта му обясни на перфектния си английски:

— Госпожата отиде до хотела да предупреди за косачката, която сте счупили.

Така, сега пък косачката, която той бил счупил. Е, и кога ли щеше да се върне? Колко ли време щеше да ѝ отнеме да върви три километра до хотела, да изфабрикува тази лъжа, да плати проклетата машина и да се върне. Обикновено Джес беше много експедитивна.

Той реши, че не трябва да губи време. Ако искаше да си върне детето, трябваше първо да намери паспортите им. Така Джес не можеше да изчезне с дъщеря му, когато си поиска.

Тед се замъкна, накуцвайки в стаята ѝ и започна да рови из багажа. Докато търсеше, попадна на няколко списания, в които бяха поместени бележки за работата ѝ в Индия. Спомни си, че бе споменала за някаква книга.

Откри писма от индийските власти. Предупреждаваха я, че била допусната в страната като турист, а не като лекар, и клиниката ѝ не може да развива дейност, независимо от това, че местните хора я подкрепяли. Като че ли чиновниците можеха да спрат Банкрофт!

Най-накрая откри паспортите в едно дипломатическо куфарче. Тъкмо когато ги прибираще, чу шум. Лизи нахлу в стаята и го завари да се рови в нещата на леля ѝ.

— Татко, какво правиш в стаята на леля Джес? Тя казва никога да не... По-добре ще е да не те хваща тук. Хайде, татко, не искам да загазиш.

— Не ме е страх от нея! — изрева той.

Въпреки това, щом Лизи взе ръката му и го задърпа към верандата, Тед не се противи. Седна на стола и я взе в скута си.

— Всичко, което искам, е да те заведа у дома, Лизи. Има ли нещо лошо в това?

— Чух те да се караш с леля Джес снощи. Беше толкова лош с нея.

— Не бях лош. Леля ти Джес ме бутна...

— Беше много, много лош! — Лизи го гледаше изпитателно. След това скочи от скута му и отиде да гледа как един бръмбар си пробива път през папратите.

— Защо не искаш леля Джес да дойде с нас? Тя ще се грижи за мен и ще си напише книгата.

Не се нуждаеше от Доктор Всезнайко във фермата си.

— Аз ще се грижа за теб — отговори Тед.

— Но аз искам и нея! Ще ме е страх, когато те няма. Имам нужда от леля.

Не можеше да заобиколи факта, че Джес ѝ е била като майка през последната година. Спомни си пренебрежението на Дирдри. Може би единствената майка досега. Не беше чудно, че Джес държеше сърцето на дъщеря му.

— Нали не мислиш, както преди, да ме оставяш самичка, когато имаш работа? Ами какво ще правя, ако лошите дойдат, докато те няма? Леля Джес се занимава с мен, само с мен! Ти никога не го правиш.

— Тя има клиника в Индия. Какво ще стане с нейните болни?

— Има си заместник. Татко, ти не я познаваш както аз! Ще ѝ бъде много мъчно и ще плаче, ако си отида.

— Не мога да си представя някак си леля ти Джес да плаче...

— Но тя плаче! Когато е тъмно и не може да заспи и мисли, че никой няма да я чуе. Видях я една нощ, когато исках да пия вода и не можах да си намеря виолетовата чаша. Беше в леглото. Изглеждаше ужасно тъжна и прегръщаше снимката на Бенджамин. Показа ми я и ми разреши да легна при нея. Разказа ми за него. Нейното малко момченце е умряло. Затова не можем да си тръгнем без нея. Тя ще бъде много самотна.

Чуха бързи стъпки по стълбите.

— Банкрофт?

— Виждам, че си по-добре.

Той се обърна и я видя. Беше облечена в бялата поплинена блуза, както винаги закопчана догоре. Само че този път ръкавът беше

разкъсан. Страните ѝ бяха пламнали и на една от тях забеляза драскотина.

— Какво е станало?

— Разхождах се. Няма ми нищо.

Тед си спомни за парчетата от водолазния костюм на Дирдри и изкрещя:

— Къде беше?

— Ходих да платя за косачката, която ти...

— Която счупих — продължи мисълта ѝ Тед. — Отне ти доста време.

— Уоли започна да говори за разширяването на хотела...

— И без съмнение ти си настояла да видиш плановете и да споделиш някои собствени идеи.

— Всъщност, аз наистина разбирам малко от строителство. Не можех да не помогна на нещастните...

— Знаех си! Горкият Уоли!

Лицето на Джес потъмня.

— Лельо Джес, не му обръщай внимание. Той винаги става свадлив, когато е болен и самотен.

— Свадлив? Самотен? Бях щастлив като птица, докато я нямаше.

Лизи се хвърли в прегръдките на леля си, като се опитваше да я защити.

— Права си, скъпа. Невъзможен е в това състояние. Неприятното е, че когато е добре, е още по-лош.

— По-лош?

— Виж, лельо Джес! — намеси се Лизи. — Обръснал се е.

Джес се опитваше да прикрие вълнението си. Неочаквано тя се усмихна и очите ѝ светнаха. Тед я гледаше замаяно.

— Радвам се да видя, че не си се сдобил с двойна брадичка за времето, през което не сме се срещали — промърмори тя и се приближи, разглеждайки лицето му с объркващ интерес. — Или пък с някой белег.

— Какво?

— Всъщност, много съм изненадана! — Тя изучаваше всеки детайл на гладко избръснатата челюст и упоритата мъжка уста. — Мислех, че прикриваш някакъв нов дефект. Защо иначе един толкова

суетен и перчещ се с красотата си мъж като теб ще си покрие лицето с тези животински израстъци?

Тед пропусна суетен, перчещ се и животински. Красив... Той се почувства особено поласкан от умело замаскирания комплимент.

— Радвам се, че... одобряваш лицето ми.

Настъпи кратка тишина. Лизи, на която вече ѝ бе омръзнало да я прегръщат, се измъкна навън и се втурна след пеперудите по поляната. За секунда погледът на Джес проследи детето, а после отново се върна на мъжа.

— Сигурна съм, че повечето жени, които не те познават така добре като мен, също одобряват лицето ти, Джексън.

— Да, но ти ме познаваш, при това доста добре. И също ме одобряваш.

— Не бих се изразила точно така. Съвсем не одобрявам самомнението и арогантността ти... Накратко, множеството дефекти в характера ти. А характерът е това, което има стойност в един мъж.

— Е, поне има нещо, което харесваш в мен — ухили се той. — Това все пак е някакво начало.

— Начало?

В главата му се бе загнездила една ужасна и смела идея. Той си спомняше как светваха очите ѝ, когато спираше поглед на Лизи. Мислеше за собственото си вълнение, винаги когато беше близо до тази невъзможна жена. Спомни си какво ставаше в имението му през последната година. Беше уморен от досадата на самотното си съществуване. И обикновено, когато беше толкова отегчен, постъпваше много необмислено.

— Начало в правилната посока — отговори той спокойно. Натезалият му поглед преценяваше стройната жена пред него. Носеше шорти в цвят как и значителна част от загорелите ѝ крака бе изложена на показ. Но той не гледаше краката. Изучаваше опънатата на гърдите ѝ поплинена блуза.

Спомни си как тези зрели и прелъстителни гърди и палавите им ягодови връхчета, докосваха пламналото му тяло миналата нощ. Видя отново тънката ѝ талия и дългите стегнати крака. Почувства се неудобно, като си спомни колко прекрасна бе тя в леглото. Независимо от всичките причини, които имаше да я мрази, независимо от лошото ѝ мнение за него, тя го вълнуваше, така както никоя друга жена.

Бе я желал винаги.

Просто го бяха излъгали да се ожени за сестра ѝ.

Беше лудост — дори само да си го помисли. Но кръвта му кипеше и всяко нервно окончание по тялото му бе нащрек.

Помисли си за опасността.

Но пък щеше да има възможност да си отмъсти. Тя го бе предала. Беше се любила с него и след това... Спомни си годините с Дирдри, изпълнени с горчива, погубваща душата му болка.

Той бързо отвърна поглед, но в този момент решението вече бе взето.

Щеше да ѝ разреши да дойде с него в имението. Каква опасност можеха да представляват куршумите и бандитите за някой като Джес? Време беше да сложи ръка на нея и да я използва за собствено удоволствие, така както тя бе постъпила.

И не беше необходимо да я убеждава. Просто щеше да се съгласи с намеренията ѝ. Е, щеше да му се наложи да изтърпи нахалното ѝ присъствие. Тя, без съмнение, щеше да иска да управлява. Той също. Ще се бият като тигри. Но нали затова са тигри.

Тед се усмихна. Потъна в мастилената дълбочина на погледа ѝ. Точно така, както тя бе направила преди години.

— Лекарствата и грижите ми са свършили добра работа — започна Джес по начин, който ужасно го дразнеше.

Разбира се, като всеки мъж, с доза суетност, той се почувства длъжен да даде отпор на подобно предизвикателство.

— Всъщност, аз не бях много болен. Здрав съм си по природа.

— О, така ли? — намръщи се Джес.

— Да, така! Даже нямах нужда от лекар.

— Вчера мислеше иначе.

— Може би ще ти е интересно да узнаеш, че реших да ти позволя да дойдеш с нас в „Джексън Даунс“ — каза той великодушно.

— Вече се съгласи снощи!

— Какво?

— Когато те тресеше. В интерес на истината, ти ме умоляваше да дойда с теб.

— Когато бяхме в леглото ли? — поправи я той. — При подобни обстоятелства един мъж обещава всичко.

Джес го изгледа надменно, но под погледа ѝ прозираше дълбока болка. Обърна му гръб и тръгна към страничната врата на верандата.

— Съжалявам, ако съм те обидил — каза той меко само за да я задържи.

— Не Джексън, не си. Свикнал си да се отнасяш с всяка жена така, като че единственото ти намерение е да я прелъстиш.

— Не е всяка жена. Вече успях веднъж с теб, преди време.

Тя си пое дълбоко въздух. Пръстите ѝ затрепериха върху дръжката.

— Казваш всичко това само за да не дойда.

— Така ли? — той се надвеси над нея. — Може би го казвам, за да дойдеш.

Разделяха ги сантиметри. Джес беше красива като богиня. Слънцето превръщаше косата ѝ в сияещо злато, страните ѝ бяха пламнали. Той жадуваше да прекара пръст по нежната извивка на лицето ѝ. Тя се извърна и задърпа вратата.

Тед — чуваше неясно тракането, понеже съзнанието му беше погълнато от желанието да я докосне. Вместо това, загорелите му пръсти стиснаха дръжката и отвориха вратата.

— Моля, заповядайте.

Джес отдръпна ръката си, но не успя да избегне докосването. Лицето ѝ бе станало огненочервено. Тед се уплаши, но при стеклите се обстоятелства не можеше да си позволи да пропусне нанасянето на последния съкрушителен удар.

— Знаеш ли, какво разправят хората? — прошепна той шеговито.

— Не! И не искам да знам.

— Въпреки това, ще ти кажа. Разправят, че второто прелъстяване обикновено е по-лесно. Смята се, че веднъж завладяната крепост по-лесно се плячкосва. Както и да е... очаквам с нетърпение престоя ти в „Джексън Даунс“. Каза, че пишеш, книга. Когато не пишеш и аз не се бия с някого, ще имам достатъчно време... — страстния му поглед я хипнотизираше и тя залитна към него. Гласът му беше плътен и изпълнен с желание. — Ще имам повече от достатъчно време, за да обиколя крепостта и да... и да изследвам всичките ѝ забележителности преди окончателно да я завладея.

Лицето на Джес беше станало по-бледо и от боядисаната в бяло стена зад нея. Устните ѝ трепереха от ярост.

Тед преливаше от желание да я сграбчи в ръцете си. Дали щеше да се разтопи в прегръдките му, или щеше да се бори. Всяка от двете възможности бе еднакво забавна.

— Изглеждаш така, като че ли всеки момент ще припаднеш — каза Тед с престорена загриженост.

— Никога през живота си не съм припадала.

— Въпреки това, ще е по-добре да влезеш на прохладно.

Джес се втурна в къщата. Той чу стъпките ѝ да трополят нагоре по стъпалата и затвори вратата след нея. След това потъна отново в стола си и лекичко се засмя. Тя ще бъде негова. Поправка. Тя вече беше негова. Беше просто твърде упорита, за да си го признае.

И когато приключи с нея, ще ѝ обърне гръб, така както тя бе постъпила някога. Тед си представи този момент — доволен, горд и разплатил се с нея.

Прохладен вятър прошумоля над верандата и сенките на гората запълзяха по поляната.

Сега, след като Джес си бе отишла, той се почувства самотен и онази безрадостна тъмнина, изпълвала сърцето му цели десет години, го изпълни отново — ревност, ярост, любов и предателство. И най-вече всепоглъщащото чувство на безнадеждност.

Крайно време беше Джес да заплати за всичко, което му бе сторила.

СЕДМА ГЛАВА

Цели два дни Джес се сърди. Цели два дни Тед понасяше каменното ѝ мълчание и мрачните ѝ враждебни погледи. Всеки опит да разчупи ледовете беше посрещан с мрачна враждебност. Джес отговаряше на въпросите му само в присъствието на Мийта. Повдигаше високо хубавата си брадичка и процеждаше през зъби: „Кажете на господин Джексън това и това.“ Преди Тед да успее да отговори, тя се завърташе на пета и изчезваше.

Въпреки раздражението си, Джексън я харесваше повече отвсякога. Беше доволен от реакцията ѝ. Той много добре знаеше, че никоя жена не може да остане ядосана толкова дълго за такова нещо, освен ако не е влюбена в мъжа, на когото се сърди.

Проблемът ѝ беше, че се страхуваше до смърт от завладяването на крепостта. А може би го искаше и за това се мразеше. Второто предположение му допадна повече и той бързо се развесели.

Но в един момент всичко това му дойде до гуша. Умори се. На третата сутрин обиколи къщата, като търсеше Джес.

Откри Мийта да храни Лизи в кухнята. Както винаги Лизи се бе изнизала от леглото още на разсъмване.

— Виолетово — пискаше тя. Щеше да си изяде яйцата, само ако върху тях имаше виолетово сладко от грозде.

Яйца и сладко — отвратително!

— Къде е Банкрофт — избоботи той и гласът му отекна в просторната стая.

Лизи изпусна лъжицата и покритото със сладко яйце се размаза по пода. При това неочаквано нахлуване в спокойната ѝ кухня влажните очи на Мийта бавно се вдигнаха.

— Госпожата отиде да плува — отговори тя, леко уплашена.

Невъзможно беше да викаш по такова плахо същество.

— Да плува! И ти я остави да тръгне сама?

— Аз не мога да спра госпожата — кимна тя разтреперана.

Джес винаги се обграждаше с хора, които бяха твърде страхливи, за да ѝ се противопоставят, каквато и глупост да направеше.

— Татко, не бъди лош с леля Джес!

— Лош? — той беше самата невинност. — Аз? Аз никога не съм лош.

— Да, такъв си, с нея!

Банкрофт бе настроила собствената му дъщеря срещу него!

— Изяж си яйцата, млада госпожице! — той грабна сладкото. — Без това.

Тед изхвърча от къщата и изтича до плажа. Безкрайната тюркоазна шир се сливаше с небесната синева, а огненото кълбо на слънцето висеше ниско над линията на хоризонта.

Джес не се виждаше никъде. Водата проблясваше под слънчевите лъчи и изглеждаше като златна. Тревожна тръпка прониза огромното му мъжко тяло. Тед си спомни за едно друго време и една друга жена, която бе отишла да плува и не се върна повече.

Ако трябва, щеше да преобърне целия остров, за да я намери. И когато успее...

Той се защура по плажа като обезумял. Обувките му се напълниха с пясък и болезнено нараняваха ходилата му. След половин час, прекаран в търсене, Тед целият бе потънал в пот.

Беше готов да се откаже, когато най-неочаквано я откри. Мокра и коленичила на сред едно островче от слънчева светлина, притиснато от сенките на гората. Рубиненочервените цветове на хибискуса пропълзяваха покрай нея, чак до самия плаж.

Погледът му подскочи по устните ѝ, плътни и изкусителни, като току-що разцъфнала роза. О, Господи! Тя бе самата красота. Дългата ѝ руса коса бе мокра и полепнала по врата. Водата проблясваше по мокрите загорели ръце. Беше облечена в черния си бански. Това парче мокра опъната материя така прилепваше по тялото ѝ, че не оставяше почти нищо на въображението.

Тед беше потресен колко красива е тя, независимо от отвратителния си характер. Не можеше да изглежда по-секси, дори и да беше гола. Не знаеше какво точно му се иска да направи — да я удуши, или да я прегърне и да я целуне за добро утро.

Пръстите ѝ си играеха с пясъка. Всъщност това не беше пясък, а съвсем малки частици корал. Тя простря ръка към слънцето и

заразглежда странните форми, в които тези частици се превръщаха.

Тед се приближи към нея, докато сянката му падна отгоре ѝ.

Големите тъмни очи изненадано се вдигнаха.

— Здравей Джексън.

Това бяха първите ѝ думи отправени към него за последните три дни.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Плувам.

— Да не би да съм сляп.

— Ти попита...

— Не си ли наясно, Банкрофт? Не трябва да плуваш тук сама.

Още повече, че си жена.

Обикновено при такова тиранично държание, тя веднага се наежваше. Непременно щеше да използва случая да отбие подобна атака срещу женския род. Но този път изглежда беше в странно настроение.

— Не мислех, че те е грижа, Джексън.

Да! Не би трябвало. И фактът, че се бе разтревожил, го ужасяваше.

— Знаеш ли, по принцип не съм суеверна.

— Знам.

— И би прозвучало доста абсурдно от моите уста...

— Е?

— Нещо ме накара да дойда тук.

— Нещо те накара... — Тед започна да се тресе като машина, която всеки момент ще експлодира. — Глупачка! Това е мястото, където... — той млъкна. Зад нея в гората се мярна едно загоряло детско лице. Момчето мигновено се отдръпна.

— Не съм ходила далече. Плувах само в плиткото. Ей там, на онова място, има много интересни риби с различни ярки цветове и си играят като приятели.

— Приятели! — озъби се Тед. Спомни си онази сутрин, когато дойде тук с ченгетата и видя останките от водолазния костюм на жена си.

Вероятно мислите са се изписали на лицето му, защото Джес бавно стана и тръгна към него.

— Къде е умряла Дирдри?

За един кратък миг той се втренчи в пясъка, полепнал по изящните ѝ глезени.

— Тук? — прошепна тя.

Тед вдигна поглед към тъмните ѝ очи.

— Да...

Джес се приближи и нежно докосна ръката му. Той потрепери от лекия допир и веднага се отдръпна.

Искаше да си отмъсти и да властва над нея — не обратното.

— Усещах нещо, не знам защо, но е истина.

— Гмуркала се е недалеч оттук.

— Сама?

— Правеше го често — кимна той.

— Сигурен ли си? Нямах ли... някой приятел... на острова? Някой, с когото може да е била?

— Не знам за такъв.

— Но това е доста опасно, дори и да не си сам. Защо е дошла тук? Защо е трябвало да рискува?

— Не познаваш ли сестра си, Банкрофт? Винаги е правила, каквото си поиска, без да държи сметка за последствията — Тед прекара ръка през косата си. — Какви ги приказвам. Аз никога не можах да я разбера. Аз просто бях женен за нея.

— Може би е трябвало да бъдеш по-упорит.

Тед сви устни и се извърна настрани. Обвинителната нотка в гласа на Джес никак не му хареса. Не му беше приятно да обсъжда семейния си живот с когото и да било, особено пък с нея. Но Дирдри бе казала твърде много. За пръв път, от една година насам, той почувства нужда да се защити. И вместо да си тръгне и да потисне отново чувствата си, въздъхна и се обърна.

— Виж, нямам навика да говоря за брака си. С никого.

— Знам това — прошепна тя.

— Затова не разбирам, защо говоря точно с теб — той спря и така силно стисна зъби, че чак мускулите на бузата му заподскачаха. — Независимо от това дали ще ми повярваш, или не, кълна се, че исках да я направя щастлива. Опитвах се — както можех. Нищо не се получи. И двамата се опитвахме, но в действителност никога не се докоснахме като влюбени. Дори и в началото, преди да започнат неприятностите.

— А аз си мислех, че вие двамата сте една щастлива двойка.

— Щастие? Животът ни беше ад!

— Но Дирдри ми каза...

— Забрави какво ти е казала! Тя просто искаше всички да мислят, че сме щастливи. Особено ти. Заради...

Заради онази нощ — щеше да каже, припомняйки си нощта, когато се бе любил с Джес.

— Аз също исках хората да мислят, че сме щастливи. Имахме всичко, което може да се купи — богатство, приятели, големи празненства... В началото Дирдри не можеше да се насити на богатството, което ѝ бе липсвало досега. Но, за съжаление, тя искаше повече от придобивките на един успешен брак, а това аз не можех да ѝ дам. Между нас зееше огромна леденостудена бездна...

Тед гледеше през Джес, без да я вижда. Погледът му беше изтерзан. Като че ли се бе върнал обратно към трагедията на миналото.

— Имаше и други мъже. Държеше апартамент в Бризбейн. Независимо от огромните си размери, в някои отношения Австралия е малка страна. Слуховете достигнаха и до мен. Понякога я нямаше седмици наред. Като се върнеше, нещата потръгваха за малко, но неудовлетворението ѝ неизбежно се появяваше отново. Аз не бях човекът, който ѝ трябваше, и животът, който водехме, не беше нормален. Окопах се в имението и се затрупвах с работа. А за Лизи нямаше избор. След това започнаха неприятностите... Ако трябва да бъде искрен, най-учудващото в този брак бе, че продължи цели десет години.

Джес взе ръката му и постави своята малка длан в неговата. Тед почувства как топлината ѝ започна да се просмуква през кожата му.

— Съжалявам — промълви тя. — Винаги съм мислила...

— Джес, знам, че няма как да разбереш — каза той съкрушено.

— Но аз разбирам.

Тед долови самотността ѝ. Разбра, че и тя не е била щастлива в семейния си живот.

Усети внезапния тласък на онова необяснимо привличане между тях. Искаше му се да я вземе в ръцете си и да впие устни в нейните.

Ала мълчеше. Джес също мълчеше. Всеки от тях бе устремен към другия, противно на волята си. Тишината ги обгръщаше и те се гледаха втренчено, без да смеят да помръднат.

Неочаквано, тя го отблъсна. Страхът ѝ, пред каквато и да е интимност се бе оказал по-голям от неговия. Проговори с най-спокойния и декларативен тон, на който беше способна.

— Джексън, останали сте толкова дълго заедно, защото и двамата сте твърде упорити, за да се откажете. Няма нищо учудващо в това. Особено като се вземе предвид, че ти си най-дебелоглавият мъж, когото съм срещала.

— О, така ли?

Силен вятър премина през плажа и Джес потрепери. Тед се наведе и вдигна хавлията ѝ. Разгъна я и внимателно я уви около гърдите ѝ. Тялото ѝ бе леденостудено под горещите му пръсти.

Усети, че желанието го обзема. Искаше да я привлече към себе си и да я стопли.

— Надявам се, че нямаш нищо напротив да ти върна комплимента и да ти подсказва, че ти си най-голямата дървена глава, която изобщо може да съществува.

Джес се усмихна в отговор.

— Не можеш да ме изкараш такава.

— Наистина ли? — прошепна той.

— Наистина. Докато не започнеш отново да се държиш неприлично.

Той наблюдаваше как хубавото ѝ краче човърка пясъка. Добре че не можеше да прочете мислите му. Добре, че хавлията, с която я бе увил, прикриваше онези части от анатомията ѝ, които така я притесняваха и толкова му допадаха.

— Както ме познаваш, едва ли ще изтрая дълго. Само че следващия път и ти ще се държиш неприлично.

— Не и аз. Аз винаги се държа както трябва.

С трепереци пръсти Тед подръпна хавлията ѝ нагоре, така че гърдите ѝ да бъдат напълно закрити. Ръцете му неволно докоснаха тялото ѝ.

Ставаше все по-трудно да си напомня какво му бе причинила.

— Джексън, решила съм да се държа прилично.

Погледът му се разходи по гърдите ѝ.

— Смятам да променя решението ти.

Джес едва не го унищожи с поглед. Наведе се, взе една шепя пясък и я хвърли в лицето му. После побягна към вилата.

— И недей да тичаш, ще се разболееш отново! Не искам пак да се проснеш на легло и да ми се наложи отново да те гледам.

— Сладурано, не трябва да ми даваш такива идеи. Аз в леглото, а ти правиш, каквото поискам.

— Не ме наричай така, знаеш, че го мразя!

— Това е, защото не си го чувала достатъчно често.

— Нямам и намерение.

— Сладур — продължаваше да я дразни той. — Бъди сигурна, че ще направиш много от нещата, които си нямала намерение да правиш. И то скоро, любов моя, много скоро.

По-късно, докато преглеждаше самолета, Тед беше ужасно ядосан на себе си. С всяка секунда, която прекарваха заедно, той и Банкрофт ставаха все по-близки.

По дяволите! Да не би да не знаеше, каква измамница беше Джес. Не можеше ли да не се занимава с нея. Не можеше ли просто да си събере багажа, да вземе Лизи и да се върне в „Джексън Даунс“.

Беше съвсем наясно какви усложнения можеше да създаде една жена като Банкрофт. Но дори и когато си повтаряше това, не можеше да забрави усещанията, които мекото ѝ топло тяло събуждаше у него.

А повече от всичко искаше да заличи онзи тъжен поглед, който така често забелязваше в очите ѝ.

ОСМА ГЛАВА

Тед лежеше в леглото, обграден от купчина възглавници. Погълна последното лекарство и сбърчи нос. Толкова преиграваше с отвращението си, че Джес не можа да не се засмее.

Лицето ѝ изгуби цялата си строгост и, когато понечи да си тръгне, той сграбчи ръката ѝ.

— Знам нещо, което би могла да направиш за мен, ако наистина искаш да се почувствам по-добре.

Тя се намръщи и се опита да се отскубне. Той продължаваше да я държи и да се усмихва. Джес разбра, че няма да може да си тръгне, докато той не я пусна и не седна на леглото.

— Виждам, че моментът е подходящ да поговорим за Дирдри.

— Пак ли? — измърмори той и веднага я пусна. — Искам да я забравя. Банкрофт, защо си се захванала с нея и със смъртта ѝ?

— Смятам пак да плувам там, само че този път ще стигна чак до рифа. В това място има нещо, което ме притеснява.

— И мен ме притеснява! Дирдри умря там.

— Не съм съвсем сигурна. Освен това не можеш да ме командваш, само защото си мъж.

Тед стисна зъби и се изправи върху възглавниците.

— Винаги ли всичко свеждаш до това? Мъжете срещу жените и кой кого командва.

— Когато съм изправена пред някой като теб — да! Вие, мъжете, винаги си мислите, че знаете повече и че ние просто трябва да ви се подчиняваме.

Тед стисна юмруци под чаршафите. Устните му се изкривиха в неприятна гримаса. Мили Боже, тя наистина бе невъзможна. Как можа да допусне, че ще успее да я опази невредима в „Джексън Даунс“.

Джес се надвеси над леглото, за да оправи една от възглавниците.

— Доста отдавна разбрах, че съм способна да управлявам живота си сама — продължаваше госпожа Невъзможна.

— Също както и да управляваш живота на всеки друг, който има нещастieto да се намира в непосредствена близост до теб.

— Светът би изглеждал по друг начин под ръководството на някоя умна жена. Вие, мъжете, вече имахте възможност да се проявите и затова сега сме в такова плачевно състояние. Мога да се обзаложа, че ще оправя нещата в „Джексън Даунс“ за не повече от седмица.

Загорялото му лице бе станало мораво. Тъкмо когато щеше да ѝ изкрещи, тя се върна на първоначалната тема.

— Нищо няма да ми стане, ако отида сама до рифа.

— Казах — не!

— Трябва да разбере, какво всъщност се случило.

— А аз не искам, това, което се е случило, да се случи и с теб.

— Нищо няма да стане!

— Ако ще се караме само за да установим кой от двамата е по-дебелоглав, то това съм аз!

— Никога не съм се съмнявала — изрече Джес победоносно.

— Тогава и аз идвам!

Тед захвърли чаршафите и лекарствата се разпиляха по пода. Изведнъж забеляза, че Джес любопитно оглежда широките му рамене, мускулестия корем и още по-надолу. Той никога не спеше облечен.

Усети как кръвта нахлува в главата му. По дяволите! Изчервяваше се като някой гимназист. Грабна чаршафа и се покри.

Джес наблюдаваше реакцията му и с усилие потискаше смеха си.

— Такава глупост може да се очаква само от мъжкар като теб. Ако се опиташ да плуваш, наистина ще изпаднеш в криза след не по-малко от час.

Тед се въртеше в чаршафа и се оглеждаше за дрехите си.

— Не мога да не го направя. Не искам акулите да те разкъсат.

— О, много добре знам какво искаш. Не си ли спомняш, че ми каза? Аз съм крепост, а ти си разбойникът, който възнамерява да я плячкоса.

— Да, и се цупи заради това цели два дни.

— Ако съм се цупила, то е защото ти беше твърде противен и нямаше как човек да говори с теб.

— Няма значение. Важното е какво искам сега.

Неволно тя повдигна ръка към устните си. Погледът ѝ блуждаеше по полуголото му тяло.

— И какво... искаш сега?

— Същото, което и ти, скъпа.

Тя пристъпи напред като хипнотизирана.

Тед бе жаден за целувката ѝ. За устните ѝ, потрепващи под неговите, и ръцете ѝ около тялото му. За меките ѝ гърди, опрени в него.

— Искам да отида да плувам. Сама, Джексън!

Бе я последвал в единия от ъглите. Постави ръката си на стената зад нея. Зениците ѝ се разшириха. Разделяше ги едва сантиметър. Можеше да усети топлината на тялото ѝ.

— Джес — прошепна той и нежно се наведе над нея.

Тя не смееше да помръдне. Тед внимателно повдигна брадичката ѝ и положи устни върху нежната кожа на шията ѝ, точно там, където вената ѝ бясно пулсираше.

Джес въздъхна, усетила дивото му желание. В кръвта му бушуваше огън. Отдръпна се.

— Смятам да плувам сама, Джексън.

Чертите му се изостриха.

— Добре! О, небеса, бдете над акулите!

Тед се опита да изглежда безразличен, но през цялото време, докато тя се приготвяше, ходеше след нея, тряскаше врати и измисляше какви ли не причини, за да я спре.

Джес не му обръщаше внимание. Набързо облече впития черен бански, взе шнорхела си и демонстративно напусна вилата. Тед бързо изтича в стаята си, преоблече се и изхвърча след нея.

Когато стигна до плажа, тя вече беше до колене във водата. Усмиваше се триумфиращо и му махаше, докато той подскачаше по нагорещения пясък. Беше побеснял и с мъка нахлузи плавниците си. Видя как тя изчезва под гладката повърхност на водата.

Отне им половин час да стигнат до рифа. Плуваха сред пасажни риби, които се щураха насам-натам така ентусиазирано, че набраздяваха океана.

Беше трудно непрекъснато да наблюдава Джес в подобна обстановка. Тя продължаваше да плува напред.

Тед бе обезпокоен. Гъмжеше от дребна риба, която неизменно привличаше по-големите морски обитатели.

Тъкмо когато стигнаха до рифа, той забеляза издълженото тъмно тяло на нещо голямо, плуващо във водата под тях. До него се плъзна

още една внушителна сянка. Акули! Без съмнение имаше и други, които не се виждаха.

Една двойка делфини подскачаха в далечината. Делфини или не, той не обичаше да плува в компанията на големи риби.

Точно в този момент Банкрофт се гмурна. Черните плавници разпръснаха водата и изчезнаха под тюркоазнозелените вълни. Нещо огромно се отри в крака му. Къде изчезна Джес, по дяволите!

Как можа да я остави да прави каквото си иска! Заплува побързо, за да я настигне. Изчака я да поеме към сушата и я сграбчи за косата. Тя се мяташе като обезумяла в ръцете му.

— Плувай обратно към брега — извика Тед и я пусна.

— Какво? — Тя измъкна шнорхела от устата си и повдигна маската.

— Акули!

— Не ме е страх...

— Или плувай обратно, или ще те завлека до брега. И недей да пляскаш много, защото това ги привлича.

— Много добре знам. Май че ме имаш за идиотка!

— Скъпа, четеш ми мислите.

Ако бяха на брега, тя сигурно щеше да го цапардоса, но сега само присви очи.

— Плувай или ще те влача. Изборът е твой.

— Все пак някакъв избор — каза тя и се спусна във водата. Нещо в разяреното му изражение я бе накарало да се подчини. Тя отплува към брега и Тед я последва, без да сваля поглед от тъмните сенки, които сновяха наоколо и поглъщаха дребната риба.

Щом стигнаха плитчините, Тед я хвана и я прикова до себе си.

— Можехме да загинем и двамата! Онези акули...

— Акули — изсъска тя. — Видях само една и тя беше още бебе. Другите бяха делфини. Като си толкова страхлив, защо не си остана на брега.

Тед така я стисна, че остави червени следи по ръцете ѝ.

— Не исках да умреш като Дирдри!

Думите му потънаха в тишината на блесналия следобед.

Усещаше тялото ѝ, притиснато до своето. Всеки негов мускул се стегна и той бавно повдигна поглед към лицето ѝ.

Черните блестящи очи го пронизаха и той разбра, че цялото ѝ същество се е устремило към него и тя отчаяно се бори с желанието си.

Струваше му се, че целият му досегашен живот бе насочен към този миг. Вълните се разбиваха в белия корал. Искаше му се да я повали във водата и да я има.

Тя прекара ръце по гърдите му и го отблъсна, опитвайки да се освободи.

Съпротивата ѝ го възпламени още повече. Привлече я грубо. Усещаше ударите на сърцето ѝ. Задъхването ѝ. Вълнението му се сливаше с нейното.

Погледите им се срещнаха.

Тялото ѝ изведнъж се вкамени.

— Недей — прошепна тя. — Всъщност, ти не ме желаеш. И никога не си ме желал. Винаги си бил на Дирдри. Само на нея. Никога мой. Обвиняваш ме, че съм разрушила живота ти. А ти, какво направи с моя? Само ме използва. Никога не съм обичала Джонатан. И защото не можах да го обикна, разруших и неговия живот. Искам да си поговорим за Дирдри! Сега!

— Дирдри! Проклятие! Защо точно сега?

Всяка част от тялото му бе възбудена. Целият пламтеше от желание. Ако не можеше да я има, трябваше да строши нещо на парчета. Вместо това той обърна глава и се загледа в сърфистите покрай рифа.

Внимателно и с нежелание я освободи от прегръдката си. Тя го изгледа продължително. След това тръгна бавно по плажа.

Тед се чувстваше като вулкан преди изригване. Прехапа устни, докато не усети вкуса на кръвта в устата си и силната болка не го върна към действителността. След това хвърли шнорхела си на пясъка и тръгна след нея.

Погледите им се срещнаха отново и двамата усетиха неудобството, в което бяха изпаднали.

— Там долу е прекрасно, но малко страшничко — започна тя несигурно.

— Ад!

— Можех почти да ги чуя как дишат. Всеки изяжда всеки и ако продължиш да ги гледаш малко по-дълго, красотата се превръща в

уродливост. Зловещо е. Нещо красиво причинява смъртта на нещо не по-малко красиво.

— Това е цикълът на живота и смъртта — каза той. — Дирдри обичаше да идва тук. Обичаше този риф.

— Защо е взела парите и е дошла тук? Има толкова въпроси без отговор. Не мисля, че е загинала във водата. Сега ми се иска да съм я познавала по-добре. Истината е, че нямах възможност да я опозная. Бяхме заедно само по време на колежа и няколко лета. Всъщност, израснахме разделени. Мама и Дирдри нямаха много пари и трябваше да живеят заедно с чичо ми в Ню Орлиънс. А аз останах с баща си. Живеех в лагерите на нефтените находища и обикалях света.

На Тед не му се искаше да говорят за това.

— Знам, тя ти завиждаше заради вълнуващия живот.

— Вълнуващ? Ха-ха.

— Все пак си оцеляла.

— Да, но мечтаех да имам истинско семейство.

— Е, аз имах истинско семейство. Повярвай, чувстваш се още по-зле, щом собственият ти брак започне да пропада.

— Може би. Но ми се искаше да сме по-близки с нея. Не се получи. Може би грешката беше в това, че родителите ни разделиха всичко по равно, когато се развеждаха, дори и дъщерите си. Единственият ми шанс да се сближа с нея беше в колежа, но тя непрекъснато ми натякваше, че ние с татко разполагаме с много пари, а те с мама ме. Не знаеше колко съм самотна и каква вина изпитвам при вида на беднотията на всички тези страни, в които живеехме. Дирдри си мислеше, че имам всичко, но грешеше. А сега я няма. И никога няма да я видя отново.

Една сълза се търколи по страната ѝ и тя се опита да я избърше, преди Тед да забележи.

— Е-ей! Няма за какво да плачеш.

— Не знам защо се държа като сантиментална глупачка. Когато разбрах, че е загинала, не пролях и сълза.

— И двамата я бяхме загубили много преди да загине.

— Мисля, че от това боли най-много.

— Винаги боли, когато не можеш да обичаш някого, когото искаш да обичаш — каза дрезгаво Тед и взе ръцете ѝ.

— Но защo от всички хора на света, точно ти трябва да ме виждаш такава? Защо трябва да търся утеха при теб?

— Наистина, Банкрофт, маниерите ти са не по-малко ужасни от моите. И за благодарност, че съм тук да ти бърша сълзите...

— О, я стига! — тя наклони глава назад и се опита да се успокои. Но ефектът беше обратен и тя не се противи на прегръдката му.

Светлината избледняваше. Джунглата изглеждаше тъмна и гъста. Тишината бе заредена с вълнение. Тед знаеше, че в този миг Джес беше уязвима и реши да се възползва от обстоятелствата.

Може би нямаше да му се предостави по-подходящ случай.

Джес — мека и нежна — търсеше успокоение в прегръдката му. Желаше я от години и точно затова бракът му се превърна в двойно изпитание. Живееше с жена, която така много приличаше на Джес, че той не можа да я забрави дори за миг.

Джес бе притихнала. В следващия момент щеше отново да възвърне самочувствието и независимостта си и да го отблъсне.

Той склучи ръцете си по-силно около нея. Нямаше да пропусне тази възможност. Беше време да ѝ покаже, че е негова. Без да продума, той се наведе над нея и я целуна. Тя се бореше, но той не спря да я целува, докато не почувства трепета ѝ. Целуваше я, докато я остави без дъх, отпусната и замаяна.

Взе я на ръце и я понесе към джунглата. Звездният час на отъмщението бе настъпил. Никой миг в досегашния му живот не бе така желан като този.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Огненото кълбо на слънцето потъна зад кораловите хълмове. Луната се показа и изпълни кадифения мрак със сребристия си блясък.

В джунглата бе топло и тихо. Тед бе обгърнат от странна топлина, концентрирана в слабините му.

Знаеше, че животът му поема по фатален път. Тази жена не беше за него. Виждаше само блестящите ѝ очи и устните ѝ, сочни и подканващи. Той плъзна ръце по топлата кадифена кожа. Лека въздишка се изтръгна от устните ѝ. Тед потрепери под напора на желанието си.

— Не трябва — протестира Джес, когато той я положи на хавлията, която бе хвърлил преди секунда върху мекия пясък.

Беше ужасно права.

— Никога ли не се предаваш, Банкрофт? — шепнеше той, докато покриваше с целувки шията ѝ, а ръцете му докосваха гърдите ѝ.

— Да се предам? Никога!

Но той усещаше конвулсивните ѝ движения, докато пръстите му докосваха зърната ѝ.

— И имаш намерение да защитаваш крепостта?

— Да, имам.

Ръцете ѝ се обвиха около врата му, като че ли не възнамеряваше да го пусне никога.

— След като приключим, аз ще съм шефът.

— Така си мислиш ти, Джексън. Утре ще си платиш за всичко.

— Готов съм да посрещна последствията, скъпа.

Устните му се сляха с нейните. Тя вече не се бореше. Той също. За момента. Тя отвори уста и пое езика му. Беше топъл и сладък. Той почувства разгарящата се в нея страст.

— Желаех те години наред — шепнеше той. — Никоя друга, само теб. Въпреки че Дирдри изглеждаше точно като теб, тя не можа да заеме мястото ти. Поне не в моето легло. И в сърцето ми също.

Кой дявол го караше да ѝ казва тези неща? Не знаеше. И не искаше да знае.

Пръстите му достигнаха до тънките презрамки на банския ѝ. Дъхът ѝ замря, когато ръцете му докоснаха раменете ѝ. Гърдите ѝ бяха наполовина открити.

— Не — опита се да го спре тя.

— Няма защо да се срамуваш от тялото си, Банкрофт, Ти си прекрасна. Прекрасна! Гърдите ти...

— Те са твърде големи. Вулгарно...

— Много са секси... — той дърпаше банския надолу.

— Карат ме да се чувствам някак... омърсена... Мъжете винаги...

— Красиви са. Невероятни! Ти си красива. Искам да те любя. Цялата...

— Ако някой ме беше попитал каква да ме създаде, щях да искам да съм плоска като дъска.

— Благодаря на Бога тогава, че не си била наоколо, за да дадеш компетентното си мнение.

Тя имаше твърде много недостатъци, но гърдите ѝ можеха да надминат и най-разпалени те му фантазии.

Някак си той успяваше да задържи мъжките си инстинкти. Трябваше да бъде по-бавен.

И нежните му ласки, ръцете му, целувките му, сладките му комплименти постигнаха целта си. Той пое едно от зърната ѝ в устните си. Топлината се стрелна от стомаха в слабините му. Зарови устата си в плътта ѝ и я засмука като бебе, докато не чу стенанията ѝ.

Толкова много я желаше, че ръцете му се разтрепериха, докато сваляше банския си. Тя го гледаше, премаляла, докато махаше своя. Джес го привлече обратно върху себе си и той се почувства твърд, топъл и гол до бедрото ѝ.

Най-накрая тя леко въздъхна и се предаде на желанието си.

Започна един дълъг час на горчиво-сладък унес и за двама им.

Упорството им бе пометено от силата на една необяснима връзка. Всичките им различия се бяха изпарили във въздуха.

Тя беше сладка като мед, а той — нежен като пролетен вятър. За един безкраен миг те бяха едно цяло.

Глупавата им лична самота бе изчезнала. Никога преди това не бяха изпитвали нещо подобно. Като че ли някоя жизненоважна част от тях е била мъртва дълго време и сега отново се събужда за живот. Предишният път, преди десет години, беше като сън и за двама им. Нещо, в което не си бяха позволили да повярват.

Тед нежно целуваше изящната ѝ шия и потрепващите гърди. Езикът му потъна в трапчинката на пъпа ѝ. Тя разтвори бедра и устните му се плъзнаха надолу, за да погълнат свежата роса на онова съкровено, само нейно място. Тя разпали кръвта му — пареща пулсираща част от самия него.

След това му върна целувките. Точно така, както той го направи. Не остана и частица от тялото му, неоткрита от устните ѝ. Езикът ѝ се втурна в устата му, проправи си път през гърдите към стомаха и по-надолу. Меките устни по-парещи и от огън, го целуваха, докато не обезумя от желание.

Не можеше да се въздържа повече.

Издърпа я под себе си и проникна дълбоко в нея.

Този първи миг, вътре в тялото ѝ бе неописуем. Тя бе малка и тясна.

Жена.

Неговата жена.

Каdifена топлина и погубваща сладост. Неговото спасение. Неговото проклятие.

Боже, беше прекрасна, стегната, обгръщаща го изцяло. Гърдите ѝ опрени в неговите и кожата ѝ мека и гладка под пръстите му.

После той започна да се движи твърде бързо.

Тя извика. Тед се насили да спре и да бъде по-внимателен, въпреки че всяка частица от тялото му пулсираше. Сърцата им биеха като едно. Ръцете ѝ отместиха падналите върху челото му кичури. Той отвори очи и потъна в омайващата тъмнина на нейните.

— Банкрофт — прошепна той, толкова нежно, че не можа да се познае.

Цялата ѝ строгост се бе изпарила. Беше срамежлива и уплашена. И го желаше.

— Джес — поправи го тя, като си играеше с косата му.

— Ти си моя... мила Джес.

— Ти си мой — каза тя и го погледна право в очите.

Той започна да се движи отново, по-бавно. Беше внимателен, настройваше ритъма си към нейния. Докато тласъците на желанието не го настигнаха и не пометоха всичките му задръжки. Те бяха две същества, хванати във водовъртежа на тъмнината и огъня на непреодолимата си страст. Тя ги бе измъкнала от черупките им и ги бе пренесла в страната на изригващия екстаз.

Когато всичко свърши, той я усети под себе си, тихо стенеща и трепереща. Ноктите ѝ леко се забиваха в гърба му. Почувства тялото си непоносимо топло и мокро от пот. В мускулите му не бе останала и капчица сила. Нямаше желание да се помръдне, да я освободи... и в този момент разбра, че е обречен. От неясните очертания на действителността изкристализира мисълта, че той, който винаги бе искал да притежава, е притежаван — изцяло и безвъзвратно.

Протегна мускулестото си тяло и се просна до нея. Постепенно се унесе прегърнал здраво жената до себе си.

Събуди се рано сутринта. Надвесените над телата им клони изглеждаха черни на фона на изгряващото слънце. Чувстваше се невероятно спокоен и уверен в себе си, и щастлив, както никога досега. Докато не протегна ръка и не разбра, че Джес е изчезнала. Отново го беше изоставила. Без една дума! Както преди! Защо, по дяволите?

Тед скочи. Един разгневен и гол гигант, сам сред дългите сенки на гората.

Замеси се с нея отново като последния глупак. Близостта с тази жена беше като някаква опасна заразна болест. Хване ли те веднъж, не те пуска никога. Може да стане само по-лошо.

Къде ли е отишла?

Грабна банския си. Беше целият в пясък и неприятно студен. Не можеше да бъде по-студен от отчаянието, което изпълваше сърцето му. Удари го в едно евкалиптово дърво и милионите сребристи частици нападаха по хавлията. След това го навлече.

Изпитваше същото всепоглъщащо отчаяние и ярост, както преди десет години, когато се беше любила с него, а след това избяга и така го „сервира върху сребърен поднос“ на сестра си.

Вече нямаше никакво значение, че му се бе отдала. Единствено важно беше, че отново го бе напуснала.

Трябваше да вземе Лизи и да се освободи от Джес при първия удобен случай.

Той бързо затича по пътеката, заобикаляща канарата. На половината път до вилата стигна до мястото, от което Джес го бе блъснала. Един булдозер работеше много внимателно до ръба на скалата. Тед щеше да продължи по пътя си, ако не беше стреснат от две обстоятелства. Първо, видя някакъв мъж да слиза от машината и да се отдалечава в гората.

Тъкмо когато щеше да извика след него, чу гласа на Джес, идващ от ниското. Запровира се през храстите, към ръба на канарата, но не видя нищо. Тогава се покачи на булдозера, откъдето гледката бе поясна. Джес бе долу, под скалата, сведена над едно дете. Дали пък онзи мъж не е наблюдавал точно нея и с какво намерение?

Ключът висеше на таблото.

Булдозерът беше паркиран на самия ръб на скалата. Гадно копеле!

Ледени тръпки плъзнаха по тялото му. Пое дълбоко въздух. Всичко, което беше необходимо, бе едно завъртане на ключа и машината щеше да запали, да премине ръба и, падайки, да помете всичко по пътя си. В мислите си видя Джес под огромния булдозер.

Той си спомни за влака, взривен в „Джексън Даунс“, Всичкият добитък беше избит, а машинистът пострада жестоко.

Само за един миг ядът, който изпитваше към Джес, се изпари и той разбра, че трябва да я предпази на всяка цена. Дори, ако трябва да рискува собствения си живот.

Копелета! Сигурно го бяха проследили дотук. И нея ли преследваха?

Трябваше да тръгне след мъжа и да го пребие от бой, докато не разбере кой е и какво търси тук. Кой го е изпратил? И защо? С трепереща ръка Тед си проправи път през лианите. Джес бе коленичила до скалата с аборигенските рисунки. В едната си ръка държеше букет диви цветя, а с другата разглеждаше някакъв малък блестящ предмет, който просветваше в дланта ѝ. Едно момче с пепеляворуса коса пристъпяше до дърветата. То притискаше до гърдите си като нещо много скъпо някаква плюшена играчка с виолетова панделка.

— Значи си мислил, че съм призрак? — дочу Тед.

Детето кимна.

— Радвам се, че ти не си тя. Не я харесвах. Ти ми даде... — тъмната му ръчичка притисна по-силно играчката.

Джес погледна още веднъж предмета в ръката си и го прибра в джоба.

— Благодаря ти. Тя ми беше сестра. Знаеш ли какво ѝ се е случило?

Огромните черни очи се завъртяха уплашено.

— Кажи ми. Не се страхувай.

— Той също се върна.

— Призраци не съществуват! Тя не е отишла да плува, нали? Не и последния ден. Тя е дошла тук да се срещне с някого. Някой мъж, който...

— Той също се върна — повтори момчето.

— Какво се случи с нея? — продължаваше Джес. — Кажи ми, моля те!

— Тя падна. Той я удари с камък.

— Къде?

Момчето съзря Тед сред храстите, посочи го и започна неистово да крещи.

Джес се обърна. Тед дълбоко си пое въздух. Това полуидиотче се опитваше да му припише убийството на собствената му жена! А Джес го окуражаваше.

Сграбчи една лиана и се спусна при тях. Момчето погледна летящата мъжка фигура, бялото на очите му се завъртя и то отново записка: „И той се върна! И той се върна!“

Тед се протегна да го хване, но то отскочи настрана и избяга. Той се втурна след него през гората, прекършваше клони и се спъваше в пъновете, но момчето се оказа по-бързо и по-пъргаво. Провря се между дърветата и изчезна. В страха си бе изпуснало динозавъра.

Останал без дъх, Тед се наведе и вдигна играчката.

— Малък негодник! Това е на Лизи.

Джес стоеше зад него и едва дишаше.

— Аз му я дадох! Какво си мислиш, че правиш — Джес взе играчката и я остави на земята.

— Какво става тук? „Той се върна!“ Какво означава това? Че съм убил жена си?

Джес схвана агонията в гласа му.

— Не, глупако. Ти така го уплаши, че не се знае за кого те е взело. Но щях да разбера, ако не се беше намесил. Като че ли... О, Джексън, защо винаги объркваш нещата?

— Аз? — обидено каза той. Тя го беше изоставила. Ако не се беше намесил и тя, и детето можеха да са вече под булдозера.

— Тези неща изискват малко хитрост, а не силата на Тарзан, комбинирана с детинщини. Опитвах се да ти помогна.

— По дяволите помощта ти! Не ми трябва! Не съм някой беден гладуващ и болен абориген. Какво те кара да мислиш, че можеш да се справиш с проблемите ми, по-добре от самия мен. Ти, която изобщо не познаваш тази страна.

— Живяла съм по целия свят, Джексън! Хората навсякъде са еднакви.

— Онези хора са опасни!

— Имала съм си работа с опасни хора и преди.

— По дяволите, защо избяга, без да ми се обадиш — изрече той приглушено. Пропусна да ѝ каже за мъжа, който я наблюдаваше от булдозера.

— Не можех да спя, а ти изглеждаше толкова изтощен, че не исках да ти преча.

Не вярваше на нито една нейна дума, но я остави да продължи.

— Затова станах. Когато стигнах до вилата, детето беше там. Преоблякох се и го последвах дотук. Сигурна съм, че то знае, какво се е случило с Дирдри. Бях на крачка от успеха, само да не се беше правил на Рамбо.

— Дирдри! Непрекъснато това чувам. Тя е мъртва! Не можем ли просто да я забравим?

— Аз не мога! Докато не открия какво се е случило.

— Твърде опасно е! Не разбираш ли?

Тя протегна ръка и помилва грапавата му като шкурка страна.

— Проклятие! Ти си най-сексапилната, най-упоритата... побъркваш ме! Не мога да живея с теб... Но не мога и без теб.

— Не можем просто да си затворим очите и да се преструваме, че светът не съществува, Джексън.

— По дяволите! Вече не ме интересува как е умряла Дирдри. Не ме интересува. Имението ми е в пламъци...

— Но мен ме интересува!

— Не разбираш ли, че е твърде опасно да се замесваш в това.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Не започвай пак с твоите наставления! — изкрещя Тед.

Джес се подчини и млъкна. Стоеше от другата страна на леглото и се усмихваше.

Беше толкова красива, че му причиняваше болка. Мисълта, че нещо може да ѝ се случи... Страхът се бе загнездил във всяка клетка на тялото му.

Светлината на утринното слънце припламваше по разбърканата ѝ коса. Сноп лъчи се промъкваша през щорите зад гърба ѝ и обгръщаха прелестното ѝ тяло.

Тед стисна юмруци, за да устои на желанието си да я грабне и да я хвърли върху леглото. Още усещаше уханието ѝ по кожата си. Защо, мили Боже? Не искаше никакви жени повече в живота си. Никога повече!

Той я погледна още веднъж и докато я изучаваше, започна да се поти. Идващата отзад светлина я осветяваше като някакъв зъл демон на сластолюбието.

Той все още бе ядосан, но повече от всичко беше объркан. В джунглата бе започнал да осъзнава, че се тревожи за нея повече отколкото можеше да си позволи.

Ад!

Страхуваше се от загрижеността си. Страхуваше се, че Джес ще направи същото, което бе направила и преди. Страхуваше се, че ще остане с него за известно време, толкова, колкото да разпали чувствата му. А след това ще изчезне и той отново ще трябва да сглобява парчетата от разбития си живот.

Беше голям глупак. Мислеше си, че може просто да се люби с нея и всичко да приключи. Никога, с никоя друга жена сексът не е бил така емоционално обвързан за него. Вкуси любовта ѝ само веднъж и вече я искаше цялата. Не само тялото ѝ, но и мислите ѝ, душата ѝ.

И тя го знаеше.

Той продължаваше да я гледа. В стаята беше тихо като в гробница. Единственият звук идваше отвън, от гората, където самотен бродеше вятърът.

Тогава Джес проговори.

— Ти си най-упоритият мъж на земята. Не можеш ли да разбереш, че единствената причина, поради която дойдох в Австралия, е да ти помогна. На теб и на Лизи. Това не е толкова ужасно.

— Не искам помощта ти — отговори той дрезгаво.

— Не ме интересува! Смятам да остана.

— Дирдри беше моя съпруга. Какво се е случило с нея е мой проблем.

— Но тя ми е сестра. Дойде при мен за помощ. Каза ми нещо...

— Не искам да се месиш!

— Не можеш да ме спреш — прошепна тя.

— Опитвам се да те предпазя!

— Оправяла съм се и досега идеално, без да има кой да ме предпазва.

— Забрави Дирдри!

— Добре. Засега — каза тя и го погледна замислено. Повдигна ръка към косата си и я разтърси така, че тя се плъзна върху раменете ѝ като тежка коприна. Бавно и чувствено прекара пръсти през нея.

Сърцето му започна да бие лудо. Гледаше я и не смееше да помръдне.

Тя изостави косата и плъзна ръка по шията си, към вдлъбнатината между гърдите. Откопча най-горното копче на блузата.

Искаше му се да разкъса тънката материя, да я долепи до себе си и да почувства отново голото ѝ тяло под своето.

— Какво правиш? Да не мислиш, че можеш да ме манипулираш чрез секс?

— Вероятно — усмихваше се тя примамливо.

Тед беше опиянен от гледката, но въпреки това усещаше кръжащата около тях опасност. По някакъв начин онези копелета бяха разбрали, че тя има значение за него и щяха да я използват, за да го притиснат.

Искаше да крещи, да мачка, да разбива, да направи нещо, което да го измъкне от надигащото се желание, но тясното легло насред

стаята непрекъснато му напомняше нощта, която бяха прекарали в него.

— Тихо — прошепна тя. — Не си и помисляй да викаш. Ще събудиш Лизи.

Не трябваше да идва в стаята ѝ. Сега вече бе твърде късно.

Тя бавно пропълзя по леглото, облегна се на една от таблетите и продължи да разкопчава копчетата, като не спираше да го гледа предизвикателно.

Блузата ѝ започна да се свлича. Той наблюдаваше как хладната бледожълта материя се плъзга по пламналата ѝ кожа. Гърдите ѝ бяха покрити от бежова коприна и дантели. Можеше да различи зърната ѝ, настръхнали под белъото.

През тялото му премина неволна тръпка.

— И не искаш да ми вземеш Лизи.

— Не и докато...

Обещанието ѝ увисна в настъпилата тишина. Тя прекара треперещ пръст по очертанието на едната си гърда, жест предназначен да събуди мъжките му инстинкти.

Без съмнение успя.

— Докосни ме — умоляваше го тя.

Толкова му се искаше да го направи, че чак го заболя. Сетивата му настръхнаха заедно с желанието му. Един мускул на челюстта му започна да подскача, докато се опитваше да ѝ устои. Устата му пресъхна.

Нямаше смисъл да се бори. Стриптийзът ѝ го бе хипнотизирал. Погледът му бе прикован върху тънките дълги пръсти.

Тя пристъпи напред, бавно и съблазнително. Направи само няколко крачки, колкото гърдите ѝ да започнат да се поклащат. Озова се под поток от розова светлина, която докосваше косата ѝ, разливаше се по ръцете ѝ и се плъзгаше по съблазнителната извивка на гърдите.

Всичко друго в стаята потъмня. Тя бе сърцевината на факел и топлината на този факел го изпълни.

Погледът му беше привлечен от гърдите ѝ, тънката талия, извивката на бедрата. Сияеше като богиня и тялото му се разкъсваше от болезнено желание.

Беше стигнал там, накъдето го бе повела.

Пръстите ѝ помръднаха върху малката закопчалка на сутиена. Гърдите ѝ изскочиха от ограничаващите ги дантели. Тя бавно се освободи от ненужната вещ, като я остави да се залюлее на пръста ѝ секунда, преди да я захвърли.

Нещата не трябваше да се развият така. Тя не играеше по правилата. Беше въвела свои правила и използваше прелестите си, за да го обезвреди. Усещаше как волята и упоритостта му се разтварят в горещата мъглявина на желанията. Начинът, по който тя провокира тази нажежена до бяло страст, бе унизителен.

Тя тихо се засмя, докосвайки леко гърдите му, докато той не започна да стене.

— Имаш още много да учиш за жените — прошепна. — Време е да изоставиш остарелите си разбирания — ръката ѝ изследваше твърдостта на мускулестото му рамо. — Любовта не е само секс, нито пък само думи.

— Кой тук говори за любов?

— Аз. Тя е, когато двама души споделят, вярват си и работят заедно за постигането на обща цел. Тя е обещание.

Пръстите ѝ бяха толкова обиграни, че му бе трудно да мисли, камо ли да говори.

— Защо винаги трябва да усложняваш всичко? Аз не вярвам в любовта! Искам просто да те предпазя.

— Правилно.

Ноктите ѝ леко се плъзнаха по гръбнака му. Цялото му тяло беше разяждано от желание. Кожата ѝ разцъфваше под погледа му. Беше толкова красива, че образът ѝ му причиняваше болка.

Тед затвори очи, за да избяга от видението. Но сгреша.

Миризмата на портокалов цвят нахлу в ноздрите му. Усети как ноктите ѝ се забиват в гърба му с обещание за прииждаща страст. След това тя го целуна. Усети езика ѝ по гърдите си, устните ѝ си играеха с тялото му. Наелектризираното вълнение достигна до всяко нервно окончание.

Тед отново почувства пръстите ѝ плъзгащи се по твърдия му стомах и по бедрата. След това тя се притисна до него. Беше като разтопен шоколад. Нямаше как да избяга.

Сведе устни над нейните. Езикът му проникна в устата ѝ и тя потръпна. Целуваше устните ѝ, лицето ѝ, ушите и шията ѝ. Наведе се и

леко целуна една от гърдите ѝ. Вдигна я, положи я в леглото върху хладните чаршафи и я покри с тялото си.

Страните ѝ бяха аленочервени като слънцето при изгрев. Златистите ѝ къдри лежаха объркани върху възглавницата. Тя собственически го прегърна и го привлече към себе си.

И всичко започна отново — пулсиращото желание блокираше съзнанието му. Изгарящ, настойчив стремеж, завладяваше всяка фибра на тялото му.

Съществуваха само жената. Само тази жена. Само жестоката препускаща необходимост. Вече нямаше никакво значение, че тя не се държеше, както той очакваше. Желаете я, точно такава, каквато беше.

Ръцете му бързаха, трепереха. Целуваше я грубо, нежно, с мека търсеца настойчивост. Сливаше голите им тела в едно.

Ръцете ѝ се склучиха върху основата на гръбнака му. Тя разтвори тялото си под неговото и той усети как светът му се изплъзва. Стаята изсветля и изригна в мигновен, всеобхватен и изпълващ душата му пламък.

И двата упорити воюващи духа се сляха в едно — за един кратък миг. Телата им блестяха от пот. Тед искаше да я притежава, но знаеше, че това никога няма да стане. Той силно я притисна и зарови ръце в косите ѝ.

— Това наистина беше нещо... — засмя се тя.

— Да, ти си наистина нещо! Знам, че го направи само за да ме извадиш от равновесие.

— Ти крещеше през целия път, на връщане от джунглата. Отказа да слушаш логичните ми аргументи. Все някак трябваше да привлече вниманието ти.

— Е, със сигурност успя.

— Но ти не се вслушваш в разума.

— Нито пък ти.

— Исках да ти покажа, че можем да сме партньори, че си принадлежим.

— Винаги съм го знаел.

— Имам предвид заедно — във всичко. Не само в леглото. Ще бъдем равни.

— Една жена никога не може да се сравнява с един мъж.

— Нито пък мъжът — с жена. Но аз искам да ти помогна да отгледаш Лизи. Смятам да запазя кариерата си, работата си. За мен те са важни, както твоята работа за теб. Но първо искам да ти помогна да разбереш какво става във фермата ти и какво се е случило с Дирдри...

Той вече беше спал с Джес два пъти. И тя си мислеше, че го е хванала.

— Как не можеш да го проумееш — тази битка е само моя! Тук е Австралия.

— Последното владение на господаря — промърмори Джес с лек сарказъм. — Нима не разбираш. Австралия не е по-различна от други места. Само ти и аз сме от значение. Ако се обичаме, то твоята битка е и моя битка. Аз те обичам и няма нищо, което не бих направила за теб.

Тя изрече това така сладко, а топлите ѝ очи го галеха. Но той знаеше, че меденият ѝ глас и кадифеният поглед бяха също като захарта, която използваше, за да му пробута горчивите си лекарства.

Наша битка! Господи! Беше толкова убедена. Но изобщо не знаеше в какво се забърква.

Чувстваше се странно, несигурно. Като че ли не беше той. Не искаше друга жена в живота си. А тя беше отчайващо независима.

Не след дълго Джес наруши тишината.

— Знам, че за теб вероятно е трудно... да повярваш... на някоя жена. Особено след брака ти с Дирдри. Още повече да повярваш на мен. Но не разбираш ли, за мен също е трудно да ти вярвам? Ти също разруши живота ми. Само че аз не се инатя като теб.

— Аз съм ти разрушил живота! Това да не е някаква шега?

— Когато бяхме в колежа, ти ме използваше, за да задържиш Дирдри.

— Какво?

— Искаше да я накараш да ревнува и да се омъжи за теб.

Тед се изсмя. Не можеше да повярва.

— Никога не съм те използвал. И не съм те лъгал! Беше точно обратното.

— Не...

— Тогава, обясни ми, защо легна с мен, като се преструваше на Дирдри?

— Джексън, ти знаеше през цялото време с кого си!

— Не, не знаех. Разбрах едва, след като се ожених за Дирдри.

— Тя ми каза, че си знаел...

— Не ме интересува какво ти е казала!

Джес се освободи от прегръдката му и се отдръпна в най-далечния ъгъл на леглото.

— Спомням си тази нощ, като че ли беше вчера. Аз те обичах. Мислех, че ти обичаш нея.

— Е, за нашите отношения, това си е съвсем нормално.

— Не ставай саркастичен, Джексън!

Той ѝ кимна да продължи.

— Ами, онази нощ аз учех в лабораторията. Дирдри нахълта, ридаейки. Разправяше, че си скъсал с нея заради мен. Бях зашеметена. Ние с теб винаги се карахме. Не беше показал с нищо, че ме обичаш. Помислих, че нарочно си я излъгал, за да я накараш да ревнува. Кълнях се, че не е истина. След това излязох, за да те намеря и да ти кажа да не ме използвате в любовните си караници. Не забелязах, че по погрешка съм взела пуловера на Дирдри.

— Беше тъмно и когато налетях на теб, облечена в нейния пуловер, те взех за Дирдри. Така, както се случи и първия път, на корта. Защо, по дяволите, не ми каза коя си?

— Не знам. Винаги, когато бях около теб, правех глупости. Може би, защото мислех, че ако ме вземеш за Дирдри, по-лесно ще разбере, какво куца между двама ви. Сигурно съм била побъркана. Попитах те дали, когато си казал, че си влюбен в Джес, наистина си го мислил.

— И аз ти отговорих — да.

— Това ме обърка още повече. Мислех, че се опитваш да я накараш да ревнува. Разплаках се и те умолявах да не ме измъчваш повече. Ти ме прегърна. Мислел си, че успокояваш Дирдри, нали? Отношенията между нас много бързо взеха друга посока.

— Винаги става така. Това трябваше да ме подсети, че си ти.

— След това се любихме — прошепна тя.

— И през цялото време не можех да повярвам, че това е онази Дирдри, която разкарах. Винаги, когато се опитвах да я докосна, тя ставаше студена като лед. Привличаха я единствено парите ми — изрече той горчиво.

— Да, но тогава аз не знаех това. Точно, когато смятах да призная коя съм, ти ме спря и каза: „Ожени се за мен, Дирдри. Казах

онези неща за Джес само за да те ядосам.“ В този момент сърцето ми спря. Беше страшно като смъртта.

— Мога да кажа само, че исках да се оженя за тази, която ме накара да изгарям от желание. Аз наистина мислех, че си Дирдри.

— Не ме лъжи, Джексън!

— Не те лъжа — ръката му обгърна кръста ѝ. — До първата брачна нощ не знаех, че съм се оженил не за тази, за която трябваше. А след това те намразих, защото мислех, че си преспала с мен само за да ме измамите да се оженя за Дирдри.

— Мили Боже! О, Джексън! Толкова те обичах! След като ме помоли... помоли Дирдри да се омъжи за теб, бях толкова наранена. Ти я обичаше, искаше да се ожениш за нея. Избягах. Не можех да мисля за нищо друго, освен за Дирдри. Как щях да я погледна и да ѝ кажа какво съм направила. Седях в едно кафене и поглъщах кафе след кафе. Най-накрая разбрах, че няма как да се оправдая. Просто трябваше да ѝ кажа. Но когато се върнах, нея вече я нямаше — гласът на Джес беше отчаян. — Беше ми оставила бележка, в която ми благодареше, че съм уредила всичко. Пишеше, че заминават да се ожените, далече от всички и че през цялото време си знаел коя съм.

— Проклетата да е! — Тед стовари юмука си върху таблата на леглото.

— Чувствах се толкова мизерно. Бяха ме използвали. Не знаех какво да правя. Бях отчаяна. Вече нищо нямаше значение. Опитвах се да се убедя, че ти не си подходящ за мен, че така е по-добре. Ожених се за Джонатан. Но каква полза от това сам себе си да заблуждаваш. Бракът ми не потръгна. Започнах работа, имах дете. Знаеш останалото. Най-накрая, миналата година, в Калкута, Дирдри ми каза почти цялата истина.

— Дирдри... — лицето му се сгърчи от болка. Споменът за нея го изпълни с горчивина. — През цялото време обвинявах теб за това, че провали живота ми, а вината е била нейна. Трябваше да разбере.

— Нека оставим миналото. Наистина ли ме обичаше тогава?

— Да, обичах те! — прошепна той. — Само теб. Винаги съм те обичал. Дори и когато бях женен. Дори и след като те намразих.

Лицето ѝ бе останало без капчица кръв. Той взе ръцете ѝ в своите.

— И двамата сме били големи глупаци. Но вече всичко свърши. Това, което има някакво значение, е бъдещето.

— Да, бъдещето.

— Ще вземеш Лизи и ще напуснете Австралия, а аз ще ви последвам, когато уредя нещата тук.

Джес стисна дланта му и въпреки че ръката ѝ бе малка и нежна, той усети силата ѝ. Топлият ѝ решителен поглед го галеше.

— Ти май още не разбираш? Имам предвид как ще продължим по-нататък — каза тя тихо. — Аз оставам! С теб. Завинаги! Никъде няма да се чувствам сигурна, ако се страхувам за теб.

Обхвана го паника.

— Говориш като мъж — изрече той неохотно.

— Не, ти просто не можеш да се измъкнеш от средновековието. Ти си мъжът, но това не те прави по-висш от мен и не ти дава право да ме командваш. И от това, че мисля така не ставам по-малко жена. Не си ли забелязал досега? Обичам те, и това ни обединява.

Наистина ли? Можеше ли да я приеме и то при нейните условия? Всъщност не бяха ли тези условия и негови? Тя го познаваше по-добре и от самия него. През целия си живот беше сам. А сега бе с нея.

Можеше ли да рискува сигурността ѝ? Усещаше опасността дори тук, в спалнята. Тя си мислеше, че е много смела, но онези копелета щяха да я умъртвят на секундата, стига да им се удадеше удобен случай. Щеше да започне да спори с нея, но тя се разтопи в ръцете му. Мислите му започнаха да бледнеят.

— Ние сме едно цяло — промълви Джес.

— Но...

— Партньори за цял живот. Във всичко!

Тя сведе ръка и го докосна, така че всяка негова клетка настръхна.

— Няма да стане.

— Искаш ли да се обзаложим? — прошепна в ухото му.

Той усети влагата на езика ѝ, търсец онова чувствително място на ухото му и превръщащ кръвта му в огнена река.

Загорялото му тяло покри бялата нежна плът.

— Не, не — простена той. Но тялото му казваше — да!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мъглата се вдигаше от напоената с влага тропическа гора и под светлината на утринното слънце дърветата изглеждаха като обвити в сияйни одежди.

Тед спринтираше безшумно надолу по тясната пътека. Беше тихо и топло. Задуха. Памучната му фланелка бе полепнала по тялото от дългото тичане. Прогнозата за времето беше подходяща за летене.

Напускаше Джес. Знаеше, че ще плати скъпо за това.

Спомни си всичките й аргументи, с които трябваше да го убеди да приеме помощта й. Чувстваше се ужасно. Да избяга от нея, като излъже, че отива за риба с Уоли, когато всъщност отлиташе за „Джексън Даунс“. Вчера следобед беше получил чрез Уоли съобщение от Кърк, че обстановката в имението се е нагорещила. Фермата на семейство Мартинс вече била нападната. Тед се обади на Ян и той също щеше да излети към „Джексън Даунс“, за да му помогне при подписването на документите, удостоверяващи, продажбата.

Тед бе решил да не взема Джес при тази опасна обстановка. Време беше да й покаже, че с поведението си може само да го подтикне към подобен род лъжи.

Тед нямаше доверие на семейство Мартин, независимо че бяха бъдещите купувачи на „Джексън Даунс“. Изглеждаше доста странно, че Грейнджър си откупува имението обратно. Той не издържаше на жестокости. Странно бе и че не се поколеба нито за миг, независимо от всички неприятности.

Обаче, ако Грейнджър стоеше зад всичко това, защо трябваше да напада собственото си имение.

Тед разпозна шума от двигателя на самолета си, преди още да може да го види. Това беше първият признак, че нещо не е наред.

Сърцето му подскочи панически и той затича още по-бързо по тясната пътека. Изскочи от гората и видя самолета.

Кой, по дяволите, се беше осмелил... Спомни си за човека с булдозера. Той ли саботираше самолета му?

Тогава я видя. Трябваше да се досети. Джес весело му махаше от кабината. Мийта и Лизи бяха на седалките зад нея.

Обзе го безумна ярост. Трябваше да разбере, че няма да е толкова лесно да се отърве от нея.

Изглеждаше тъй сънлива сутринта. Беше я целунал за довиждане и ѝ беше казал, че ще потича до хотела. Бе ѝ дал достатъчно време, за да се облече и да го изпревари. Планът му бе да я остави на острова под грижите на Уоли. Той го бе уверил, че цели три дни от острова няма да има нито полети, нито кораби.

Тя се бе добрала до Уоли чрез някой от похватите си.

Джес отвори кабината и му се усмихна ведро. Усмивката ѝ го изкара от кожата.

Беше се намъкнала в самолета му. Не му се подчиняваше. Беше направила кой знае какво на деликатната машина, която той глезеше от години. Тя подаде обувия си в джинси крак от самолета и той веднага го сграбчи и я смъкна на земята.

— Какво си мислиш, че правиш? — Тед се опитваше да надвика самолета.

— Идвам с теб, змия такава — отвърна тя.

— Казах ти вчера, че трябва да отведеш Лизи, докато аз се оправя с фермата!

— Но аз не съм се съгласявала...

— Затова и тръгнах, без да...

— Няма да ти разреша да продадеш имението. Какво може да реши продажбата?

— Всичко! От три години само губя пари. Умират хора.

— Не!

— Какво искаш да кажеш? Говориш за моята собственост.

— Искам да кажа, че няма да се откажем, докато не разберем какво става!

— Уморен съм да се боря с призраци сам в тази ужасна страна.

Изражението ѝ се смекчи.

— Вече не си сам.

— И това ме плаши повече от всичко. Не разбираш ли? Няма да го понеса, ако се доберат до теб. Ако вие с Лизи сте там, няма да съм в състояние да мисля.

— Ще бъдем заедно!

— Не!

— Дирдри беше моя сестра. И я убиха заради това, което става в „Джексън Даунс“.

— И аз не искам и ти да умреш като нея.

— Ако си мислиш, че съм от жените, които можеш безопасно да захвърлиш като непотребен багаж, далеч от бойното поле, сигурно си съвсем полудял.

— Ако изобщо те е грижа за мен и Лизи, поне веднъж направи каквото ти се казва!

— Не съм страхливка, дори ти да си такъв.

— Какво?

— Е, кое е това смело момче дете разпродава всичко, което той и семейството му притежават?

— Не е така!

— О, не е ли? Каж ми как е тогава?

— Не ти влиза в работата!

— Не можеш да ме пренебрегваш, така както винаги си пренебрегвал Дирдри. Аз решавам, че е моя работа. Обичам Лизи, все едно че е мое дете.

— Исусе Христе! Няма да допусна да се месиш в живота ми.

— Ти и Лизи сте моят живот!

— Ако изобщо имаме бъдеще заедно...

— Само недей да ме заплашваш, страхливец такъв.

— Няма да дойдеш в „Джексън Даунс“ и това е окончателно! Казвам ти, че ако тръгнеш сега, всичко между нас е свършено. Разбираш ли какво говоря? Свършено!

От мястото на пилота се разнасяха какви ли не ругатни. Този порой караше сърцето на Джес да замира от болка. Тя наклони глава съвсем леко, колкото да може да вижда беснеещия зад контролното табло Джексън. Правеше всичко възможно да прехвърли черното си настроение върху нея и да направи пътуването ѝ възможно най-непоносимо.

Изглеждаше така, като че ли наистина я мрази.

Четиримата летяха над опърлената червеникава пустош на Куинсланд. Още преди много часове бяха оставили зад себе си проблясващата водна шир и зеленината.

На задните седалки Мийта и Лизи се спотайваха като мишлета. Мийта навярно беше ужасена. Тя бе твърде възпитана и смирена, за да понесе това.

Имаше моменти, когато една жена трябваше да може да се наложи. Джексн направи единственото разумно нещо. Фермата бе в криза. Джексн очевидно не можеше да се справи. Беше ясно като бял ден, че някой трябва да се заеме с тази задача и тя бе единствената, която можеше да го направи.

Щеше да му се наложи да ѝ прости при удобен случай. Но всеки път, когато го поглеждаше и виждаше лицето му, смръщено като буреносен облак, тя пребледняваше от ужас. Можеше и да не ѝ прости.

Джексн поддържаше триумфиращия си образ с голямо усилие. Интересуваше се от всяка подробност на монотонния пейзаж.

През по-голямата част от времето пътуваха в напрегната тишина. Като повечето мъже и той се държеше ужасно, когато не ставаше на неговото. Е, не беше чак толкова зле, независимо че поведението му разваляше първите ѝ впечатления от Австралия и ангажираше голяма част от жизнената ѝ енергия, за да се прави на щастлива.

Неговото мрачно настроение и нейната бодрост бяха двете оръжия в битката между характерите им.

— Ето там долу — наруши тишината Джексн — свършва имението „Мартин Рийч“ и започва „Джексн Даунс“.

Тя кимна, зарадвана, че най-накрая е решил да ѝ проговори.

— В началото на века всичко това са били тучни пасища. Сега е пустиня. Ерозията е разяла горния почвен слой, чак до лежащата отдолу глина и е унищожила богатите площи кенгурова трева.

Гледката под тях беше наистина за окайване. Двадесет хиляди декара гола, сякаш поръсена със сол земя.

Илюзията за безкрайността, която тази пустиня създаваше, бе едновременно нелепа и страшна.

Навсякъде се виждаха тъжните белези на сушата. Безмилостното синьо небе и малките пухкави облачета, като че ли се надсмиваха над изпепелената напукана земя.

Тед прелетя ниско над язовирите си, останали почти без вода на дъното. Малката река се бе превърнала в кални локви.

Леденият му глас отново наруши тишината.

— Имаме около двадесет сонди, помпи и вятърни мелници, но щом времето стане такова, само водата не може да поддържа добитъка. Трябва да осигурим фураж, но когато не вали, цената му толкова се вдига, че не можеш да си позволиш да го купиш. Добитъкът измира. Разстоянията до пазарите тук са огромни. Това е един разорителен бизнес в една разорителна страна. Неотдавна много австралийци продадоха земите си на американци. Сега американците продават. Преди шест години аз купих имението си от семейство Мартин. Сега те го купуват обратно.

— Със сигурност има какво друго да направиш.

Тед я изгледа толкова ядосано, че тя побърза да извърне поглед към люка.

Земята наистина изглеждаше огромна. Отчайващо огромна. Беше пречупила гърбовете и сърцата и на най-упоритите авантюристи. Изглежда австралийците имаха основание, като предпочитаха да живеят в зелените покрайнини на континента, а не в обширната му вътрешност.

— В Америка, нашата пустиня, нашият Запад, винаги ни е вдъхновявал с надеждата за свободата, която ще ни даде.

Може би, защото е на пътя за Калифорния и новия начин на живот. Но австралийците никога не са разглеждали вътрешността в същата светлина. Тази нация е произлязла от престъпници и за тях пустинята е като стените на затвор. Те винаги са се страхували от нея.

Под тях пейзажът започна да се набраздява от дълбоко изсечени клисури, дефилета и планини.

— Не бих искала да се разбия тук.

— Като стана дума, точно тук, преди няколко години, се разби Холт Мартин. Загинал мигновено. Останките от самолета бяха открити в една клисура и не се виждаха от въздуха. Ако бе оживял, е трябвало да се изкатери по скалите, за да сигнализира. Когато си в пустинята, да останеш без превозно средство е равносилно на самоубийство. Ние сме на стотици километри от най-близкия лагер за добитък. Ноел не успя да го открие цял месец.

— Ноел?

— Братовчедка му от Америка. Вероятно тя стои зад всичко това.

— Обвиняваш една жена?

— Отново ли смяташ да се втурнеш в любимата си битка?

— Защо си толкова сигурен, че е тя?

— Ами, защото е тук отскоро.

— Много логично.

— Това, в което съм сигурен, е, че нямаше никакви неприятности, докато тя не пристигна. Семейството ѝ я изхвърлило от Луизиана и сигурно не са го направили, защото се е държала много добре. Тя е от онзи тип жени, които създават проблеми навсякъде, където отидат. Откакто Холт загина, тя непрекъснато си пъха носа, където не ѝ е работа.

— Май че си приличаме?

— Това едва ли е добра препоръка. Преди да умре, тя го настройваше срещу брат му, Грейнджър, а Грейнджър срещу мен.

— Мислех, че той купува земята ти?

— Да, точно той.

— И защо мислиш, че не е замесен?

— Имението му пострада не по-малко от моето.

— Струва ми се каза, че му се повдига от Австралия. Защо ще купува още земя?

— По дяволите! Ако знаех отговорите, всичко щеше да е наред.

Самолетът попадна в някакъв въздушен поток и Тед отново изпадна в мълчание. Минаваха часове, а той не проговаряше.

— По дяволите! — изруга най-накрая.

Джес помисли, че е по адрес на слънцето, което бе слязло толкова ниско, че ги ослепяваше. Наведе се, за да избегне досадните лъчи и видя тънката нишка издигаща се в небето.

— Какво е това?

Тед сви устни.

Под тях се виждаше внушителна двуетажна къща с пристройки. Сред призрачната светлина на залеза изглеждаше по-малка, отколкото бе в действителност. По нататък бяха разположени конюшните и оборите. Една от сградите гореше. Около нея объркано тичаха хора.

— Това е имението „Джексън Даунс“. Гори — каза той бавно и започна да се спуска.

Самолетът подскочи и спря на прашната писта. Тед дръпна вратата и слезе на земята. Обърна се и помогна на другите.

Беше горещо като в пещ. Червеникавият прах изглежда се бе отложил навсякъде.

За секунда Джес си представи колко красива би била къщата дори и с тази червена пелена, само да не бе така занемарена: Стените ѝ бяха дебели около шестдесет сантиметра. По дължината на всяка от тях имаше просторни, покрити веранди. Бе изградена на възвишение, обградена от сенчести тамариндрови дървета. Независимо от прииждащата топлина и собственото ѝ изтощение тя се почувства привлечена от тази сграда, защото тя бе домът на Тед. Щеше да я направи и свой дом.

Джес усети миризмата на огъня. Пустинята се бе превърнала в пъкъл.

Наблизо уплашено цвилеха коне.

— Конюшните — извика Тед и се втурна към огъня.

Източникът на този фойерверк от оранжеви пламъци и черен дим бе една дървена сграда с ръждив покрив от нагънато желязо. Щом наближиха сградата, Тед закрещя на някакъв глупак, който се туткаше около вратата.

— Ей, какво се опитваш да направиш?

Ян се извърна. Беше обзет от паника. Тед стигна до него и двамата заедно успяха да отворят вратата.

Дузина коне излетяха от конюшните в панически бяг. Тед дръпна Джес и я закри с тялото си. Един висок мъж, с горяща на гърба му риза, шибаше ужасените животни и ги насочваше към изхода.

В момента, в който се измъкна на открито, той се строполи на земята, останал без сили.

Тед и Джес се втурнаха към него. Изпокъсаната дреха висеше на парцали върху широкия му мускулест гръб. Красивото му лице беше изкривено от болка и изтощение, покрито със сажди и червен прах. Струйки пот браздяха тази страховита маска. Миришеше на изгоряла плът.

Насъбра се тълпа от работници и деца, наблюдавали пожара отдалече.

Тед и Джес бяха коленичили до обгорелия мъж и не ги забелязваха.

— О, Кърк! Глупчо! — Тед започна да ругае на себе си, докато се опитваше заедно с Ян да изправи зет си на крака. — Гадни копелета!

— Казах ти, че обстановката се нажежава! Доста време ти трябваше, за да се върнеш. Какво толкова те задържа? — После Кърк

прехвърли красивия си изумруденозелен поглед върху Джес.

— Дирдри... Намерил си я...

— Не!

— Ах ти, разбойнико — изрече Кърк. Черните мигли се спуснаха и гласът му заглъхна.

Джес се наведе над него и долови едва изреченото име.

— Джулия...

Тя погледна въпросително Тед.

— Малката ми сестра. Жена му. Тя остана в Тексас. Очаква дете. Ако с него се случи нещо...

— Мислех, че е умряла още като дете?

— Всички мислехме така. Оцеляла е след отвличането. Кърк е минал през всичките кръгове на ада, за да я спаси. Това е дълга история... Моля те, не го оставяй да умре!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Единствено спешният случай можеше да даде на един лекар такава огромна власт. Тед забеляза, че независимо от ужаса обсебил всички наоколо, включително и него самия, Джес бе в прекрасно настроение и се радваше на предоставената ѝ възможност да се разпорежда с присъстващите. Прикритите ѝ усмивчици говореха, че се забавлява чудесно, докато използва драматичната ситуация за собствена изява. Тед едва ли можеше да направи нещо друго, освен да стиска зъби и да се моли на Господ Джес да се окаже толкова добра, колкото си мислеше, че е.

Той горчиво се усмихваше, докато наблюдаваше как двама от работниците му бясно сновяха до лечебницата и обратно под нарежданията на Джес. Бяха двама от най-упоритите и непокорни работници, мъже, които никога не биха допуснали да ги командва жена. И припкаха като деца всеки път, когато гласът ѝ се извисяваше.

За по-малко от час Банкрофт бе завладяла къщата му, имението му и хората му. Чувстваше се безполезен и разбира се, ревнуваше. Бе направил всичко, което можеше. Бе изпратил хора след подплашените коне и бе поставил постове пред всяка сграда, за да предотврати някоя следваща атака. Но в очите на всички Джес бе героинята на деня.

Докато Тед беше навън с пазачите, тя бе превзела къщата. Всеки от тридесетте му работници, включително и дебелата мързелана, госпожа Би, бяха в пълно нейно подчинение. Бе спечелила старата жена с една-единствена забележка, че е жертва на потисническата тирания на мъжкия пол. Госпожа Би бе станала покорна като агънце. А беше самият вълк.

— Още мокри хавлии, моля — нареждаше тихо Джес.

Дебеланата дори не се намръщи, както винаги, когато я караха да свърши нещо. Всъщност тя едва не събори Тед, докато препускаше да изпълни поръчката. По дяволите, никога не бе подскачала така под неговите заповеди.

Ян също бе впечатлен, като наблюдаваше внимателната ѝ работа върху проснатия по корем на леглото Кърк. Адвокатът повдигна поглед, видя киселата усмивка на Тед и се изсмя гръмогласно. Сигурно си мислеше, че тази жена командва и него по същия начин. Е, не беше ли така? Но какво можеше да направи? Докато Кърк беше в опасност, ръцете му бяха вързани.

Лицето на болния силно се потеше. Тед се бе закълел на Джулия, че ще ѝ го върне здрав и читав, преди бебето да се роди.

— Как е той? — притеснено попита Тед.

— Ще се оправи. Боли го много, но изгарянията са повърхностни. Сега има нужда само от спокойствие и почивка.

Тед седна на стола до леглото му.

— Трябва да го оставим сам — нареди меко тя, подканвайки всички да излязат. — Това се отнася и за теб, Джексън.

— Добре, по дяволите! И без това имам достатъчно много неща да върша. Неща, много по-важни от това да надзиравам теб.

Той плесна с ръце по бедрата си. От джинсите му се вдигна облак червен прах и бавно се отложи по мебелите и пода.

— Мисля, че и аз ще имам доста работа — отговори тя, като огледа стаята.

Дали всички лекари си мислеха като нея, че подпират луната да не падне?

— Остави „Джексън Даунс“ на мен. Няма да ти разреша да го превземеш.

— Тук съм, за да ти помагам — прошепна тя предизвикателно.

Тед забеляза, че Ян ги гледа.

— Запомни едно! Не съм те канил тук и след като всичко свърши, искам да си отидеш — лицето ѝ силно пребледня. — Приключих с теб в мига, в който се качи на самолета. Тогава ти недвусмислено показа, че нещата между нас няма да потръгнат никога. Не ми пука колко си добра в леглото или какво правиш сега, за да ми помогнеш. Каквото и да направиш, няма да променя решението си. Твърде много обичаш да командваш, за да можеш да живееш с мъж като мен.

— Признай си, Джексън, това, което най-много те вбесява, е, че имаш нужда от мен. Искаш да остана, и не само в леглото ти. Наистина

ли ти трябва жена, която ще се остави да я баламосваш? Прегази Дирдри и все пак не бе щастлив с нея.

— Не това беше причината!

— Това имение е доста голямо. Наистина ли мислиш, че можеш да го управляваш сам? Кърк...

— Върви по дяволите заедно с Кърк! Ти само го използваш, за да се наложиш.

— Джексън, това не е честно, дори и от човек като теб.

Знаеше, че тя е права. Но вече му бе писнало винаги тя да е правата. Тед изхвъркна от стаята. Искаше да е колкото се може подалеч от тази жена. Ян го спря на входа, на излизане от къщата.

— Ей, Джексън, а документите?

Тед беше готов да се съгласи с всичко, само и само да ѝ покаже кой е по-силният, но като се обърна, я забеляза в най-далечния край на стаята.

— Ще ги подпиша утре — отговори грубо той.

— Какво? — Ян се готвеше да настоява, но замисленият му поглед неохотно се насочи към Джес, а след това обратно към Тед.

— Трябва ми една нощ да помисля — отсече Тед.

— Но ти вече се съгласи!

Пред погледа му бяха само уплашените очи на Джес.

— По дяволите, Ян! Казах ти — утре!

Тед прекара нощта в едно от спалните помещения на работниците. През цялото време се въртя върху тясното твърдо като камък легло. Не продажбата на имението го притесняваше. Осветлението не беше изгасено и всеки път, когато отвореше очи, погледът му падаше върху висящия срещу леглото му плакат на сексапилна гола блондинка. Бедата бе там, че огромните, прекалено изпъкващи гърди на модела твърде много му напомняха за Джес. Мисълта, че тя сега спи в някое меко легло в прохладната къща, го измъчваше. Беше се любил с нея само предишната нощ. И то неведнъж. Бе го желала страстно. Що се отнасяше до секса, бяха чудесна двойка.

Мразеше се! Заради властта, която тази жена имаше над него. Добрият, пламенен секс му харесваше. Твърде дълго бе стоял без жена, за да може да ѝ устои. Но това, което го ужасяваше, бе, че просто един образ, който едва напомняше на нея, беше в състояние да го възбуди.

Всеки път, когато погледнеше плаката, вътрешностите му се разтреперваха.

Проклетата да е! В живота му нямаше да настъпи спокойствие, докато тя беше наблизо.

Тед продължаваше да гледа жената от плаката, като вдигна тост в нейна чест. Беше прибягнал до алкохола, за да притъпи сетивата си, но колкото повече се напиваше, толкова по-силно се разгаряше желанието му. Унесе се едва на разсъмване, но и в съня си не можа да се освободи от нея.

Джес дойде при него с очи, изгарящи от страст. Започна да се съблича и Тед я покани в тясното си легло. Тя се покачи отгоре му и го подлуди. В този момент нещо го изтръгна от съня. Нед, който лежеше на леглото под неговото, го дърпаше за ръката и се опитваше да го събуди.

— Сънувахте ли нещо? — изхили се той.

— Я млъквай!

На следващия ден в „Джексън Даунс“ и „Мартин Рийч“ нямаше нападения. Въпреки това неизречена заплаха висеше във въздуха.

Може би затова всички бяха неспокойни. Работниците се разтоварваха от напрежението, като обсъждаха Джес в присъствието на Тед.

— Макей е доста добре днес. Говореше с жена си в Тексас по радиото. А докторката се е развилняла — чисти къщата — нареждаше Нед, докато му помагаше да се справи с махмурлука си.

— На мен ми харесваше, както си беше — Тед пхна главата си под умивалника и завъртя кранчето.

— Успяла е да впрегне и госпожа Би.

Тед се измъкна от водата и се удари в чучура.

— О По дяволите! Какво?

Госпожа Би беше над шейсетте и непрекъснато оплакваше сама себе си. Мъжът ѝ бе най-добрият майстор, който Тед имаше. Именно той бе единствената причина, поради която всички в имението търпяха мързеливото и досадно присъствие на вечно оплакващата се икономка.

Всеки път, когато „Джексън Даунс“ биваше нападат, тя не пропускаше да промърмори: „Някои мъже щяха да измислят нещо.“

— Шефе, няма да познаеш госпожа Би — продължаваше Нед. — Станала е мека като памук. Досега не съм чул да се е заяла с някого.

— Не може да бъде!

— Но е точно така. Докторката знае как да се оправя с нея.

Естествено Банкрофт щеше да се справи с нея. Те и двете си бяха мъжемразки открай време.

Тед войнствено пръхтеше, докато подсушаваше косата си с една хавлия, но Нед не беше от хората, които разбират от намеци.

— Госпожа Би избърса и излъска всички подове. Всичко в къщата е изпрано — завеси, чаршафи, одеяла, килими. Хванала е работниците да ѝ помагат. Няма да познаете къщата. Сега готви някакъв пай с месо. Най-хубаво миришещият пай с месо, който съм усещал. А докторката се оказва много добър ветеринар.

— Не сте я пуснали при добитъка, нали? — изкрещя Тед. Хвърли кърпата на леглото и навлече ризата си.

— Не, но излекува кучето на Дейн. Миналата седмица го ухапа змия и ако тя не го бе излекувала, със сигурност щеше да умре. Лизи и момчетата много щяха да се разстроят. Трябва да видите, какви приятелки са с Лизи.

— По дяволите! Не искам нищо да виждам.

— Ей! — Погледът на Нед се плъзна от шефа му към разсъблечената блондинка от плаката. — Тази прилича на нея. Не е ли вярно, шефе? — Зъбите на Нед блеснаха на загорялото му лице.

Тед проследи погледа му. Как се осмеляваше този работник да говори така за Джес! Едва не го удуши.

— По дяволите! — прогърмя плътният му глас. — Защо лепите такива боклуци по стените? — с един-единствен скок Тед стигна до другия край на бунгалото, свлече плаката от стената, накъса го на парчета и го хвърли в кош. Забеляза изумените физиономии на хората си. Можеха да прочетат по лицето му какво става с него. Всички сведоха глави към грубия дъсчен под.

Уплашен, че може да каже или да направи нещо необмислено, Тед отвори вратата и потъна в горещия пращен и изпълнен с мухи въздух.

Вратата се затръшна и той чу подхилкванията им.

— Какъв дявол се е вселил в него?

— Не трябва да си гениален, за да ти стане ясно, Нед.

Репликата бе последвана от смях и шушукания.

— Тази е дяволска жена! Няма нищо общо с предишната.

— Най-накрая и той си намери цаката и май много не му се нрави.

Щеше му се да се върне вътре и да раздаде няколко юмручни удара, вместо това, изтрополи по стълбите. Не трябваше да се кара със собствените си работници. Още повече, че единственото престъпление, което бяха извършили, бе, че казваха истината.

Знаеше, че не трябва да води Джес тук. Но не можеше да предположи, че тя ще се наложи толкова бързо и ще изправи цялото имение и хората му срещу самия него.

Май че и този път тя спечели.

Изглежда всички си мислеха, че мястото ѝ е тук.

Тед реши, че няма да се остави да го изхвърлят от къщата му, затова се прибра за вечеря. Мислеше да се срещне с Ян, да продаде имението и да не обръща никакво внимание на Джес.

Но тя беше навсякъде.

Почувства се чужд в собствения си дом.

Къщата сияеше. Госпожа Би също.

За пръв път от години тя изглеждаше щастлива с господин Би. Тед забеляза възрастната двойка да пие грог в една от остъклените вътрешни градини. Измъкна се, преди да са го забелязали, и отиде да потърси Ян.

Зърна Джес в кухнята. Възнамеряваше да се промъкне незабелязано покрай отворената врата, но ароматът на говеждо печено, йоркширски пудинг и лимонов пай му дойде твърде много. По дяволите! Защо трябваше да е толкова добра във всичко, което имаше значение за него.

Ботушите му отекнаха по теракотения под. Беше потен и мръсен. Мрачно, сърдито мъжко присъствие в изрядно почистената кухня. Знаеше, че мирише на прах и животни, които допреди малко бе ваксинирал. Все още усещаше вкуса на снощното уиски в устата си.

Джес вдигна поглед от готварската книга и сладко се усмихна.

— Здравсти.

Само „здравсти“, след всичко, което му беше направила. Но сърцето му се изпълни с дива радост.

— Къде е Лизи? — попита сърдито той.

— Чете в стаята си. Бях ѝ взела една книжка за динозаври.

— О!

Той не можеше да ѝ се нагледа. Изглеждаше свежа и доста чаровна в дрехите за езда на Дирдри. Вероятно е спала като бебе снощи, без да има кой да ѝ досажда.

— Липсваше ми — каза тя, остави готварската лъжица, развърза престилката си и се хвърли в прегръдките му.

Тед живееше в тази къща от години, но сега за пръв път се почувства като у дома. Сведе глава и ръцете му се заключиха около тялото ѝ.

— О, Господи, аз съм загубен, наистина загубен... — през всичките тези години той беше обвинявал Джес за провала между тях. Но не бе по-малко виновен от нея, задето не бе разбрал истината, задето не бе поискал да разбере.

— Точно така се чувствах и аз цяла нощ — прошепна тя.

— Липсваше ми.

— И ти ми липсваше. Защо не дойде?

— Защото... — огромните му ръце мачкаха косата ѝ. — Защото съм твърде голям инат.

Знаеше, че никога няма да може да ѝ заповядва, така както знаеше, че никога няма да спре да се опитва да го прави. Защо трябваше винаги да са на нож?

— Боже, не трябва изобщо да те докосвам. Не и преди да се изкъпя. В цялата тази блестяща къща аз съм единственото мръсно нещо.

Той се опита да се освободи, но Джес не го пускаше.

— Прегърни ме!

Тед прекара пръсти по шията ѝ и това докосване ги омагьоса и двамата. Тя навлажни устни. Той я целуна.

В този момент разбра, че докато тя е с него, няма да продаде имението. Това вече не бяха милиони декари изсъхнала пустинна земя, плякосвана от разбойници. Това беше неговият дом. И той смяташе да направи така, както Джес искаше. Щеше да се бори, само защото тя очакваше това от него. Дори и да му струва всичко, което има.

Но щеше да се бори според своите разбирания. Не според нейните.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тримата бяха сами в малкия офис на Джексън. От пурата на Ян се издигаше плътна спирала задушлив дим.

— Как така няма да продаваш? — Гласът на Ян бе зловещ като цепеща въздуха рапира.

Джес леко се покашля и размаха ръка срещу дима.

Тед току-що бе изял най-обилния си и вкусен обяд от години насам и доволно се вслушваше в потракването, идващо от отдалечената кухня. Госпожа Би миеше чиниите — за пръв път, без да се оплаква.

Ян, Тед и Джес се наблюдаваха един друг през отрупаното с документи бюро.

Тед бавно се облегна назад.

— Ей, Ян, по-полека! — отпи голяма глътка от бирата си. — Ти си ми само адвокат, не забравяй! Аз вземам решенията.

Ян красноречиво погледна към Джес.

— Не всички, както виждам.

Обидата, предназначена да накърни мъжкото му достойнство, премина през тялото му като куршум. Ян знаеше какъв ще бъде резултатът.

Ах ти, негодник такъв! Между двамата мъже винаги бе съществувало някакво съперничество. Тед не позволи, дори с едно потрепване на тялото на Ян да разбере, че е улучил право в целта. Той бавно придърпа стола си към бюрото и постави бирената бутилка по средата на най-важния документ, така че върху листа се отбеляза мокър кръг. И изрече с още по-голямо настървение от преди:

— Никога не съм искал да продавам! Идеята беше твоя.

— Нищо не се е променило, откакто се съгласи.

Тед се протегна през бюрото, повдигна документа, погледна го, спомни си за месеците необходими за получаването на всички тези документи и го пусна да падне в кошчето. Взе пурата и я угаси в пепелника.

Ян повдигна гъстите си вежди.

— Много лош навик — промърмори Тед.

Ян се захили.

— И ти пушиш?

— Отказах ги — до този момент той не беше мислил по въпроса.

— Това твоя идея ли е или на докторката?

— Какво значение има, след като е добра?

Тед взе ръката на Джес и огледа тънките бледи пръсти, вплетени в неговите задебелили ръце. Замисленият му поглед срещна този на Ян.

— Грещиш, като мислиш, че нищо не се е променило. Всичко се промени. Аз вече няма да се боря сам.

Пръстите на Джес се впиха в неговите. Ян се изправи.

— Значи пътуването ми е било напразно. Ще ти се наложи да си платиш.

— Винаги се налага.

— Надявам се, че няма да съжаляваш.

— Благодаря ти за загрижеността — каза Тед и се усмихна.

Извади полупразния пакет цигари от джоба си, погледна го, а после го смачка и го изхвърли в кошата. След това бавно повдигна ръката на Джес към устните си и я целуна.

Беше около четири през нощта, когато Ноел се обади паникьосана по радиото.

Джексън бавно се размърда, без да може да разбере какво е проникнало до дълбините на съзнанието му. Джес лежеше до него. Усещаше гърдите ѝ притиснати до тялото му.

Бяха се любили часове наред и бяха заспали прегърнати. Той беше като упоен. Не искаше да се отделя от нея.

Въпреки това усети, че опасността е по-близо отвсякога. Измъкна се от леглото, като внимаваше да не я събуди и отиде до радиото. Гласът на Ноел беше тих. Той едва я чуваше.

— Грейнджър е полудял! „Джексън Даунс“, чувате ли ме?

Жената беше ужасена. Или тя бе дяволски добра актриса, или някой наистина я преследваше. Тед измърмори нещо в потвърждение.

— Грейнджър е въоръжен. Моля ви...

Беше невъзможно да пренебрегне плача на една красива, молеща за помощ жена.

Но ако беше капан? Усещаше го с мозъка на костите си. Преди да реши, какво да направи, чу гласа на Джес зад себе си.

— „Джексън Даунс“ до „Мартин Рийч“. Успокойте се! Идваме да ви спасим. Край.

Тед се обърна разгневен. Защо винаги тя решаваше? Това не беше медицински случай. Това беше негов случай.

През червената пелена на яростта си едва забеляза лицето на Джес, пребледняло от тревога и страх.

— Защо ѝ каза всичко това?

— Не можем да я оставим там сам-самичка!

— Ами ако лъже?

— Ами ако не лъже?

Погледът му се проясни и въпреки че лицето на Джес бе засенчено наполовина, той я видя такава, каквато е — една уплашена жена, умоляваща го да помогне на друга?

Видя също и смелостта ѝ.

Изражението му се смекчи. От устата му се изтръгна дълбока въздишка.

— Е, аз тръгвам. Щом ти го искаш.

— Благодаря ти.

— Но ти оставаш!

Пръстите ѝ стиснаха ръката му.

— Джексън, моля те... Искам да ти помогна.

— Поне веднъж направи, каквото ти казвам! Може да стане опасно, много опасно.

— Добре.

— Обичам те! Твърде скъпа си ми и не искам да рискувам.

— И аз те обичам! — остани тук и се грижи за Лизи. Това е заповед!

— Слушам! — изкозирува тя.

Едва когато двата самолета и хората му пристигнаха в „Мартин Рийч“, Тед започна да се съмнява. Едва когато стреляха по него и когато освободи измъчената жена, завързана с белезници за тавана с

поставена до нея бомба с часовников механизъм. Той обезвреди бомбата и тръгна след Грейнджър с един от собствените му джипове. Тогава си спомни загадъчната ѝ усмивка. Но вече беше твърде късно.

На два пъти Грейнджър се опита да го подлъже да се хвърли в пропастта. Стреля по гумите му. Тед го изненада и го удари отзад. Джипът на Грейнджър зави твърде остро и гумите му се плъзнаха по един насип. Колата се преобърна и Грейнджър остана заклещен под нея.

Тед тръгна към преобърнатия джип с насочена пушка и усети миризмата на горящ бензин.

— Издърпай ме — крещеше уплашено Грейнджър изпод разкъсания плат на покрива.

Тед дишаше трудно. Ризата му бе мокра от пот. Избърса чело с ръкава си.

— Ще бъда с теб толкова милостив, колкото ти си бил с Ноел. Толкова милостив, колкото беше, когато подпали конюшните ми и едва не уби Макей.

— За Бога, Тед! Не бях аз. Не исках нищо от това, което се случи. Никога не съм искал да навредя на Ноел, но тя непрекъснато душеше наоколо.

— Тогава кой?

— Помогни ми, моля те!

— Каж ми и аз ще пратя момчетата да те измъкнат.

Грейнджър винаги бе бил страхливец. Градско чедо.

— Каж ми или ще се изпържиш жив като Холт! И него ли уби?

— Собственият си брат? Боже Господи!

Тед се спусна към джипа, наведе се и го стисна за гърлото.

— Ако смяташ да говориш, започвай! Огънят е стигнал до резервоара. Няма да се мотая тук и да чакам да стана на парчета — Тед се завъртя на пета и тръгна обратно. — Хайде, момчета!

Грейнджър видя пълзящия към него синьо-жълт пламък и закрещя.

— Добре, Джексън, ти спечели! Измъкни ме оттук!

— Казвай!

Грейнджър промълви едно име.

И на Тед това име му подежда като нож в гърба. Защото това беше името на единствения човек в Австралия, на когото вярваше.

Може би невинаги го бе харесвал, но му вярваше. Тед стоеше като ударен от гръм.

— За Бога, освободи ме! — крещеше Грейнджър.

— Освободи го, Нед! По-бързо!

Ян Макбейн — приятелят, довереното му лице, борецът за справедливост.

Ян Макбейн — убиец, предател, подлец, вандал и любовник на жена му.

Проклетото копеле е искало да затвори Кърк в конюшните, а не да го освободи.

Защо Ян?!

Джипът експлодира, а Тед тръгна назад.

Мислеше си за хитрата усмивка на Джес.

Тя е знаела през цялото време.

И затова беше останала в „Джексън Даунс“.

Обзе го неистова ярост. Но яростта мигновено бе заменена от още по-силен ужас. Чувстваше се така, като че ли току-що го бяха ударили силно в стомаха.

Дирдри сигурно беше казала нещо на Джес в Индия. Нещо, което я е накарало да дойде на острова и да позвъни първо на Ян, когато пристигне.

Как не бе могъл да се досети?

Тази вечер тя умишлено се бе изложила на опасността. Но изложи на опасност и детето му, и всички, които останаха в имението. Това не можеше да ѝ бъде простено.

Погаждаше му този номер за последен път! Тя доказва, че не може да ѝ се вярва! Ако успее да я измъкне жива, ще скъса с нея завинаги.

Ян и Джес! Тед си спомни какво бе направил той с Дирдри. Тя вероятно го е обичала. Доверила му се е и е отишла на острова, а той я е убил. Какво ли би направил с такъв инат като Джес?

Страх сви стомаха му.

И той се втурна към самолета.

Джес бе доста спокойна, докато се промъкваше през къщата с Лизи, спяща в ръцете ѝ. Мийта вървеше след тях и носеше купчина

одеяла.

Спокойствието я бе завладяло постепенно, с отдалечаването на самолетите.

Тя нарочно бе останала в „Джексън Даунс“, заедно с мъжа, който по всяка вероятност най-хладнокръвно бе отнел живота на сестра ѝ. Не беше планирала всичко това, въпреки че Тед щеше да си го помисли със сигурност. Молбата за помощ на Ноел беше действителна. Джес трябваше да изпрати Тед при нея.

Но сега нямаше кой да спаси това спящо дете, нито пък останалите. Никой, освен нея.

Имаше пет минути. Не повече! Докато Ян не предприеме нещо, ако действително беше той.

Денят, който бе прекарала в чистене, не беше изгубен. Бе открила под най-старата част на къщата едно студено мазе с естествена вентилация. Дебелите му врати, залостващи се отвътре го превръщаха в солидна крепост. Тя предвидливо бе складирала там храна, вода и оръжие, точно за такива случаи.

След като настани Мийта и Лизи, доведе вътре и господин и госпожа Би, за да ги пазят.

— Не отваряйте вратите, докато не чуете три изстрела, последвани от четвърти. Ако някой нападне вратата, стреляйте на месо.

Тя излезе и чу как госпожа Би нарежда на господин Би да залости:

Джес бе дала на Кърк силен наркотик. Надяваше се, че ако той не представлява заплаха за убиеца, никой няма да го закача.

Върна се в спалнята на Джексън и заключи вратата. Облече черна риза и черни джинси. Измъкна заредения тридесет и осемкалибров пистолет от чекмеджето, затъкна го в колана си и внимателно отвори прозореца. Ако успееше да се добере до пустинята, можеше да се крие там до сутринта. Докато Джексън се върне от „Мартин Рийч“.

Небето бе черно като съсирена кръв и сребърният сърп на луната висеше на фона на тази вещаеща смърт завеса.

Джес прехвърли крак през рамката. Бе наполовина излязла, когато той я сграбчи.

Ян взе пистолета и започна да я избутва към една от големите пристройки.

— Твърде си умна, за беда. Още от самото начало разбрах, че ме подозираш.

— Не от самото начало. Не и до този момент. Но бях почти сигурна, когато те видях при конюшните. Ти си убил сестра ми!

— Няма да чуеш никакви самопризнания.

— Няма нужда. Уоли ще открие тялото ѝ с булдозерите си съвсем скоро. Онова момче те е видяло как я убиваш, нали? Връщал си се на острова и то те е видяло и тогава. Няма да е трудно да го накарам да проговори. То ми даде годежния ѝ пръстен. Бил си неин любовник. Защо я уби?

— Всички ѝ бяха любовници.

— Но тя е чакала теб на острова.

— Може би.

— Тя се е обърнала първо към теб, защото се е страхувала от жестокостите, ставащи в имението. А ти си я прельстил.

— Не се прави на глупачка. Тя сама си го искаше.

— След това се върна в Австралия, защото те обичаше и защото си ѝ обещал да я последваш, ако напусне страната. Ти си я изпратил обратно в „Джексън Даунс“ да открадне парите на Тед. За да го обезсърчиш.

— Дирдри не може да ти е казала всичко това — усмихна се невярващо Ян.

— Каза ми достатъчно, за да се досетя за останалото.

— Трябваше да си останеш в Индия, където ти е мястото.

— Мястото ми е тук.

Той я сграбчи за ръката и я изви.

— Не, тук е моето място! Тази земя беше на семейството ми, много преди Тед да се появи.

— Всичко свърши Ян. Твърде много хора са замесени. Може би си започнал от алчност или за отмъщение. Може би си искал само земята, която са отнели от семейството ти. Но отиде твърде далеч.

Той отвори вратата на пристройката. Миришеше на слама и животни.

— Малко бензин и това място ще пламне като факла. Също като конюшните.

— Защо, Ян? — гласът ѝ изтъня повече, отколкото очакваше. Личеше си, че е уплашена. — Не ми приличаш на някой сантиментален глупак. Не мога да повярвам, че искаш тази земя, само защото семейството ти някога е живяло тук. Защо всъщност тя стана толкова ценна за теб, след като Холт Мартин се разби в планината? Той беше геолог, нали така?

— Досещаш се, явно — той я бутна вътре. — А сега е твой ред да отговаряш на въпросите ми. Трябват ми детето и двамата старци! Къде са?

Джес се опита да се освободи, но той я удари с дръжката на пистолета си.

— Нямам никакви свидетели — пръстът му бе готов да натисне спусъка. — Казвай къде са, по дяволите!

Той я дръпна за блузата и тя се разкъса. Джес потрепери от близостта му и от отвратителното му докосване. Мъжът продължаваше да я дърпа. Ръката му се провря в сутиена ѝ и тя замръзна на място.

— Ти си дяволски красива жена... — изрече той и я притисна към мощното си тяло. — Дяволски красива! Кажи ми къде е детето? Можеш да умреш бързо или пък толкова бавно, че да се молиш смъртта да дойде.

Джес мълчеше, обмисляйки двете очарователни възможности.

След това в отговор тя се наведе и заби зъби в китката му, така силно, че той я блъсна в отсрещната стена. В главата ѝ отекна пареща болка. Усещаше топлата лепкава кръв да се стича по косата ѝ. Всичко около нея се завъртя.

— Значи искаш да е бавно.

Трябваше да остане в съзнание. Трябваше да го държи далеч от Лизи, докато Джексън се върне.

Това можеше да отнеме часове... Беше безнадеждно. Можеше да е мъртва дотогава. Искаше повече от всичко Джексън да я прегърне, преди да умре. Само още веднъж...

Мислите ѝ започнаха да избледняват. Почти в несвяст, тя видя как Ян се навежда над нея и разкопчава колана си.

Какво правеше той? Нещо твърде ужасно, за да разсъждава върху него.

Тя лежеше в сламата, съкрушена и безпомощна. Не... Ако я докоснеше, щеше да го убие.

След това чу отварянето на вратата. Ян също трябва да го е чул, защото се обърна.

Разнесе се самотен изстрел от ловна пушка, последван от експлозия като от запалителна бомба. Някой стреляше бясно в тавана.

Настъпилата тишина можеше да накара човек да помисли, че е оглушал.

Сеното беше започнало да гори. Пламъците хвърляха призрачни сенки по стените. В подскачащата светлина Джес успя да различи широките рамене на Джексън на входа на постройката. Ръкавът му бе разкъсан и откриваше бронзовата му ръка. Красивите му черти бяха разкривени от омраза.

— Пусни я, Макбейн! — Сърдитият му глас отекна в празната сграда.

Пламъците обхващаха стената зад Джес. Ян се наведе и грубо я вдигна на крака. Изсмя се ехидно в ухото ѝ.

— Казах да я пуснеш! — изкрещя Тед, като ги държеше на мушка. — Хората ми са отвън!

— Пистолетът ми е насочен в главата ѝ. Нямам намерение да изпълнявам заповедите ти — изхили се Ян.

— Пусни я или ще те убия!

Беше топло като в пещ и Джес започна да кашля от задушливия пушек.

— Точно обратното ще стане. Ти ще хвърлиш пушката или ще я убия!

Двамата мъже се гледаха през тъмнината, пушека и пламъците и всеки от тях крещеше побъркано на другия.

Нещо трябваше да се случи или и тримата щяха да изгорят.

Една искра падна на блузата на Джес и тя подскочи. Ян заби тъпите си нокти още по-силно във врата ѝ и тя изпищя. Джексън моментално хвърли оръжието си на земята.

— Не — простена Джес, като видя какво прави Тед. Бяха загубени. Господи! Безнадеждно загубени!

Ян я притисна триумфиращо.

— Каза, че ще я пуснеш Макбейн!

— Излъгах.

Ян така стискаше Джес, че тя изпищя отново. Той насочи пистолета си към Тед.

— Защо, Ян? — попита Джексън.

Разрастващите се огнени стени ги обгръщаха. От лицето на Тед течеше пот.

— Израснал съм на тази земя. Вие янките ми я отнехте. Затова толкова исках да се запозная с теб, когато дойде в Австралия. Холт Мартин работеше за мен. Грейнджър също. Холт търсеше уран, когато умря. След като се разби, аз изпратих друг геолог в Уулибара. Там има уран — ясно ли ви е сега! Направих всичко възможно, за да те държа далече от планината и да не го откриеш. Накарах Грейнджър да купи имението ти. Аз вече притежавам неговата земя. Той беше просто подставено лице. Той устройваше нападенията. Но ти продължаваше да се отбраняваш. А Ноел продължаваше да слухти и да вади душата на Грейнджър. Най-накрая се добра до него и аз го накарах да ѝ затвори устата. Дирдри дойде в Бризбейн при мен за помощ, точно както бях запланувал. Не че знаеше какво съм замислил. Когато в края на краищата се досети, трябваше да я ликвидирам. Оказа се по-лоялна към теб, отколкото всеки от нас предполагаше.

Ян се измъкваше от горящата сграда, оставяйки Тед да загине в пламъците.

— Е, сбогом Джексън! Беше твърде упорит, а трябваше да се предадеш много отдавна. Върви в онзи ъгъл!

Тед бавно се отдалечи към ъгъла.

— Само я пусни.

— Няма начин! Необходима ми е, за да се измъкна от имението, а след това ще трябва да избия всички.

— Ти си луд!

— Не говори така! — усмихна се Ян.

Нещо в Джес прецтрака. Тя чуваше всичко, което Ян казваше, безжизнена и задушшаваща се в нетърпимата горещина. Но последните му думи я изпълниха с воля за живот и желание да го умъртви.

Ян възнамеряваше да ги убие и ако тя не предприемеше нещо, Лизи бе обречена.

Някога, много отдавна, когато бяха още в Индия, баща ѝ я бе учил да се бие. Какво още чакаше?

Най-подходящия момент. Онзи миг, в който убиецът се почувства толкова сигурен в успеха си, че леко отпусна хватката си.

Тя издаде пронизителен дивашки писък, който се оказа по-силен дори от ревящия огън. Удари го силно в слабините. Завъртя се, подскочи и заби пета в гърлото му. Той изпусна пистолета и Джес мигновено го сграбчи.

Джексън се хвърли върху Ян и го бутна на земята. Двамата мъже се затъркаляха в схватка на пода.

Над тях покривът гореше.

Джексън се бе покачил върху Ян и го налагаше с юмруци. После склучи ръце около гърлото му и започна да го души, докато лицето на Ян не стана виолетово.

Джес се втурна към тях и се опита да ги разтърве.

— Не, Джексън! Ще го убиеш!

Навън тъмнината беше отстъпила пред подскачащите пламъци. Хората на Джексън нахлуха в хамбара.

— Спрете ги! — умоляваше Джес.

Нед я взе на ръце и я изнесе навън. Другите хванаха Ян и Джексън и ги разтърваха.

Те едва се бяха измъкнали от сградата, когато чуха ужасяващ оглушителен трясък, като че ли бе дошъл краят на света. Пламъците се устремиха нагоре към абаносовочерното небе.

Покривът беше пропаднал. Земята трепереше под грохота на свличащата се сграда.

Всичко това Джес видя в мъгла. Погледът и мисълта ѝ бяха насочени към Джексън, а той не я поглеждаше.

— Джексън!

Красивото му лице бе изкривено от ярост. Той я изгледа продължително.

Чак сега тя се сети, че в неговите очи пак го бе излъгала.

Той вече бе приключил с нея. Можеше да прочете това в погледа му и твърдостта му я убиваше. Беше се върнал да я спаси. Бе рискувал живота си. Бе готов да умре заради нея. Тя виждаше всичко това. Но той вече не я искаше, защото не му бе казала за подозренията си срещу Ян.

Беше твърде горд.

Тед ѝ обърна гръб и бавно тръгна към къщата.

Да върви по дяволите! Буца заседна в гърлото ѝ. Не можеше да го остави да си отиде. Това шоу не бе само негово. Май още не беше

разбрал с кого си има работа! Той не бе единственият, който щеше да взема всички решения в живота им.

Тя се втурна през прахоляка и увисна на врата му.

— Обичам те — проплака Джес и го докосна умоляващо. — Каквото и да съм направила, направих го, за да те спася. Обичам те! Това нищо ли не означава за теб?

За секунда той огледа обляното в сълзи лице. Усети меките коси, развени от топлия бриз.

Джес забеляза колко е напрегнат. Нервите му бяха опънати като струна.

— Обичам те. Ще направя всичко, което поискаш. Не разбираш ли, че ти трябва жена като мен. Че аз съм единствената...

Мълчанието между тях се проточи, докато стана наистина непоносимо. Най-накрая тя усети как напрежението постепенно изчезна. Погледът му стана мил, почти любящ.

— Мили Боже — промърмори той.

Сърцето ѝ подскочи.

— Мили Боже?

Изражението му я накара да се почувства странно. Като че ли никога няма да успее да си поеме отново въздух. Бавно и нежно той я прегърна.

Джес отпусна глава на гърдите му. Притискаше я така силно, че можеше да усети ритъма на сърцето му.

— О, Джексън — прошепна тя. — Не ме оставяй.

— Като че ли бих могъл.

В гласа му имаше някакъв нов, по-мек тон, който тя не бе чувала досега. Той се предаваше пред нещо по-силно от самия него.

— И аз те обичам. Мога да ти позволя да го чуеш, въпреки че съм сигурен, че това ще те направи още по-непоносимо суетна, отколкото си сега. Отказвам се да се боря повече с тази... проклета... въпреки че упорито се опитвах. Но то е в мен. Тази любов... появява се отново и отново. Не мога да се боря с теб. Не мога да победя самия себе си. Трябва да те имам! Независимо че си толкова упорита, невъзможна и непрекъснато се налагаш.

Тя хлипаше. Точно като всяка обикновена жена. И дори ѝ беше приятно да я люлее така нежно и грижовно в ръцете си.

— Когато Ян беше насочил пистолета си към теб, знаех, че ако те убие, аз също ще съм мъртъв — шепнесе той. — Ти си част от мен.

— И за мен е същото.

— Моя сладка, невъзможна... любима — Тед нежно мърмореше в ухото ѝ и нямаше други думи на света, които да ѝ бяха по-скъпи. Устните му се сляха с нейните.

Накрая той я освободи. Последва щастлива тишина.

Някой ден щеше да ѝ каже, че не е нейна вината, задето любовта толкова трудно е завладяла сърцето му. Не бе нейна вината, че като дете бе превърнал баща си в идол, докато той не бе изоставил майка му заради друга жена. Почувствал се бе излъган. Без почва под краката си. Дори и след като баща им се върна, болката остана, заровена дълбоко в душата му. Може би подсъзнателно бе се защитавал, като повярва в най-лошото за Джес. Като я обвини. Оженил се бе за Дирдри — жена, която не бе могъл да обикне.

— Лизи — прошепна Тед.

— Тя е в безопасност заедно с Мийта и семейство Би. Заключение са в мазето. Дадох на Кърк морфин, така че да не може да се забърка в някоя неприятност.

— Е, да имаше някое хапче, което да дадем и на теб — усмихна се Джексън.

— Сигурно ми се сърдиш, защото те оставих да тръгнеш, въпреки че подозирах Ян.

— Да, отначало ти се сърдех. Но сега съм още твърде уплашен, за да мога да ти се сърдя. Беше твърде глупаво от твоя страна. Може би по-късно, когато се успокоя, страшно ще се ядосам. И ще трябва да си платиш.

— Обещавам, че отсега нататък ще правя точно това, което ми казваш.

— Не ти вярвам, Банкрофт!

Тя се притисна към него.

— Знаеш ли какво? — Тед повдигна брадичката ѝ.

— Какво?

— Вече не ме интересува. Онова, което е от значение, е това, което направи преди малко. Никоя жена не е правила за мен подобно нещо. Каза, че ще уредиш нещата за седмица и наистина успя. Досега

не знаех, че имам нужда от жена като теб. Обичам те и искам да се оженим.

Сърцето ѝ запърха от радост.

— Наистина ли?

— О, скъпа, жал ми е за теб — рече той закачливо. — Ако аз не се ожения за теб, кой би го направил? Кой на този свят е достатъчно упорит и достатъчно луд да си вземе такава беля на главата?

По вените ѝ се разливаше радостно тържество.

— Без съмнение, в този свят няма друга, която би застанала до теб пред олтара.

Тед се усмихваше с обич. Очите на Джес блестяха.

В следващия миг ръцете му я обгърнаха и устните му се впиха в нейните...

— Да отидем да кажем на Лизи.

— А след това...

— Да, след това ще имаме достатъчно време.

ЕПИЛОГ

Беше първи юни, сватбеният ден на Тед и Джес в Тексас в големия дом на ранчото „Джексън Даунс“. Вече се бяха венчали в семейния параклис.

Къщата, блестящият полилей бяха богато драпирани във виолетов сатен за сватбеното тържество. Поясите и панделките на шаферите и шаферките също бяха виолетови. Дори роклята на булката бе бледолилава, както и букетът от бели цветя и виолетови панделки.

В началото Тед се противеше на молбата на Джес, Лизи да подбере цветовете.

— Това е моята сватба, невъзможни същества такива!

— Нашата сватба! — крещеше радостно Лизи. — Ти даже не искаше да я вземем в „Джексън Даунс“.

— Защото се страхувах, и то с основание, че вие двете ще ми сложите халка на носа и ще ме развеждате така до края на живота ми.

Джес и Лизи се спогледаха палаво и се разсмяха.

Джес оказваше отвратително влияние върху дъщеря му. С всеки ден Лизи ставаше все по-упорита и наперена.

Накрая Тед се примири всичко за сватбата да бъде във виолетово. Голямата къща бе изпълнена с детинско вълшебно щастие. И с обич.

За пръв път, от години насам, Тед се почувства у дома. Почти беше доволен, че е в Тексас. Родителите му изглеждаха по-щастливи отвсякога. Бракът на брат му с Меган Макей и нейното благотворно въздействие бе обуздавал опакия му характер.

На горния етаж детската стая бе пълна с бебета. Мерседес искаше да покаже внуците си на всички гости. Мъничката Мери, дъщерята на Ейми и Ник, лежеше в една люлка близо до Джаред, буйния син на Джеб. Кърк също бе горе с Джулия. Наглеждаха новородения си син — Джек. Тед се закле, че скоро и той ще може да се похвали със същото.

Покани Джес да танцуват и се понесоха през дългата бална зала към солариума. Тед усети миризмата на портокалов цвят. Виолетови

ленти прошумоляваха покрай лицето му, докато Джес валсуваше. Усети погледа на Ноел Мартин. Тя ги гледаше тъжно, застанала до баща си, дългогодишен сенатор от Луизиана. Красивата ѝ майка отпиваше от шампанското си, докато говореше с Мерседес и Уейн Джексън.

Ноел бе главната шаферка. Джес отново не бе се съобразила с желанието му и още докато бяха в Австралия, се бе сприятелила с нея.

— Ноел не е такава, за каквато я мислиш — бе казала тайнствено тя. — Изобщо не е такава.

Тед я притисна по-силно и забрави за Ноел. За опърничавата жена, Джес добре следваше стъпките му.

— Надявам се Лизи да изживее виолетовото, докато стане време да се омъжи.

— За всеки случай ще запазя роклята.

— Джеб не престава да ми се подиграва заради теб. Разправя, че си направила повече пари за месеца, който прекара в „Джексън Даунс“, отколкото аз за осем години. Била си чудесно попълнение на семейството.

— Е, откриването на урановите мини помогна доста. Радвам се, че ме одобрява.

— Одобрява те само за да ме дразни.

— Сигурна съм, че грешиш.

— Познавам го доста по-отдавна от теб.

Те дълго се въртяха из залата, докато накрая се появи Джеб и ги раздели. Тед покани Меган, съпругата му, и забеляза, че брат ѝ Ник танцува с Ноел.

Не след дълго приемът щеше да приключи, но за нетърпеливите младоженци той вече траеше цяла вечност.

Тед стоеше на балкона, отпиваше от шампанското си и гледаше как Джес събира неомъжените девойки във фоайето. Тя радостно повдигна букета към устните си и го целуна. След това се обърна с гръб към момичетата и се нареди да хвърли белите цветове, оплетени във виолетови панделки.

Всяко от момичетата бе готово да подскочи да улови булчинския букет.

Всички, с изключение на едно.

Ноел бе застанала настрани, тъжна и прелестна във виолетовия си тоалет. Тед бе виждал това изражение на лицето ѝ и преди. Винаги, когато някой от работниците се опитваше да флиртува с нея. Винаги, когато мислите ѝ се връщаха в миналото.

И както всеки път и сега минорното ѝ настроение пробуди интереса му към нея и някаква необяснима симпатия.

След миг цветята полетяха във въздуха, плъзнаха се по апатично отпуснатите ръце на Ноел и паднаха в краката ѝ.

Лизи се втурна към нея.

— За теб е, Ноел!

Тя се отдръпна суеверно от цветята.

— Не... нека някой друг да ги вземе.

В следващия миг, Джес вече бе до тях и овладяваше положението. Успокои разочарованото ято момичета и сложи букета в ръцете на Ноел.

— Търси щастието си — целуна я тя по страните и се втурна нагоре към Тед.

— Ти нарочно хвърли букета към Ноел. Защо? За да ме подразниш?

— О, скъпи, предубеден си към верността на жените.

— Ако наистина съм предубеден, то ти си жената, която ме е накарала да мисля така.

Тя го целуна.

— Защо на Ноел? Защо реши да го хвърлиш точно на нея? „Търси щастието си...“ Какво означава целия този театър? Кажи ми Джес!

— Това е дълга история. Любовна история. Много романтична. И много трагична... — започна Джес тайнствено. — Някой път ще ти я разкажа. Но сега...

— Не, сега!

— Да не си забравил, че ни очаква първата ни брачна нощ?

Ръцете му я обгърнаха. Той я грабна и я понесе нагоре по безкрайните тъмни стълби, чак до последния етаж, към спалнята, която щяха да споделят тази нощ, преди на сутринта да потеглят на сватбено пътешествие.

Тед стигна до вратата и я бутна с крак. Веднъж озовал се вътре, той побърза да заключи.

След седмици предсватбена треска най-накрая бяха сами.
Ослепителните златисти коси на Джес се стелеха в безпорядък
върху бледолилавата дантела.

Тя беше негова съпруга.

Само негова!

Завинаги!

Неочаквано усети как попада в див вихър от чувства. Не бе изпитвал нищо подобно преди. Радост, възнение, страх и... усещане за невероятно щастие. Той целият потрепери, страхувайки се да пристъпи.

Джес нежно обви ръце около врата му. Устните ѝ се устремиха към неговите. Пръстите ѝ пробягаха по лицето му.

Той я притисна към себе си. Тя бе животът. Тя бе любовта.

Тя бе всичко!

Тед разбра това в мига, когато тя стана негова. Бе преодолял страха си да обича.

Издание:

Ан Мейджър. Див свят

ИК „Арлекин България ЕООД“, София, 1995

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-11-0311-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.